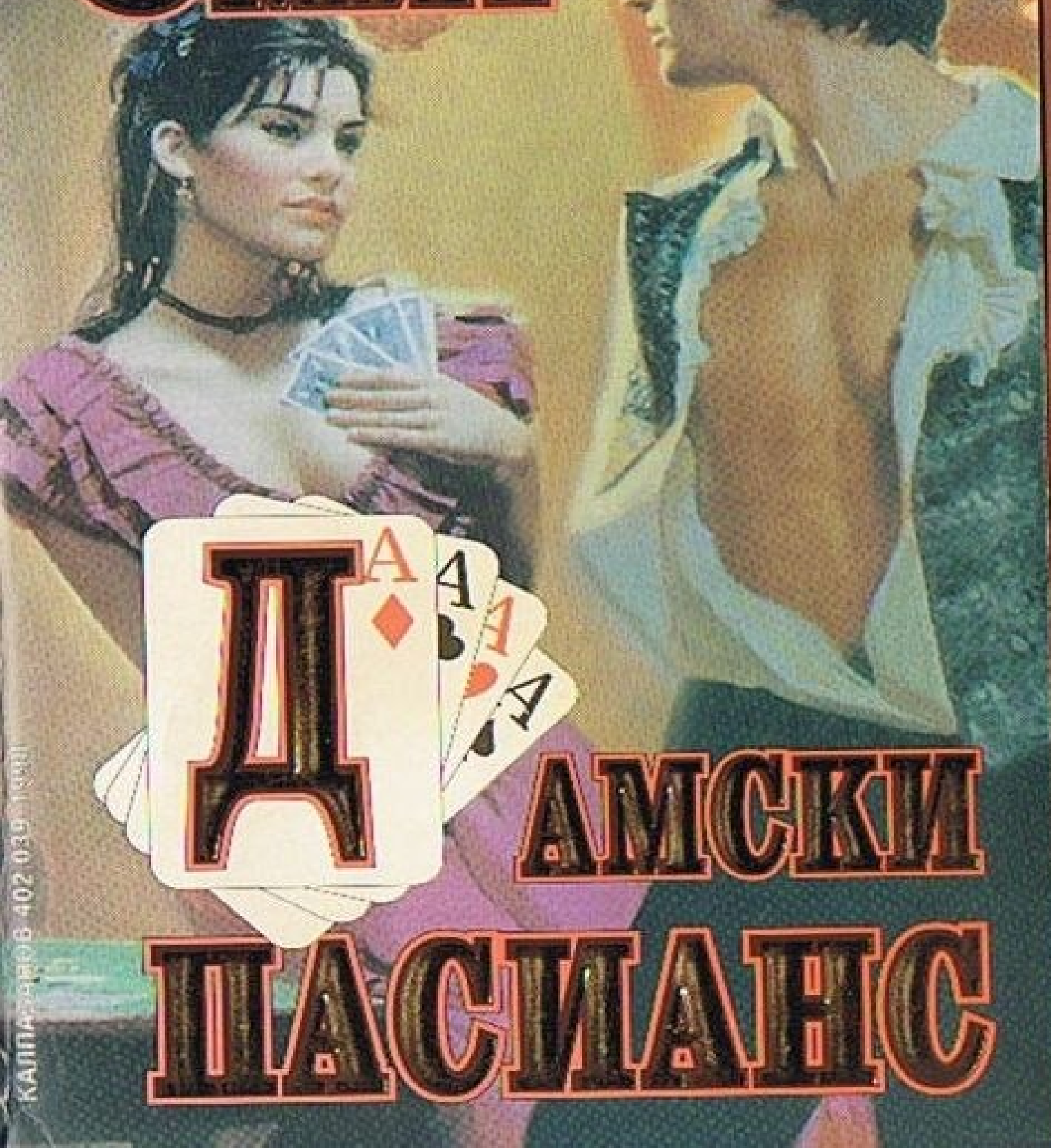

**БОВИ
СМИТ**

**ДАМСКИЙ
ПАСИАНС**

р
о
м
а
н
т
ш
ч
н
и

в
р
е
м
е
н
а

БОБИ СМИТ

ДАМСКИ ПАСИАНС

chitanka.info

Хладнокръвна и пленително красива, Бранди О'Нийл няма съперник сред комарджийте на речния кораб „Гордостта на Нови Орлеан“. Но когато рискува всичко, тя открива, че богатият плантатор Рейф Морган няма кавалерска представа за залозите. Тя все още не знае, че единственият път, когато е без късмет в картите, ще я направят щастлива в любовта за цял живот.

ПРОЛОГ

Рейф

1845 година

Свечеряваше се, когато каретата, с която пътуваха Чарлз Морган и четиринадесетгодишният му син Рейф зави по подходната алея на плантацията Белерайв. Те се вълнуваха, защото почти бяха стигнали вкъщи. За задната част на каретата беше завързан красив арабски жребец.

— Мама просто ще се влюби в него, нали? — попита баща си Рейф.

— Това е идеалният подарък за нея.

— Мислиш ли, че ще се изненада?

— Няма съмнение. Казах ѝ, че ще ни няма почти през целия уикенд. Тя не подозира, че ще ѝ поднесем подранил коледен подарък.

Чарлз се усмихна при мисълта за красивата си жена. Обичаше я повече от самия живот. Но напоследък беше усетил, че не е щастлива, и се надяваше, че този екстравагантен подарък ще я зарадва.

Веднага щом каретата спря пред къщата, Рейф скочи от нея.

— Хайде да побързаме — подкани той. — Не може да си е легнала вече. Ще ѝ покажем коня още тази вечер.

Нетърпението на сина му накара Чарлз да се усмихне още по-силно. И той трябваше да си признае, че гореше от желание да види как ще реагира Алана на подаръка. Представи си каква страхотна нощ ги очакваше, след като Рейф си легне.

— Добре, да вървим. Ще изпратя един от слугите да вземе чантите ни — каза той, докато слизаше от каретата.

Отвързаха разкошния арабски жребец и го отведоха при стълба за връзване на коне пред къщата.

— Да вървим при нея! — Рейф изпревари баща си и се изкачи тичешком по няколкото стъпала на верандата. Когато посегна към бравата на вратата, тя изведнъж широко се отвори.

— А, вие подранихте... — Главният прислужник Джордж погледна Рейф, а след това и Чарлз. Дори и да беше изненадан от неочакваното им пристигане, той с нищо не го показва.

— Джордж, имаме изненада за мама.

— Сигурен съм, че ще е приятна, сър — отговори Джордж и хвърли бърз поглед към Чарлз.

— Виж подаръка, който й докарахме! — прошепна му Рейф заговорнически, защото се опасяваше, че майка му може да е наблизо и да го чуе.

Прислужникът излезе навън и видя великолепия арабски жребец.

— Разкошен е.

— Джордж, къде е Алана? — попита Чарлз, докато влизаше у дома си.

— Във вашата стая, сър.

Рейф хукна, като взимаше по две стъпала наведнъж. Чарлз го последва с по-важна крачка, но вълнението му беше същото като на сина му. Джордж ги наблюдаваше долу от фойето, поклащайки тъжно глава.

Чарлз видя, че вратата на господарската спалня е затворена, но това не му направи никакво впечатление. Без да почукат, той и Рейф влязоха в стаята.

— Мамо!

— Алана, ние се... — Гласът на Чарлз секна и той замръзна на мястото си — Какво, по дяволите? — Той зяпна, не вярвайки на очите си, като видя Алана гола в прегръдките на един мъж.

— Чарлз! — Изражението на Алана беше високомерно, а гласът ѝ леден, докато равнодушно придърпа един чаршаф върху себе си.

Рейф нищо не каза. Застана малко зад баща си, зяпайки майка си и нейния любовник. Докато ги гледаше, мъжът скочи от леглото и грабна гащите си. Рейф беше още малък, но не чак толкова, че да не разбере какво става. Погледна нагоре към баща си и видя набразденото му от ярост лице.

— Махай се от къщата ми, Лосън! — прогърмя гласът на Чарлз, когато той разпозна мъжа.

Без да каже нито дума, Лосън грабна останалите си дрехи и изхвърча от стаята.

— Рейф, върви си в стаята — заповяда Чарлз, без да погледне сина си. Заклеймяващият му поглед беше насочен единствено към невярната му съпруга. — Трябва да говоря насаме с майка ти.

— Ама...

— Излизай! — изрева Чарлз.

Рейф се измъкна от спалнята и затвори вратата след себе си. Отиде в стаята си и се заключи, но до него достигаха гневните гласове на родителите му. Той слушаше с ужас как всичко, което обичаше и в което вярваше, се сгромолясва.

— Чарлз, нищо ли няма да кажеш? — предизвика го съпругата му. — Или ще си стърчиш там и ще ме зяпаш?

— Какво има за казване, Алана?

— Може би действията ще са по-силни от думите? Защо не дойдеш при мен и довършиш това, което Джон беше започнал? — Тя се засмя изкусително и дрезгаво.

— Не бих те докоснал, та ако ще да си последната жена на земята.

— Е, хайде, Чарлз. Знаеш, че мога да те накарам да забравиш цялата тази работа.

— Откога, Алана? — Гласът на баща му прозвуча, като че ли се задушава.

— Откога какво?

— Откога ми изневеряваш? Колко мъже си имала?

— О, Чарлз, ти си такъв глупак — засмя се тя този път иронично.

— Глупак съм, защото те обичах, Алана.

— Обичал си ме? Та ти едва ли си мъжът за мен. Защо мислиш, че съм имала толкова много мъже през всичките тези години? Аз се омъжих заради парите ти, Чарлз. Те бяха единственото нещо, което исках от теб. Никога не съм те обичала.

— Искам да напуснеш този дом. До утре сутринта да те няма. Разбра ли ме?

— Винаги съм те разбирала. В действителност много повече, отколкото е трябвало. — Тя отново се изсмя. — Не се безпокой, ще ме няма много преди сутринта и хич няма да погледна назад — никога.

— А нашият син?

— Рейф ли?

— Внимавай какво ще му кажеш — В гласа на баща му прозвуча истинска заплаха.

— Дори няма да разговарям с него. Че за какво ми е? Ти свърши тази работа. Знаеш, че никога не съм искала да имам деца.

Рейф стоеше в средата на стаята си със стиснати юмруци. Беше обожавал своята майка, но ето че сега разбра защо тя винаги го е държала на разстояние от себе си и рядко проявяваше истинска загриженост за него. Тя никога не го е искала... Тя никога не е обичала нито него, нито баща му...

Звукът от отварянето и затварянето на вратата на господарската спалня го стресна, също и тежките стъпки на баща му, запътил се надолу по стълбите. Рейф искаше да отиде при него, да види дали може да му помогне по някакъв начин, но знаеше, че сега не е моментът за това. Можеше да си представи болката на баща си. Рейф стоеше в средата на стаята и сърцето му се късаше, а сълзите изгаряха очите му.

Той не проговори на баща си до края на нощта. Чу как майка му излезе от къщата и потегли с каретата в ранното утро. Тази нощ той изобщо не спа.

На следващия ден баща му изпрати един слуга с арабския жребец като подарък за съседната плантация. След това Чарлз нареди да извадят от къщата всичките вещи на Алана и да ги изгорят. Поговори съвсем кратко с Рейф, като му каза със стиснати зъби, че майка му си е заминала и вече никога няма да се върне. След това се оттегли в кабинета си и заключи вратата. Рейф започна да се тревожи сериозно, когато мина една седмица. Отчаян, че не вижда баща си, той потърси помощта на Джордж.

— Джордж, какво да направя? Та той не може да стои там вечно — рече разтревожено Рейф.

— Може така да му се иска. — Джордж постави на рамото на Рейф нежна, успокоителна ръка. — Ще трябва много да му помагаш, господарю Рейф.

Рейф го изгледа смръщил чело.

— Не те разбирам.

— Баща ти много обичаше майка ти. Тя беше смисълът на неговия живот.

— А тя го нарани... нарочно! — Споменът изостри изражението на Рейф. — Мразя я за това, което тя направи! Радвам се, че си замина!

— Но баща ти никога няма да я намрази, нито ще се радва, че си е заминала.

— Но как може да го е грижа за нея след това, което тя направи? — не разбираше Рейф.

— Точно това го кара да му се къса сърцето. Затова се заключи в кабинета си и се напива до смърт.

Разтревожен, Рейф се опитваше да разбере.

— Ще дойдеш ли с мен да видим дали можем да го накараме да излезе?

Джордж беше готов да му помогне и двамата заедно се запътиха към заключения кабинет. Джордж почука на вратата.

— Мистър Чарлз? Господарят Рейф би искал да говори с вас. — Почакаха за някаква реакция, но такава не дойде. — Мистър Чарлз?

— Вървете си! Не искам да виждам никого — най-сетне отговори раздразнен стържещ глас.

— Трябва да те видя... — Рейф се обезпокои от странния глас на баща си. Нещо не беше наред.

— Не искам да виждам нито теб, нито когото и да било!

— Тате... моля те... — Рейф не можеше да повярва, че баща му не иска да го види. Почувства се самотен и объркан.

— Господин Чарлз, няма да ви оставим, докато не излезете да говорим — настоя Джордж, виждайки отчаянието на момчето.

Най-сетне те чуха стъпки към вратата и звук на отключването. Когато тя се отвори, пред тях застана Чарлз, заприличал на сянка. Беше небръснат и немит. Очите му бяха зачервени от безсънните нощи. Така вонеше на алкохол, че Рейф се отдръпна.

— Добре ли си? — попита момчето.

Чарлз им обърна гръб, без да каже нищо, и се върна на писалището си. Отпусна се тежко на стола и ги загледа с мътен поглед.

— Какво искате?

Рейф просто не можеше да повярва на това, което виждаше. Погледът на баща му блуждаеше, а той самият приличаше на мъртвец.

— Имам нужда от теб.

Очите на Чарлз за момент се избистриха, когато погледна сина си.

— Няма смисъл. — Думите бяха груби и жестоки. — Нямах нужда от мен. Недей да имаш нужда от никого. Така никой няма да те наскърби.

— Не може да продължаваш все така. — Промяната на баща му беше толкова драматична, че Рейф разбра, че той има нужда от помощ.

— Думите ти са по-верни, отколкото подозираш — отсече Чарлз. — Майка ти никога няма да се върне.

— И какво? — Рейф гореше от гняв заради това, което тя беше сторила на баща му и на него. — Ти нямах нужда от нея! Би трябвало да се радваш, че тя си замина. Ще се оправим и само двамата. Уверен съм.

Чарлз се загледа в сина си. Виждаше гнева му, но разбираше, че не може с нищо да промени положението. Алана винаги е била неговата единствена слабост. Той беше я обожавал и сега тази всеотдайна любов го унищожаваше.

За Бога, ако сега тя влезеше и го помолеше да остане при него, той щеше да го направи. Една седмица без нея изглеждаше като цяла вечност. Той все още я искаше... желаше я. И въпреки това измъченият му ум не спираше да си я представя с Лосън. Беше видял изражението на лицето ѝ, докато онзи мъж я любеше, и знаеше, че никога няма да го забрави. Щеше да отнесе със себе си в гроба тази мъка.

— Добре е, че не ти трябва, Рейф, но... — Гласът му заглъхна и той млъкна, за да не каже „но на мен ми трябва тя“. Отпусна отчаяно ръце. — Джордж, изведи Рейф от тук. Имам нужда да съм сам.

— Но, татко...

— Върви, синко! — Това беше заповед.

Отблъснат от баща си, Рейф погледна към Джордж с пълни с болка очи. Прислужникът само поклати тъжно глава, докато го извеждаше от кабинета. Не бяха се отдалечили много, когато отново чуха превъртането на ключа в ключалката на вратата.

Много по-късно тази нощ, докато Рейф лежеше буден в леглото, тревожейки се за баща си, изстрел разцепи тишината. Рейф се втурна надолу по стълбите и видя Джордж, който блъскаше по вратата, опитвайки се да проникне в кабинета. Изпълнени с отчаяние, двамата успяха да я разбият.

Писъкът на Рейф, когато той видя баща си проснат на пода, винаги щеше да отеква в съзнанието на Джордж. Прислужникът разбра, че е настъпил краят на невинността на момчето. Опитва се да му попречи да се приближи, но Рейф се промъкна покрай него и падна на колене до тялото на баща си. Взе бележката, която беше на пода близо до ръката на трупа:

Не мога да живея без Алана.

На погребението Рейф наблюдаваше студено майка си, която перфектно изпълняваше ролята си на вдовица. Тя седеше до него и ридаеше в подходящите за това моменти, но той знаеше, че тя копнее за Джон Лосън и бърза да се върне в леглото му. Алана почти не обръщаше внимание на Рейф, което беше добре дошло за него. Той вече знаеше, че тя мисли единствено за своите удоволствия.

Когато прочетоха завещанието, адвокатът я попита какви са плановете ѝ за Рейф и тя моментално му нареди да го изпратят в пансион. Момчето не се възпротиви нито с една дума, защото не желаше да бъде близо до нея. Тя не разговаряше с него, освен след смъртта на баща му, и той беше сигурен, че майка му не желае той да се меси в плановете ѝ. След погребението тя никога вече не се върна в Белерайв.

След една седмица Рейф напусна имението, за да замине за един частен пансион на север. Майка му не дойде нито веднъж да го види, нито пък му писа писмо.

Години след това, когато разбра, че майка му е загинала при катастрофа. Рейф прие с безразличие новината.

Бранди

Начез, 1848 година

Беше тъмно, когато двете опърпани босоноги момичета проникнаха през пищната цветна градина до солидната сграда.

— Не бива да сме тук — прошепна Мери страхливо, стиснала ръката на приятелката си, която обичаше приключенията. Искаше да спре Бранди. Бяха твърде близо до къщата и можеха да ги хванат.

— Шшшт — отвърна тихо Бранди О'Нийл. — Празнуват нещо тази вечер и искам да видя какво е то.

— Откъде знаеш, че има забавление? Била ли си друг път там? — Момичето погледна изненадано приятелката си, чудейки се какво може една беднячка от Начез Ъндър Дъ Хил да прави тук сред богатите.

Бранди кимна с глава.

— Всеки път се прокрадвам тук просто за да разгледам какво става. Някой ден и аз ще бъда богата като тях — отговори тя с необикновено за младостта си убеждение. — Някой ден аз и мама ще живеем в голяма къща като тази. Ще имаме модни рокли, хубава храна и слуги.

Мери поклати глава.

— Ти сънуваш. Никога няма да бъдеш лейди.

— О, да, ще бъда! Ти може и да си доволна от съдбата си сега, но аз не съм. Майка ми заслужава по-добър живот и аз ще се погрижа да го има. Откакто умря баща ми, тя работи до премаляване, за да ни издържа с шиенето си. Един ден така ще й уредя живота, че да не се налага да шие за когото и да е било.

— И как ще го направиш?

— Не знам, но ще го направя. А сега да вървим.

— Ами ако ни хванат?

— Няма, ако мълчиш.

Бранди я поведе по пътеката, която се виеше през грижливо подрязаните храсти. Като приближиха къщата, до слуха им достигна слаба и далечна музика.

— Празнуват... — промълви Мери.

— Гледай — кимна Бранди. Тя разтвори клоните на ниско растящ жив плет и пред двете момичета се откри верандата встрани от балната зала. Нейните врати прозорци бяха широко отворени и вътре, под светлината на полилея, те видяха красивите, елегантно облечени мъже да кавалерстват по дансинга на дамите с разкошни рокли.

Мери ахна от красотата на видяното.

Бранди просто гледаше втренчено и замечтано двойките, които се Въртяха в такт с музиката. През малкото време, с което разполагаше, скрила се в тъмнината, тя гледаше и можеше да забрави, че бъдещето ѝ е безрадостно, че тя и майка ѝ живееха ден за ден, мъчейки се само да платят наема за стаята, пълна с плъхове, в града под склона. Можеше да забраси, че не беше яла като хората цяла седмица. Можеше да посярва, поне за малко, че бъдещето ѝ ще бъде така прекрасно, както си го мечтаеше.

ПЪРВА ГЛАВА

1857 година

Настроението сред събралите се тази вечер в джентълменския салон на борда на „Гордостта на Нови Орлеан“ беше очакване. Мъжете бяха чули за красивата комарджийка, на име Бранди, която редовно пътуваше с парахода, и горяха от желание да я видят. Говореше се, че тя е наистина много добра играчка на покер, и те бяха повече от готови да премерят с нея комарджийските си умения.

— От един час насам слушам всичко, което се приказва за тази Бранди. Представете я като някакъв образ на женствеността — млада, красива и хитра. Отговаря ли това на истината? — попита Кевин Бера, мургав, красив млад мъж, който пътуваше на север, за да разшири бизнеса си на спедитор и търговец нагоре по течението на реката, докато стоеше на бара и пиеше уиски без лед и вода. Не мислеше, че съществува жена, която да притежава всичките тези качества

Дан Лесег, Виден млад адвокат от Сейнт Луис, който се считаше за познавач на жените, подхвърли шеговито:

— Бранди е повече от специална. Тя е разкошна.

— О, благодаря ти, Дан — чу се страстният глас на Бранди от дъното на помещението, когато тя влезе през служебната врата.

— Аз просто казвам истината — каза ѝ Дан, обръщайки се към нея с елегантен поклон. Усмихна се широко, докато я гледаше как пресича помещението, идвайки към него.

Кевин вдигна очи и заедно с другите реши, че оценката на Лесег не беше ни най-малко преувеличена. Бранди беше великолепна жена. Абаносовите ѝ къдрици бяха идеално подредени нагоре и настрани от изкусно гримираното ѝ лице по начин, подчертаващ зелените ѝ очи, които сега блестяха, излъчвайки добро настроение. Беше облечена в прилепнала по тялото ѝ, с едно оголено рамо, атлазена дълга рокля в тъмновиолетов цвят. Той подчертаваше гладката ѝ, кремава кожа. Фигурата ѝ можеше да те накара да затаиш дъх и всички без изключение решиха, че тя е зашеметяваща.

— Добър вечер, господа — измърка Бранди, като спря при любимата си маса. Вдигна очи и видя, че всички продължаваха да я гледат, усмихна се и попита с многообещаващ глас:

— Има ли някой готов за един приятелски покер, а?

Няколко мъже едва не се препънаха в бързината да си осигурят стол. Както се бяха впечатлили от красотата на Бранди, час по-късно бяха още по-впечатлени от комарджийските ѝ умения. Оказа се, че са били твърде самоуверени, считайки че няма жена, която може да ги бие, и джобовите им бяха доста олекнали.

— Вие сте дяволски... ъъ, извинете ме, дяволски добра играчка на покер, госпожице Бранди — каза с възхищение Сам Фостър, като хвърли картите си и се облегна на стола. Той беше възрастен човек, изиграл не малко игри на покер през живота си, но сега разбра, че тази дама наистина отговаря на репутацията си. Тя беше го смазала на няколко ръце и беше направила това съвсем честно.

— Сам, отказваш ли се вече да играеш с мен? — попита Бранди с приятелска усмивка. На нея и харесваше любезността, с която той приемаше загубите си.

— Боя се, че да, скъпа моя. Госпожа Фостър ми определя колко мога да губя при пътуванията си и се опасявам, че съм достигнал лимита си.

— Мъдра жена е съпругата ви.

— Много мъдра — съгласи се той и се усмихна, като ставаше от масата. — Благодаря за очарователната вечер.

— Удоволствието беше мое — и тя наистина имаше това предвид. Само за един час спечели от Сам няколкостотин долара.

Освободеният от него стол скоро беше зает от друг мъж, които желаше да изпробва уменията ѝ, и играта продължи. Беше много след полунощ, когато тя свърши окончателно. Бранди вдигна поглед и видя на бара капитана на кораба — Бен Роджърз.

— Добър вечер, Бен — поздрави тя високия, с посивели коси мъж.

Бен я гледаше нежно.

— Ти си красива както винаги.

— О, благодаря ти, сър. Наистина умееш да завъртиш главата на момиче — усмивката и беше искрена, защото Бен ѝ беше истински приятел.

— Готова ли си да си вървим?

— Мисля, че да. Ще ме изпратиш ли до каютата ми?

— С удоволствие.

Тя стана от масата и остави печалбата си на бармана. След това Бен я придружи навън от помещението.

Двамата се бяха запознали, когато тя беше само на четиринадесет години. Бен беше имал глупостта да мине пеша по улиците на Начез в ранните часове на утрото и беше нападат в една алея от двама мъже. Те го биеха и ограбваха, когато Бранди чу шумотевицата от малката стая в пансиона, където живееше заедно с майка си. Друг не би се намесил, обаче Бранди разбуди хазяина си и те двамата прогониха нападателите.

Бен беше зашеметен и кървеше, когато му помогнаха да влезе вътре. Бранди и майка ѝ го заведоха в стаята си, промиха и почистиха раните му и се грижиха за него цялата нощ. На сутринта го изпратиха само с главоболие и няколко рани, които издаваха премеждието му. Бен видя колко са бедни и предложи да им плати за оказаната помощ, но те отказаха да вземат пари от него. Тогава той разбра колко са горди и каза на Бранди, че ако някога ѝ е нужно нещо, трябва само да му се обади.

Бранди скъта предложението му в сърцето си, но никога не го потърси. Едва когато здравето на майка ѝ започна да се влошава и те имаха нужда от пари, тя помоли Бен да играе комар на парахода му. Беше научила много за покера от един оттеглил се параходен комарджия, който живя известно време в пансиона им и се беше сприятелил с нея и майка ѝ. Той я научи на всичко, което знаеше, преди да умре, а тя се оказа способна ученичка. Бранди беше уверена, че може да изкарва за прехрана, като играе на покер, и се надяваше, че Бен ще ѝ даде възможност да докаже това на парахода му. Ако ѝ откажеше, беше твърде ужасно да си представи как ще живее.

Отначало Бен не се поддаваше на настояванията ѝ, защото се безпокоеше за безопасността ѝ. Тя обаче го уверяваше, че ще бъде атракция на парахода и добродетелта ѝ ще бъде гарантирана. Накрая той се съгласи да ѝ даде изпитателен срок. Когато всичко, което тя му беше казала, се оказа вярно и корабът стана популярен с госпожица Бранди на борда, той разбра, че се е получило нещо много добро.

— Донесе ли ти печалба вечерта? — попита я Бен, когато останаха сами на палубата.

— Всичко мина чудесно. Мъжете бяха в много добро настроение. Винаги е по-забавно да се играе, когато на никого не му пука, че губи.

— Кога за последен път загуби? Преди три пътувания ли?

Бен знаеше колко талантлива е тя. Бранди притежаваше уменията да следи кои карти се разиграват и знаеше кой какви държи.

— Да, и не беше никак забавно — отговори тя с гримаса, спомняйки си твърде ясно тази вечер.

Спряха се при перилата и Бен погледна надолу към нея. Забеляза как тя се беше втренчила в целунатата от луната Мисисипи. Лицето ѝ доби мечтателно изражение, когато тя вдигна поглед към проблясващите светлини на внушително имение в далечината. Бранди въздъхна разнежено.

— Нещо не е наред ли? — попита Бен.

— А, не. Просто си спомних какво си фантазирах, когато бях малка.

— И какво беше то?

— Сега ми изглежда, че е било толкова отдавна... като че ли цял живот... Мечтаех да живея в голяма къща, като онази, и да имам много прислужници, хубави дрехи и обилна храна.

— Майка ми винаги казваше: „Ако мечтаеш, гледай мечтата ти да е голяма“ — съгласи се той с нея.

— Знаеш ли, когато бях на десет години, открих една тайна пътека в парка на една от големите къщи в Начез. Вечер се промъквах там просто за да погледам гостите. Всички дами бяха облечени в красиви рокли, а мъжете бяха толкова елегантни...

— Имала си късмет, че не са те хванали — подсмихна се той.

— Знам. — Тя също се засмя, спомняйки си колко се страхуваше, че някой може да я открие, докато наблюдаваше всичките тези хора. — Реалността не може да промени детските мечти, нали?

— Може, но ти, Бранди, никога не се отказвай от мечтите си. Всички имаме нужда от нещо да ни вдъхновява, за да може да живеем.

— Това, което ми трябва, за да ме вдъхновява сега, е добра ръка. Да печелиш, е много по-забавно, отколкото да губиш.

— Също и по-доходно.

— Прав си. — Бранди отново се засмя. Бен наистина знаеше как да я накара да се усмихва.

— Как е майка ти?

Тя прогони от съзнанието си горчивосладкия спомен за наивната си младежка мечта.

— Много по-добре. С парите, които сега нося вкъщи, успях да наема малка къщичка и дори жена, която да е при нея, докато мен ме няма.

— Това е добре. Предай ѝ много поздрави от мен, когато се прибереш. — Бен беше доволен, че нещата при тях са добре.

— Ще ѝ предам.

Те тръгнаха по палубата. Той ѝ пожела лека нощ, когато стигнаха до каютата ѝ, и изчака тя да се прибере и заключи вратата. Животът на Бранди беше достатъчно тежък. Най-малкото, което можеше да направи, беше да гарантира сигурността ѝ, докато тя беше на парахода с него.

Като се прибра, Бранди бавно се съблече, навлече нощницата си и се пхна в леглото. Преди да заспи, тя си позволи да си припомни мечтите, които хранеше в невинните си детски години.

— О, как я мразя тази Цинтия Голтиър! — изсъска Лоти Димърз на по-малката си сестра Рейчъл, докато наблюдаваше тази жена как танцува с мъжа, в които тя беше влюбена.

— Мога да те разбера защо — съгласи се Рейчъл, чийто поглед също беше фокусиран на тази танцуваща двойка. — Цинтия е сладка, пищна и богата и танцува с мъжа, за когото ти искаш да се омъжиш. Какво може да ти хареса в нея?

— Млъкни! — отсече раздражено Лоти. — Аз съм по-богата от Цинтия и бих била по-добра съпруга на Рейф Морган.

— Ти може така да мислиш, но той? Всички говорят, че Рейф не се интересува от женитба.

— Хич не ме е грижа какво говорят другите. Уверена съм, че мога да го направя щастлив, само да ми даде шанс! — Лоти шумно въздъхна, докато гледаше как обектът на нейните мечти минава с валсова стъпка покрай нея. Тя си представи, че е в силните му ръце, загледана в изсеченото му красиво лице, ръката ѝ — на силното му

рамо, топлината на неговата ръка — на талията ѝ, а тялото му се движи в такт с нейното... Бузите ѝ пламнаха, пулсът ѝ се усили, а гърлото ѝ пресъхна. Мъжът беше великолепен и тя трябваше да го има. — Трябва да намеря начин да накарам този човек да се омъжи за мен.

— А не мислиш ли, че това ще бъде малко трудно, защото той едва ли знае, че те има на този свят?

— Преди малко той танцува с мен — защити се Лоти.

— Ти практически му се набути в ръцете — изтъкна Рейчъл.

— И какво от това? Когато искам нещо, аз го преследвам докрай. Искам Рейф Морган. — Зелените очи на Лоти пламнаха, когато тя погледна сестра си.

— Непременно ми кажи, като измислиш начин да го имаш.

— Трябва да измисля нещо. Утре заминаваме за Мемфис и няма да го виждам много седмици.

— Е, докато измисляш как да го накараш да застане пред олтара, аз ще отида да си взема малко пунш. Ти искаш ли?

Лоти хвърли още един поглед към Рейф, после стана, за да последва сестра си.

— Добре. Да вървим. Може би той ще намине към масата с напитки, като свърши да танцува с Цинтия, и ще имам възможността отново да разговарям с него.

Рейчъл нищо не каза, защото знаеше, че е безсмислено да отклони вниманието на Лоти. Когато нейната упорита, разглезена сестра си наумеше нещо, нямаше начин да я спреш. Тя пожела късмет на Рейф Морган, защото Лоти беше инат като булдог, когато преследваше някаква цел.

Рейф Морган имаше вид на човек, който се забавлява, докато валсираше с Цинтия Голтиър. В сравнение с всички останали, те изглеждаха идеалната двойка. Тя беше руса и красива. Той беше мургав и елегантен. Но в действителност Рейф се правеше на доволен. Колкото и красива да беше партньорката му, тя си търсеше съпруг, а той нямаше никакво желание да изпълни тази роля в нейния или чийто и да било друг живот. След рухването на семейството му, колкото по-далеч беше от тази възможност, толкова по-добре беше за него.

Беше доволен, когато музиката спря и той се освободи от Цинтия. Благодарил я за танца и се запъти към вратите прозорци, за да излезе на верандата. Последва го изпълнението с любовна мъка поглед на Цинтия, която беше много разочарована.

Олекна му, като остана сам и далеч от тълпата. Загледа се в обсипаното със звезди небе. Вдъхна дълбоко нощния въздух, наситен с миризмата на „орлови нокти“. Вниманието му беше привлечено от звука на свирката на параход, плаващ по Мисисипи, и той отиде при перилата, за да види ярко осветеното парно возило да пърпори покрай пристана на плантацията. И той сутринта щеше да се качи на параход, пътуващ на север. Почти му се прииска да е вече на борда му. Беше му омръзнало обществото в Начез с неговите дебютантки в търсене на жених.

— Рейф... толкова се радвам, че излезе тук. Цялата вечер исках да остана насаме с теб — каза Мирабел Чандлър с прелъстителен глас, изниквайки от близките сенки.

Без да го изчака да каже нещо, тя се хвърли в прегръдките му и страстно го целуна. Когато отдели устни от неговите, тя му се усмихна.

— Липсваше ми — каза нежно, освобождавайки се от ръцете му, за да го погледне. Погледът ѝ гореше от многообещаващо желание.

Рейф не беше ни най-малко изненадан от смелостта ѝ. Тридесет и две годишната похотлива руса вдовица беше страстна любовница и той няколко пъти се беше насладил на прелестите ѝ. Имаше вкус към жени като нея — по-изтънчени, знаещи какво трябва на мъжа и задоволяващи го без никакви превземки.

— Бях ангажиран.

— А твърде ангажиран ли си за мен? — попита настойчиво тя.

— Мирабел, ти знаеш какво е отношението ми към каквито и да било обвързвания — напомни ѝ той с рязък глас.

Думите му я ужилиха, но тя се постара да не покаже това. От самото начало на връзката им той беше споделил с нея отвращението си от женитбата. Когато му се искаше, преспиваше с нея, но това беше всичко. Тя му отговори с фалшива лекота:

— Имах един съпруг, скъпи, и той ми бе достатъчен.

Рейф се подсмихна под мустак. Раздразнението му се беше изпарило.

— Искаш ли да влезем вътре и да потанцуваме?

— Валсирането в балната зала не е точно това, което си бях наумила. Надявах се на един много по-интимен танц... — Тя прокара ръка по гърдите му, намеквайки за желанието си. — Бихме могли да тръгнем веднага. Каретата ми е отпред... — Тя го целуна още веднъж, като се притисна подканващо цялата в него.

Той усети желанието ѝ и ако обстоятелствата бяха по-различни, може би щеше да се възползва от предложението ѝ, но тази вечер не можеше.

— Предложението ти е изкушаващо, но се боя, че трябва да го отклоня. Марк и аз заминаваме за Сейнт Луис рано сутринта.

— Жалко. Ние с теб неистина танцуваме заедно много добре.

Разочарованието ѝ беше истинско.

— Рейф? — Гласът на Марк Лефевър прекъсна интимността на момента.

Мирабел видя мъжа, който стоеше на отворената врата и ги гледаше.

— Ще ти се обадя, като се върнеш.

Рейф кимна и тя се отдалечи.

— Здравей, Марк — каза Мирабел на високия русокос мъж, който се размина с нея, когато тя влизаше в залата.

— Добър вечер, Мирабел — отговори той.

През последните няколко минути Марк беше търсил Рейф.

— Дали не прекъснах нещо? — попита той с разбираща усмивка, като хвърли поглед назад към Мирабел.

— Не, Мирабел просто реши да се прибере.

— Изглежда, е трудно да си най-търсеният ерген тук и всичките красиви жени да ти се хвърлят на врата. Вътре има поне три млади дами, които биха се радвали да те заведат пред олтара.

— Ами тогава защо не се ожениш за една от тях и така да ме освободиш малко от натиска, упражняван върху мен? — отвърна му добродушно Рейф.

Приветливото настроение на Марк за миг помръкна малко. Преди една година беше починала любимата му съпруга Жанет и още го болеше от загубата. Марк се съмняваше дали пак ще се ожени.

— Твърде силно обичах Жанет. Няма друга жена, която да заеме мястото ѝ.

— Да, ти беше женен за изключителна жена — съгласи се Рейф.

— А това е точно каквото ти трябва на теб — добра съпруга, която да те направи щастлив — пошегува се Марк, защото знаеше мнението на Рейф по този въпрос.

— Щастливото семейство, което бяхте ти и Жанет, беше изключение, а не правило.

— Е, вътре има няколко разкошни женски същества, които биха се радвали да ти докажат, че не си прав. Знаеш ли, че има много млади семейства, които са щастливи — Марк вярваше в красотата и свещеността на брака.

— Бихме могли да спорим по този въпрос цялата нощ и пак няма да постигнем единодушие.

— Ти си просто невъзможен.

Рейф сви рамене.

— Според мене единствената причина за мъжа да се ожени е да има деца. А аз все още не съм готов само заради това да се обвързва с някоя дама.

— Но един ден ще поискаш да имаш деца, нали? Ти си толкова добър към Мери и Джейсън...

— Да, искам да имам деца. Тревожи ме въпросът, коя да е съпругата.

На Марк му се искаше приятелят му да не бъде толкова измъчен. Въпреки всичко той разбираше причината за това и знаеше, че не може да направи нищо, за да го промени. Затова, вместо да настоява на мнението си, той просто смени темата на разговора:

— Започваме игра на покер. Искат ли ти се тази вечер да загубиш малко пари от мен?

— С удоволствие — ухили се Рейф. — Но нямам намерение да загубя — нито от теб, нито от когото и да било. Когато играя покер, го правя, за да печеля.

— Така казват всички — каза Марк, но той знаеше, че Рейф е безмилостен и твърд във всичко, което правеше. — Да вървим. Чакат ни.

ВТОРА ГЛАВА

Каретата на Лефевър си приближи и спря на пристана на Начез Ъндър Дъ Хил. Водачът ѝ скочи, за да разтовари чантите, а Рейф и Марк слязоха, за да помогнат на двете деца на Марк — четиригодишната Мери и шестгодишния Джейсън и тяхната гувернантка Луиза да слязат.

— Чичо Рейф, толкова съм радостна, че идваш с нас на това пътуване — каза Мери, като го гледаше с блеснали очи. В действителност той не ѝ беше чичо, но тя го наричаше така от обич към него. Ако трябваше да си избира чичо от всичките мъже по света, то това щеше да бъде Рейф.

Той нежно се усмихна на сладката русокоса красавица, като я взе в ръцете си и я постави на земята. Рейф ѝ беше кръстник и в нея виждаше всичко, което беше хубаво на този свят. Тя беше олицетворение на невинността и красотата. Не беше разглезена и напълно ѝ липсваха лукавство и самолюбие.

— Аз също се радвам, миличко. Ще прекараме много забавно.

— Знам. Никак не ми е добре, когато не си с мен — продължи тя, стиснала здраво ръката му. — Мисля, че трябва да сме заедно през цялото време.

— И аз бих се радвал на това, но, Мери, не смяташ ли, че баща ти може да възрази? Той няма ли да ти липсва? — Мери се обърна към баща си, който ги гледаше.

— Татко много би ми липсвал... — каза замислено тя, опитвайки се да реши как и тя, и всички мъже в живота ѝ да са доволни.

— Ще трябва да поговорим пак по този въпрос — рече Марк, когато той, Джейсън и Луиза се запътиха към речния параход „Гордостта на Нови Орлеан“, който пътуваше за Сейнт Луис.

— Всичко е много лесно, папа. Чичо Рейф може да дойде да живее с нас и тогава всички ще сме заедно през цялото време — обяви Мери, напълно доволна от решението на дилемата. Изглеждаше толкова проста

Рейф се замисли над логиката на Мери и трябваше да скрие усмивката си. Чудеше се какво ще прави Марк с нея само след няколко години, когато тя стане една млада жизнерадостна жена.

Наближаваха рампата за качване, когато от една каруца се откъсна един варел, сгромоляса се на земята и бясно се затъркаля към Рейф и Мери.

— Внимавайте! — извика каруцарят, като разбра опасността.

Рейф чу предупреждението и едва успя да грабне Мери. Тя се вкопчи в него.

— Чичо Рейф! — изплака тя, поемайки си дъх, докато гледаха как варелът се удря в някакъв товар, струпан наблизо.

— Сега вече си в безопасност, скъпа — каза той, притискайки я до сърцето си. Не искаше да мисли какво можеше да се случи.

Мери трепереше, когато го целуна по бузата, и се сгуши в него.

Рейф бе обладан от грижовна нежност и в този момент напълно осъзна силната обич на Марк към неговите деца.

— Рейф! Мери! — Марк хукна назад по рампата, за да се увери, че те не са наранени.

— Всичко е наред — увери го Рейф.

Към тях се беше затичал и каруцарят.

— Здрави ли сте, сър? — попита той разтревожено.

— Добре сме — отговори Рейф.

Марк беше разярен. Вероятността Мери да бъде наранена го изкара извън кожата му. Обърна се към каруцаря:

— Можеше да стане много сериозно! Следващия път да си провериш добре товара, преди някой наистина да бъде наранен!

— Да, сър. — Каруцарят видя гнева, изписан на лицето на Марк, и бързо изчезна.

— Сигурни ли сте, че ви няма нищо? — попита отново Марк.

— Не се безпокой, папа. Чичо Рейф ме спаси — каза с възхищение Мари.

— Значи той е героят на деня, така ли?

Мери кимна с жизнерадостна усмивка на двамата мъже и те се запътиха към трапа на парахода. Рейф я държа в ръцете си, докато стъпиха безопасно на палубата.

Бранди беше вече се качила и крачеше към каютата си, когато чу предупредителния вик на каруцаря. Тя остави чантите си на палубата и се запъти бързо към стълбата точно навреме, за да види как един чернокос красив мъж спаси малкото момиче. Тя продължи да гледа, за да се увери, че всички са в безопасност, и остана очарована от това, което стана долу.

Бранди не можеше да чуе какво казва момиченцето, но сърцето ѝ се разтопи, като гледаше как мъжът го взе в ръцете си, за да го предпази, и как то го прегърна и целуна по бузата. Тя предположи, че това е баща ѝ, и завидя на нежните им взаимоотношения. Нейният баща беше починал, когато тя беше много млада, но все още си спомняше в каква безопасност се чувстваше винаги, когато той я прегръщаше.

Рейф, Марк, Джейсън и Мери обядваха в трапезарията. Когато свършиха, Луиза заведе двете деца в стаята им и ги сложи да спят.

Кевин Бера и Дан Лесег също се храниха на тяхната маса и когато гувернантката и децата си отидоха, те се запrikaзваха с Рейф и Марк.

— Ходихте ли вече на бара? — попита Кевин Бера Марк и Рейф, след като им се представи.

— Не, още не сме — отговори Рейф.

— Тогава ви очаква нещо приятно — каза им той.

— Какво е то?

— Ще имате възможност да се запознаете с Бранди тази вечер.

— Коя е тази Бранди? — попита Марк.

— Нима не сте чували за гоопожииа Бранди, най-добрата играчка на покер по цялата Мисисипи? — обади се ухилен Дан Лесег. — Снощи загубих от нея почти двеста долара.

— И се усмихвате? — Рейф беше изненадан от добродушното му отношение. Изглеждаше като мъж, който обича да печели, а не да губи.

— Ще разберете защо, след като се запознаете с нея.

— Тя, изглежда, е интересна.

— Бранди е повече от интересна. Елате с нас на бара. Тя би трябвало скоро да се появи и вие сами ще се убедите.

Рейф и Марк приеха поканата, като мислеха, че една добра игра на покер тази вечер ще им достави удоволствие. Рейф беше спечелил много пари предишната вечер и Марк с нетърпение очакваше реванш.

Всички станаха и се запътиха към бара за мъже. Докато вървяха, Кевин и Дан ги осведомиха за малкото, което знаеха за дамата комарджийка.

— Бранди е много загадъчна — рече Кевин. — Много малко се знае за миналото ѝ.

— А и много мъже са се опитвали да я убедят да поиграе с тях на нещо повече от покер, но независимо от усилията им, Бранди се държи настрана от всякакви ухажвания. Отказва на всички — добави Дан.

Рейф беше заинтригуван. Започваше да вярва, че пътешествието до Сейнт Луис може да стане доста интересно.

Влязоха в бара и видяха, че той вече е препълнен. Група мъже стояха около една маса в дъното на помещението, съсредоточени в това, което ставаше там.

— Тя е тук — каза Кевин, посочвайки тълпата. Рейф и Марк бяха любопитни, но първо отидоха на бара заедно с Кевин и Дан, за да си вземат пиене. Рейф плати първите чаши и с уискита в ръце те си проправиха път, за да се присъединят към мъжете, които наблюдаваха развитието на играта.

Рейф и Марк успяха да си намерят места точно срещу масата, където беше жената, за която те вече толкова много бяха чули. Веднага им стана ясно защо мъжете не съжаляваха, когато губеха. Бранди беше достатъчно красива, за да отклони вниманието дори и на най-умелия играч на покер. Рейф огледа оценяващо Бранди.

Кожата ѝ беше идеална, а от това, което можеше да види, фигурата ѝ също. Той реши, че дори и без ружа и червилото тя е прекрасна. Доста време я наблюдаваше и установи, че наистина е добра в играта. Въпреки това той се гордееше със своите умения и нямаше да позволи на една жена да го бие на игралната маса.

— Имаш ли намерение да поиграеш малко на покер тази вечер? — Марк попита Рейф, макар че знаеше вече какъв ще е отговорът.

— За нищо на света не бих пропуснал тази възможност — усмихна се Рейф със заканителен вид, убеден че ще е доволен от вечерта.

— Също и аз.

Бранди се беше съсредоточила в картите си, но усети, че някой я наблюдава. Когато най-сетне спечели ръката и си прибра парите, тя вдигна поглед. Именно тогава срещна внимателния поглед на непознатия.

Бранди веднага позна човека с детето, които беше видяла на пристана. Тогава тя си беше помислила, че е много приятен и има вид на баща, но в този момент у него нямаше нищо бащинско. В действителност той беше много по-привлекателен, отколкото ѝ се бе сторил първоначално. Мургавата му хубост излъчваше сила и нещо опасно. Беше доста над метър и осемдесет. Имаше широки и мощни рамене, които идеално изпълваха вталеното му сако. Бранди реши, че съпругата му е голяма късметливица.

— Добър вечер — каза тя с приветлив тон, предназначен единствено за него.

— Добър вечер, Бранди — казаха нетърпеливо в един глас Кен и Дан. Те стояха наблизко и помислиха, че тя се обръща към тях.

Рейф знаеше, че тя поздрави него, но само кимна леко в знак, че приема поздрава ѝ.

Марк стоеше до него. Той се усмихна на размяната на поздрави. Реша, че Бранди е просто изключителен пример за женственост, и разбра, че вечерта ще е много интересна.

— Как сте? — попита тя Кевин и Дан, откъсвайки погледа си от непознатия, за да погледне към тях.

— О, много сме добре, а и на теб изглежда, че много ти върви — каза Кевин, кимвайки към спечеленото от нея.

— Вечерта беше доходна, но още е рано да се каже как ще завърши — отговори му тя. — Нали знаеш как е с Госпожа Късмет. В един момент е на твоя страна, а в следващия...

— Така е — измрънка Том Джаксън, едър мъж с очи като мъниста и оредяваща посивяла коса. Беше пил твърде много и загуби доста при последната ръка. — Бих желал Госпожа Късмет да ме намери тази вечер.

— Също и аз — каза един играч близо до Рейф и стана, отказвайки се от играта. — Лека нощ, Бранди.

— Лека нощ, Джеймс — усмихна му се тя, докато той се отдалечаваеше към бара.

Рейф се настани в свободния стол, готов да изпита способностите си срещу тези на Бранди.

— Обичате ли да играете на покер, господин...? — попита Бранди, като размесваше картите. Движенията ѝ бяха сигурни и ловки.

— Морган, Рейф Морган. О, да, обичам от време на време да изиграя по някоя ръка — отговори безгрижно той.

— Мизата, господа — каза тя и плъзна парите си към центъра на масата, след което започна да раздава.

Рейф и останалите четирима мъже хвърлиха парите си в центъра на масата и бяха готови за играта. Марк наблюдаваше, очаквайки удобен случай да се присъедини.

След три ръце Рейф разбра, че Бранди с право си е спечелила репутацията. Беше коварна, играеше хитро, знаеше кога да сече и да бяга. Той беше не по-малко раздразнен от това, че досега беше спечелил само една ръка, и трябваше да си признае, че се възхищава на майсторството ѝ. Нея я биваше.

Когато един друг мъж се отказа, Марк зае стола му.

— Добре дошъл в играта — приветства го тя. Оценяваше го като привлекателен и честен.

— За мен е удоволствие, повярвайте ми.

— Ние теглим по пет карти. — Тя ловко раздаде ръката.

— Бранди, отдавна ли се занимаваш с това? — попита Марк, докато взимаше картите си.

— Научих се да играя като малка, но тук съм само от шест месеца.

— Е, имаш късмет — вметна един от мъжете.

— Благодаря ви. Приятно ми е, че мога да прекарам вечерта с такива хубави, забавни мъже? — отговори тя кокетно.

Том Джаксън измърмори нещо, но не му обърнаха внимание.

На масата настъпи шеговито оживление, защото на всички им беше приятно — да, на всички, с изключение на Джаксън, който продължаваше да пие, да губи и да се оплаква.

— И така, госпожице Бранди, ще се присъедините ли към мен на една разходка по палубата по-късно тази вечер? — попита Джон Бойър, вперил жаден поглед в нея. Искаше да бъде насаме с нея още от първия път, когато я видя, и след шест уискита доби смелост да направи предложението.

Бойър беше уверен, че може да я накара да се съгласи.

— Ще прекараме много хубаво.

Бранди успя да овладее импулса си да му каже как да прекара времето си. Тя беше виждала такъв поглед много пъти в очите на мъжете и знаеше съвсем точно какво иска той от нея... а то не беше просто прекарване на време.

— Сър, вие сте чаровник и аз съм сигурна, че двамата бихме прекарвали много приятни минути, но никога не правя изключение от правилото си. Не бих искала другите господа да остават с погрешно впечатление. Тук съм, за да играя на покер.

Няколко от мъжете, които познаваха Бранди от доста време, се изкикотиха на липсата на успех на Бойър.

— Нали ви казвах — обади се един със стиснати зъби.

— Не можете да вините човек за молбата му — каза добродушно Бойър, като сви рамене при отказа й. — Аз обикновено имам успех с жените.

— Сигурна съм, че е така — съгласи се Бранди и след това, за да разведри настроението, се обърна към Рейф:

— Такъв е и господин Морган, ако съдя по това, което видях по-рано днес на брега. Кажете ми, сър, за вас обичайно ли е да спасявате млади дами, попаднали в беда? А когато го правите, те наистина ли ви възнаграждават по този начин?

Рейф се ухили добродушно.

— Значи вие сте ме видели?

Бранди се удиви как усмивката го промени. За един кратък миг съдържаната му резервираност го напусна.

— Тази малка дама положително ви обожава. Вие трябва да сте много привлекателен, за да вдъхновите такава преданост.

— Случвало ми се е — отвърна й Рейф.

— Какво се случи? — попита жадно Бойър, мислейки си, че е станало нещо възбуждащо.

— Е, една млада лейди целуна господин Морган пред всички и, както изглеждаше, той остана много доволен от това.

— Наистина е така — отговори Рейф. — Какво друго би му се искало на един млад човек, ако не да бъде целунат от красиво женско същество?

— Тя, изглежда, много ви обича.

Бойър се вслушваше все по-жадно в техния разговор.

— Чувствата ни са взаимни. Бих направил всичко за нея — изражението му помръкна и в гласа му прозвуча горчивина, когато той продължи: — Невинни красавици като Мери са редки съкровища.

Бранди се учуди от промяната в изражението и тона му.

— Като че ли го казва истински баща.

— Баща? — изграка Бойър объркано.

— Аз съм й кръстник — поправи го Рейф. — Някой ден ще поискам да осиновя Мери, но мисля, че Марк може да се възпротиви — кимна той към Марк.

— Така и бих направил — вметна Марк. — Аз самият съм много привързан към нея.

— Тя е много щастлива, че има и двама ви.

— Баща? Кръстник? На колко години е тази Мери? — избълва раздражено Бойър.

— Дъщеря ми е на четири години — осведоми го Марк.

Събралите се около масата за покер се засмяха на разкритието, а Бойър погледна разочаровано. Само Джаксън остана безучастен. Беше твърде загрижен за загубите си.

— Цяла нощ ли имате намерение да разговаряте, или ще играем? — нетърпеливо поиска той да знае. Бранди най-сетне му беше раздала добри карти. Беше сигурен, че този път ще спечели и ще може да възстанови всичките си загуби.

— Разбира се, че ще играем, господин Джаксън — усмихна му се тя, като в същото време се усмихна и на своите карти.

Джаксън въобще не обърна внимание на опита й да бъде дружелюбна. Той отпи една голяма глътка уиски и рязко отстрани чашата. Поведе залагането.

Играта стана интересна. Залаганията започнаха да стават сериозни.

Бранди съсредоточи цялото си внимание върху играта. Усещаше настроението на всеки мъж. Забелязваше и най-леките промени в израженията им при всяка изтеглена карта. Забелязваше също как държат картите си, защото това беше важно. Разбираше всички нюанси на играта на покер и използваше преимуществото на своите знания. А те рядко й изневеряваха.

От оплакванията на Джаксън на Бранди ѝ стана ясно затрудненото му състояние и тя му отделяше особено внимание, наблюдавайки го изпод притворените си мигли. Искаше ѝ се той да спре да играе, преди нещата да станат неконтролируеми, но натрапчивите играчи рядко спираха да играят по собствено желание.

Когато Бойър и другият мъж сгънаха картите си, Бранди разбра, че правилно е отгатнала какви са те. Стана по-уверена. Най-сетне беше направено последното залагане и Бранди нареди картите си на масата пред всички, за да ги видят.

Рейф се втрени с раздразнение в картите ѝ, защото разбра, че пак са го били.

— Благодаря за голямата игра, джентълмени — каза Бранди, докато посягаше да си прибере спечеленото. — Оценявам вашата щедрост.

— Почакай, жено! — изръмжа Джаксън, като стана внезапно, блъсна масата и катурна стола си.

В помещението настъпи тишина. Всички се втрениха в пияния комарджия.

— Ти играеше нечестно! — обвини я Джаксън. — Сигурен съм в това. Тази печалба е моя. — Той посегна към револвера си.

— На Ваше място не бих направила това — каза Бранди със студен глас. Малък пистолет в ръката ѝ вече беше насочен към сърцето на Джаксън.

Бранди така бързо беше реагирала на заплахата, че никой не видя как извади пистолета. В залата се понесе мърморенето на шокираните присъстващи.

— Какво става, по дяволите? — замръзна Джаксън точно когато пистолетът му излизаше от кожения кобур. Бе пребледнял при вида на револверчето ѝ, насочено към него.

— Точно при дяволите е мястото, където ще намерите края си, ако не спрете и се замислите какво правите, господин Джаксън. — Тя беше втренила в него студените си зелени очи. — Аз не мамя. Не ми трябва. Хайде, сега не правете нищо необмислено. Ако се наложи, ще стрелям.

— Но тези пари са мои! Аз имах два чифта!

— Тези пари не са ваши. Аз имах тройка и това бие вашите карти и тези на всички останали на масата. Ако не можете да си позволите да

губите, не би трябвало да играете.

— Не може да ми приказваш такива неща, след като цяла вечер крадеш от мен и от всички останали! — Той се огледа за морална подкрепа, но такава нямаше.

— Играта беше честна, Джаксън — намеси се Рейф, посегнал с ръка към кобура си. Колкото и откачен пияница да беше Джаксън, Рейф искаше да е готов, в случай че оня стреля. — Играл съм по-рано с мошеници и тази дама не е от тях. Играта ѝ беше честна.

Джаксън крещеше като обезумял:

— Тя е просто една курва! С това, което прави, мами честните хора!

— Млъкни, Джаксън! — изръмжа Рейф.

Марк усети тона му. Не беше удачно да предизвикваш Рейф и Джаксън щеше да го разбере, ако не беше толкова пиян.

— Всички загубихме, Джаксън. Не само ти — каза сурово Марк, като искаше да разсее напрежението на момента. — Защо просто не се обърнеш и излезеш оттук?

— Но тя...!

Бранди повдигна пистолета си с подчертано движение. Беше се прицелила съвсем точно. Ако имаше още едно съществено нещо, на което я беше научил старият комарджия преди години, то беше никога да не блъфира с пистолет — ако си го извадил, имай предвид, че може да го използваш по предназначението му. Той беше ѝ показал как да борави с оръжието и къде да се цели за максимална точност. Досега никога не беше ѝ се налагало да стреля, но както се развиваха нещата, можеше и това да стане. Не откъсваше очи от Джаксън и очакваше следващото му движение.

В помещението цареше напрегната тишина.

— Е, Джаксън? Какво решаваш? — поинтересува се Бранди.

ТРЕТА ГЛАВА

Джаксън впери поглед в пистолета ѝ и се разтрепера.

— Но моите пари...

— Това вече не са твоите пари — повтори Бранди. — Откажи се от играта, докато още водиш.

— Водя? Как можеш да казваш, че водя? — Джаксън все повече се разяряваше. Освен че бе загубил, беше и победен с оръжие от едно женско същество. — Аз загубих всичко!

— Нали си още жив?

— Какво става тук? — поиска да знае Бен Роджърз, нахлувайки в помещението, последван от двама плещести моряци. Той беше чул, че става нещо в бара за мъже, и побърза да дойде на помощ на Бранди.

— Какво става ли? — Бранди го погледна невинно, макар че пистолетът остана на прицел. — Не мисля, че има нещо тревожно тук, капитане. Нали така, господин Джаксън?

Джаксън разбра, че е победен. Беше загубил парите си, а сега и гордостта си.

— Не, нищо тревожно не става тук. — Той се отдръпна и прибра револвера в кобура си.

— Това е добре — отдъхна си Бен, но продължи да държи под око пияния. — Тогава да ви изведем и да видим какво може да направим, за да ви свалим на брега. На парахода си не се отнасям любезно към губещи играчи с гневлив темперамент.

Бен с двамата си помощници поведоха псуващия Джаксън навън от бара.

Чак когато те излязоха, Бранди почувства колко напрегната е била. Като отпусна пистолета, ръката ѝ се разтрепери. Въпреки това тя успя леко да се усмихне.

— Само малко вълнение, за да се оживи вечерта — каза тя, докато прибираще пистолета в едно скрито джобче в полата си.

Мъжете останаха впечатлени от стоманените ѝ нерви. От този миг я обожаваха още повече.

— Такива са рисковете на професията, джентълмени — отбелязатя с привидна лекота. Но дълбоко в сърцето си разбра, че за малко не е застреляла човек и знаеше, че това ще я държи изнервена до края на вечерта. — Ще продължаваме ли? След като господин Джаксън ни напусна, има място за още един човек.

Един от наблюдаващите играта веднага зае мястото на Джаксън и комарът продължи, сякаш нищо не се беше случило.

Час по-късно Бранди се оттегли. Измъкна се бързо и тихо и се прибра в каютата си, като заключи вратата след себе си. Беше все още напрегната и уплашена.

Рейф и Марк отидоха на бара заедно с Кевин и Дан.

— Е, и какво мислите за нашата Бранди? — попита Кевин.

— Тя е всичко онова, което казахте за нея, че и нещо повече — съгласи се Рейф. — Просто не мога да повярвам как смело действа с Джаксън. Не е лесно да се отървеш от злобен пияница, а тя успя да го стори.

— И то без да ѝ мигне окото — похвали я Дан. — Как успя толкова бързо да извади пистолета си?

— Не знам, но съм доволен, че никога не съм я предизвиквал — беше впечатлен Кевин.

— Тя знаеше точно какво и как да направи — каза Рейф.

— Щеше да стане много грозна сцена тук, ако тя не беше подготвена за такова нещо — рече Марк.

— Да, много грозна. Да се надяваме, че капитанът ще свали Джаксън на брега при първата възможност. Бранди няма защо да търпи такъв тип хора — отбеляза Дан.

— Не се безпокойте — каза барманът, като чу какво си говореха. — Капитан Роджърз няма да изпусне Джаксън от погледа си, докато не го свали на брега. Той няма да допусне госпожица Бранди да бъде заплашвана.

По-късно, когато Кевин и Дан си отидоха, Марк и Рейф се преместиха и седнаха на една маса. Бяха повече от разнежени, допивайки последните си уискита, преди да се приберат.

— Знаеш ли какво, Рейф — размишляваше Марк на висок глас и с блеснали очи, — мисля, че открих решението на проблема ти.

— Какъв проблем? — погледна го озадачено Рейф. Не можеше да разбере за какво говори Марк. Животът му, общо взето, беше добър — той имаше Белерайв; имаше пари, имаше и приятели. Какъв проблем можеше да има? Какво не беше наред?

— Разбираш ли... проблемът ти... е, че жените винаги ти се нахвърлят. Е, аз измислих как можеш да спреш това. — Той помълча, взе си още едно питие, доволен от брилянтността на идеята си.

— Действително ли е така? Е, и какво е твоето решение на моя проблем?

— Мисля — обяви той с възможно най-голяма сериозност, — че би трябвало да се ожениш за Бранди.

— Ти да не си пил тази вечер още нещо, освен обичайното си уиски? — Той погледна Марк, като че ли оня си беше загубил разсъдъка.

— Не, не съм, а това би било идеално — ти и Бранди, щастливи завинаги — ухили се той, явно трезвен.

— Ами защо ти и аз не отидем веднага при капитана? Можем да се разберем сватбената церемония да стане още на сутринта — възрази му саркастично Рейф. — Е, разбира се, проблемът е, че трябва да бъде попитана младоженката дали е съгласна с това...

— Виж какво, изслушай ме внимателно — вдигна ръка Марк, за да го накара да млъкне. — Признай, че на двеста километра около Начез няма женско същество, което да се мери с нея. Бранди е красавица.

— Е, и какво?

— Бранди е не само разкошна, тя е и съобразителна, честна и сигурно най-храбрата жена, която някога съм виждал. А да не говорим, че е дяволски добра на покер. Тази вечер тя те би — и то неведнъж — хилеше се Марк. Знаеше колко много приятелят му мрази да губи.

— Тази вечер е само една от многото — успокои го Рейф. — Пътуването до Сейнт Луис е дълго и повярвай ми, че докато стигнем там, аз ще бъда печелившият. — Той имаше твърдото намерение повече да не губи от нея.

— А аз ти казвам, че тя би била идеалната съпруга за теб.

— Правилно, веднъж да се оженим, и бихме могли да открием салон за комар в преддверието на Белерайв. Така всички, които ще го посетят, ще бъдат действително впечатлени.

— Откога започна да те интересува какво мислят хората за теб?

— Не ме интересува и не искам да се женя.

— Не бързай да отхвърляш идеята ми. Освен това аз не съм свършил още — продължи Марк да излага доводите си. — Бранди също, а това е сигурно най-важното нещо, което трябва да помниш... — той направи пауза, за да наблегне на думите си — много добре борави с пистолет.

— Какво общо има това с всичко? — недоумяващ, поиска да научи Рейф, втренчил се в приятеля си. Не можеше да си представи защо Марк мисли, че да имаш съпруга, която може да борави с оръжие, е нещо добро.

Марк се опитваше да запази изражението си сериозно, като му отговори:

— Защото, приятелю мой, тя би могла да използва пистолета, за да прогони всичките други жени, които непрестанно те преследват!

— О, сигурно е така. Представям си как запознавам Бранди с обществото в Начез, докато тя вади пистолета си, в случай че изникне Мирабел или някоя друга.

Марк се изсмя високо.

— Естествено, Бранди може и да има някои неудобни качества, но може и да се отърве от тях. Дявол да го вземе, щом като блъфира на покер, тя ще блъфира и представянето си на бал в обществото. Всичко, което ѝ трябва, е нов гардероб, няколко урока по етикеция и тя ще омае всекиго.

— Не желая да се женя.

— Е, но ако ти наистина си търсиш съпруга, тя би била идеалната — заключи Марк, допивайки уискито си. — Помисли за това.

— О, непременно ще го направя — отговори Рейф, готов да каже каквото и да е, само да накара приятеля си да млъкне.

— Добре. — Марк остана доста доволен от себе си, че беше измислил такава велика идея.

Вече час Бранди лежеше, опитвайки се да заспи, но най-сетне се отказа. Отхвърли завивките, стана и започна да се облича. В главата ѝ още се въртеше споменът за инцидента с Джаксън и тя се надяваше, че

като прекара няколко минути на палубата под звездното нощно небе, слушайки пърпоренето на задвижващото колело и далечното чуруликане на нощните птици, ще се успокои. Навлече скромна дневна дълга рокля, подходяща за една изискана лейди, пътуваща с параход, излезе от каютата си и се опря на перилата. Така, както беше облечена, много малко приличаше на Бранди, която току-що беше прекарала вечерта в игра на покер. Лицето ѝ беше измито, нямаше никакви следи от грима. Тя имаше съвсем невинен вид. Косата ѝ беше пусната на блестяща маса от къдрици. Бранди се надяваше, че с този си вид няма да привлече вниманието на когото и да е било. Трябваше ѝ просто малко спокойствие.

Топлината на нощта беше като кадифена милувка. Бранди се наслаждаваше на мига. Изведнъж параходът започна да се плъзга към брега, където се виждаха светлинките на малко селище. То не беше от редовните спирки, но тя разбра какво прави Бен: сваляше Джаксън на брега.

Долу на палубата Бранди чуваше мъжки гласове, докато параходът акустираще на речния бряг.

— Тая жена е мошеничка и курва! — викаше Джаксън с фъфлещ глас.

— Не си прав, Джаксън, и ти предлагам да млъкнеш. Ако продължаваш да ме предизвикваш, аз просто ще те хвърля във водата и ще трябва да стигнеш брега с плуване.

— Върви по дяволите! — Джаксън пак се нахвърли на Бен. — Тя вероятно спи с теб. Възможно е точно сега да е в леглото ти, очаквайки те да се върнеш там при нея и...

Чу се удар от юмрук по твърда плът и изохкване от болка.

— Предупредих те да си държиш езика зад зъбите — изръмжа му Бен. — Не желая да слушам подобни думи за Бранди, Тя е истинска лейди и ми е приятелка. И ти, и всички на парахода ми трябва да се отнасяте добре с нея.

Параходът достигна брега и матросите, които бяха помагали на Бен, бързо спуснаха трапа за Джаксън.

— Слизай, Джаксън. Не ми трябва на борда тип като теб!

Бранди чуваше лютите псувни на мъжа, докато той се смъкваше по трапа към калния бряг. Тя се скри в сенките, защото не искаше някой да я види там и да узнае, че е чула грозните думи.

— Един ден всички ще си намерите майстора! Също и тя! Почакайте и ще видите! — отекваше гласът на Джаксън в тишината на нощта.

— Вдигнете трапа, момчета. Да се махаме от тук. — Заповедите на Бен бяха изречени отсечено.

На горната палуба Бранди стоеше сама в мрака, усещайки болката от грозните обвинения на Джаксън. Бен беше я защитил решително, но тя се опасяваше, че всички на борда, независимо колко внимателно се отнасят с нея, вярват на думите на Джаксън. Сърцето ѝ се сви при тази мисъл.

Рейф се раздели с Марк пред вратата на неговата каюта. Беше се насочил към собствената си стая, когато усети ясно, че параходът забавя ход и се насочва към брега. Чу спора на долната палуба между Джаксън и капитана и понечи да помогне с нещо, обаче бързо разбра, че Бен Роджърз държи нещата под контрол и не се нуждае от него.

Той забеляза жената, която стоеше скрита в сенките, но не я позна. Помисли, че е странно за една лейди да е сама навън на палубата по това време на нощта.

— Добре ли сте, госпожо? — попита, като се приближи към нея.

Бранди така напрегнато слушаше какво става там долу, че не забеляза появяването му. Дъхът ѝ секна, като усети, че се е загледала в него в мрака.

— О, господин Морган... така ме изненадахте.

— Бранди? — сбърчи чело Рейф, като излезе на светлото, след това впери очи в нея, удивен от промяната във вида ѝ. Жената, с която беше играл покер вечерта, беше изкусителка. А жената, която сега стоеше пред него, изглеждаше като благородна южяшка лейди. Рейф беше запленил. Нямаше ги грима и прелъстителната рокля. Сега му се видя още по-прелестна.

— Не е ли опасно да сте сама тук навън сега? — попита той загрижено.

— А опасно ли е, господин Морган? — каза тя предизвикателно, учудвайки се на странното, спиращо дъха напрежение, което я беше обхванало от близостта му. Само до преди минута тя почти се беше

разплакала, а сега сърцето ѝ силно се разтуптя. Каза си, че това е така, защото я беше изненадал. Нямаше друга причина.

— Моля те, наричай ме Рейф.

— Добре, Рейф. О, не се страхувам да съм сама тук. — Устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка.

Той се вгледа в устата ѝ и изведнъж се запита какво ли би било да почувства сладостта ѝ. Но веднага си спомни, че тя никога не интимничи с пътници. Усмихна се добродушно: дали той не би могъл да бъде мъжът, който да наруши това правило?

— Видях те как боравиш с пистолет. Аз няма да ти направя нищо лошо.

— Знаеш ли какво, досега никога не ми се е налагало да стрелям с пистолета. Обикновено, само като го извадя, това убеждава пияниците да се оттеглят, но Джаксън не беше от умеещите да губят.

— Това е абсолютна истина — съгласи се Рейф. — Хареса ми идеята на капитана да го пусне да плува до брега.

— И на мен — каза тя и се засмя.

— Сега него го няма. Вече няма да те тревожи.

— Джаксън може да го няма, но винаги ще има мъже като него...

— Ти се справи много добре.

— Този път имах късмет. Кой знае какво щях да направя, ако той действително успееше да извади револвера си. Някой щеше да бъде убит, и то само заради едни пари. — Думите извираха направо от сърцето ѝ.

Рейф я беше помислил за твърда и малко нахакана, заради начина, по който си изкарваше прехраната. Той също беше помислил, че мотивите ѝ са само парите, но сега... Бодна го едно чувство, което досега му беше непознато, като осъзна, че в нея има и нещо повече. Испита угризение, като си спомни неотдавнашните изказвания на Марк.

— Е, май че сега е най-добре да се прибирам — каза Бранди. Параходът запърпори обратно към средата на течението на реката.

— Може ли да те придружа до каютата ти? — предложи Рейф галантно.

— Не, благодаря. Лека нощ.

Бранди се обърна и закричи, без да погледне назад.

Рейф се загледа след нея. Той беше свикнал жените да витаят около него, жадни за вниманието му. Беше очаквал тя да приеме да я придружи и щом стигнат каютата ѝ да му покаже с нещо, че го харесва. Но беше сбъркал. Тя направо го отрязва. Настроението му се помрачи.

Рейф остана на мястото си. Тя се прибра в каютата си, без изобщо да го погледне повторно.

Намръщен, той тръгна към своята каюта. Докато лежеше в леглото си, без да може да заспи дълго време, не го оставяше на мира споменът за превъплъщението на Бранди и „решението на проблема“, предложено от Марк.

Бранди лежеше с широко отворени очи, загледана в тавана. Достатъчно я бе разтревожила разправията с Джаксън, а ето, че сега се появи Рейф Морган. Знаеше как да се оправи с мъже като Джаксън, но с Рейф...

Бранди затвори очи, но образът на Рейф продължаваше да занимава съзнанието ѝ. Тя беше като хипнотизирана от вида му и тъмните му властни очи. Имаше нещо в него, което привличаше. Трудно ѝ беше да се раздели с него, когато бяха на палубата. Правилото ѝ да не интимничи с пътниците беше твърдо и тя нямаше да го наруши — колкото и да се изкушаваше.

Обърна се на другата страна, знаейки, че я очаква дълга нощ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Първото нещо, което Бен направи сутринта, беше да намери Бранди. Искаше да се увери, че е добре.

— Ще закусиш ли с мен? — покани я той, след като тя отговори на почукването му.

— Това е най-доброто предложение, което получавам тази сутрин.

Те често закусваха заедно и тя се радваше на компанията му.

Запътиха се към трапезарията и се настаниха на една отдалечена маса, за да могат да разговарят.

— Снощи свалих Джаксън на брега.

— Знам. Чух.

— Така ли?

Тя кимна.

— Не можех да заспя, затова излязох късно през нощта на палубата, за да подишам малко свеж въздух.

— Съжалявам за това, което си чула. Той беше един грубиян, с когото трябваше да се справя.

— Благодаря ти, че ме защити. — Погледът ѝ срещна неговия през масата.

— Трябваше да си получи заслуженото, заради теб — каза мрачно Бен. — Не исках да оставя и капка съмнение в съзнанието му за това, че си истинска лейди.

— От това, което чух, ти беше убедителен!

— Някои хора не разбират, като им говориш на прост английски език. Тогава трябва да го подсилиш с малко действия.

— Да се надяваме, че повече няма да налетим на господин Джаксън.

— И за мен би било добре. Но ти внимавай — предупреди я той. — Наоколо има много опасни мъже от типа на Джаксън. Той беше просто един тъп, злобен пияница. Няма съмнение, тази сутрин вече е

съвсем изтрезнял и съжалява за всичко, което каза и направи. С другите трябва да внимаваш. Помни това.

— Ще го имам предвид. Последното нещо, което искам, е да пострада някой.

Бен знаеше, че не ѝ е лесно, особено когато възникваха ситуации като снощната, и се възхити от начина, по който тя се държа.

Свършиха закуската и Бранди придружи Бен до командния мостик.

Марк съжаляваше за късното нощно запиване повече от Рейф, защото Джейсън и Мери, заедно с Луиза, стояха на вратата на каютата му с грейнали лица рано сутринта, понеже искаха да закусват с него. И тъй като си беше съвестен баща, той се измъкна от удобното легло, за да се присъедини към тях.

След закуска те излязоха на палубата, за да се поразходят. И точно тогава Джейсън забеляза капитана. Очите на момченцето широко се отвориха, когато разбра, че това е човекът, който командва парахода. Без да дочака одобрението на баща си, то веднага се втурна към униформения мъж, който разговаряше с една дама.

— Вие ли сте капитанът? — попита то, като гледаше със страхопочитание униформата и осанката му.

Бен вече беше видял тичащото към него момче и доста преди то да дойде, спря да говори с Бранди, за да се обърне към детето.

— Ами да, аз съм. Капитан Бен Роджърз на вашите услуги. А вие сте?

— Аз съм Джейсън — отговори момчето с приповдигнат дух от това, че се е запознал с истински жив капитан. — Никога досега не съм се срещал с капитан. Вие ли управлявате парахода и всичко останало?

— Имам речни пилоти, които ми помагат. Любимото ми занимание е да разговарям с пасажерите си и да правя всичко необходимо за доброто им прекарване на борда. При теб как е?

— Добре е, сър! Вашият параход е страхотен.

— Радвам се, че ти е харесал. — Бен се забавляваше от искреността на момчето.

— Капитан Роджърз, извинявайте, ако момчето ви досажда — каза Марк, като дойде до сина си. — Здравейте, госпожо — поздрави

Марк жената, с която се размина, но спря и отново я погледна. — О, добро утро, госпожице Бранди.

— Добро утро, господин Лефевър. Как сте днес?

Тя се усмихна. Позна в малкото момиченце онова, което Рейф беше спасил в Начез.

— Много сме добре — отговори Марк. — Хайде, Джейсън, капитанът има да върши много работи.

— Не, не, всичко е наред. Мислех си, че Джейсън би желал да разгледа мостика. Ти какво ще кажеш, млади момко?

— Може ли? — Джейсън жадно погледна баща си за одобрение.

— Вие няма да имате нищо против, така ли? — Марк не искаше да притеснява капитана, защото подозираше колко е зает.

— За мен би било удоволствие. Защо не се присъедините и вие? Бранди?

Бранди отклони поканата:

— Мисля да поседя на палубата и да почета известно време. Вие се наслаждавайте на разходката.

— Беше ми приятно пак да се видим — каза Марк искрено. Той имаше смътен спомен за пьянския си разговор с Рейф снощи. Като че ли беше му казал, че Бранди е идеалната съпруга. Като я гледаше сега, облечена като южняшка лейди, той усети, че е бил прав. Красотата ѝ беше естествена. Изведнъж разбра, че Бранди е нещо повече от комарджийка.

— Луиза, ще се върнем с Джейсън след няколко минути.

— Разбира се, сър. Ние с Мери ще се забавляваме.

— Значи ти си хубавата Мери? — отбеляза Бранди, прикляквайки пред момичето, което заемаше такова почетно място в душата на Рейф Морган.

— Мери, тази приятна дама е госпожица Бранди. Кажете „здравейте“! — запозна ги Марк, преди да последва Джейсън и Бен към мостика.

Мери се втренчи в Бранди с оценяващ поглед, като че ли надничаше направо в сърцето и душата ѝ.

— Вие също сте много хубава и добра — заяви тя.

— О, благодаря ти. И ти си такава. Никак не е чудно, че кръстникът ти има такова високо мнение за теб.

— Вие познавате чичо Рейф?

— Снощи се запознах с него.

— Той е прекрасен.

— Той чувства същото и към теб.

Мери засия при тези думи.

— Искам да се омъжа за него, като порасна, но чичо Рейф се смее и казва, че е твърде стар за мен.

— Значи чичо ти не е женен?

— Не е. Папа казва, че чичо Рейф не иска да се жени, но ако той наистина реши да се жени, вероятно ще е за мен.

— Защо не иска да се жени? — Тази новина я изненада. Рейф Морган можеше да има която жена си поиска.

— Не знам — отговори простиичко момиченцето. — Мисля, че е хубаво да си женен.

— Аз също мисля така. Мери, току-що се канех да отида в каютата си, за да взема една книга за четене. Искаш ли да седнеш с мен на палубата? — Бранди погледна за одобрение Луиза и остана довольна, когато гувернантката се усмихна и кимна.

— Имаш ли хубави книги с картинки? — попита Мери.

— Разбира се, че имам. Обичаш ли книгите?

Мери кимна.

— Моят папа много ми чете, като сме вкъщи. Забавно ми е да разглеждам картинките и да научавам значенията на думите.

— Чакай тук с гувернантката си, а аз ще видя какво имам в каютата си, което да ти хареса. Ей сега ще се върна.

Мери и Луиза седнаха на два стола на палубата, за да чакат завръщането ѝ.

— Намери ли нещо? — попита Мери, когато Бранди се върна след малко.

— Имам една, която мисля, че ще ти хареса.

Бранди взе един стол и седна до Мери. Започнаха да разлистват страниците на книгата. Тя беше любимата на Бранди — илюстрирана детска библия, подарък от майка ѝ, когато Бранди беше на годините на Мери. Носеше я навсякъде със себе си.

— Моят папа казва, че сега мама е ангел.

— Майка ти е в рая?

Мери кимна в отговор на учудването на Бранди.

— Тя умря миналата година. Като че ли беше толкова отдавна. Понякога даже не си спомням как изглеждаше.

— Разбирам.

— Наистина ли?

— Да, моят баща почина, когато бях много млада. От тогава живея само с майка си, но понякога той много ми липсва.

— И на мен биха ми липсвали папа и чичо Рейф, ако нещо се случи с тях. Обзалагам се, че се чувстваш много самотна.

— Да, имам такива дни, но майка ми все още е жива.

— Майките са добри.

— И аз така мисля. Моята е една от най-добрите, които познавам.

— Ти смяташ ли да ставаш майка?

— Няма да е скоро — отговори Бранди, потискайки усмивката си от невинността във въпроса на Мери. — Ще дойде ден, когато ще ми се иска, но първо трябва да се влюбиш и да си намериш съпруг, преди да станеш майка.

— Да, понякога нещата са много сложни, нали?

Тя звучеше така зряло, че Бранди наистина се засмя този път.

— Уверена съм, че не е толкова ужасно, колкото изглежда. Ти си още толкова малка, имаш много време, докато се сбъднат мечтите ти.

— А ти много ли мечтаеш?

— Имаше и такова време. Точно снощи разговарях с капитан Бен за това, как съм мечтала да живея в голяма къща с плантация, когато бях малка.

— И не мечтаеш вече за това?

— Не, вече престанах. Освен това сега работя с капитан Бен и свикнах повечето време да живея на парахода. Това вероятно ми е по-забавно, отколкото да съм в голяма къща.

Очите на Мери заблестяха.

— Ти живееш на парахода? О, това е много забавно. Пътуваш до различни места и се срещаш с много хора.

— Да, така е — съгласи се Бранди.

Малко по-късно мъжете се върнаха.

— Мери! Капитан Бен ни покани да се храним с него на неговата маса!

Мери се впечатли.

— Може ли да дойде и госпожица Бранди? Тя е много приятна. Харесва ми.

— Разбира се, че може — отговори Марк.

Бранди се развълнува от това как естествено я възприема момиченцето, както и от бързото съгласие на Марк тя да се присъедини към тях.

— Ще се радвам да съм с капитан Бен — каза закачливо тя.

— За мен е чест да красиш масата ми по всяко време — каза Бен.
— Ще се видим всичките довечера.

— Чичо Рейф! Капитанът ни покани на вечеря. Ти искаш ли да дойдеш? — пламенно го попита Джейсън, като го видя да идва на палубата малко по-късно.

— Ти се запозна с капитана, така ли?

Джейсън с вълнение му разказа за обиколката на мостика заедно с Бен. Рейф се зарази от ентусиазма му и се съгласи да се присъедини към тях.

— Изглежда е хубаво да си поспиваш до късно — отбеляза Марк пред Рейф, след като гувернантката беше отвела децата да играят.

— Аз се събудих много по-рано от теб — възрази му Рейф. — Снощи на палубата стана някаква бъркотия. Капитанът свалише Джаксън на брега и нещата се развиха малко грубичко. — Той му разказа какво се беше случило с пияницата. — След това се натъкнах на Бранди. И тя беше чула всичко.

— Сигурно ѝ е било тежко.

Рейф сви рамене:

— Тя си е избрала тази работа. Никой не я е карал насила да я приеме.

— Това наистина е доста вярно, но виж какво ще ти кажа. За едно нещо бях прав.

— За какво?

— У Бранди има нещо повече от това, което се вижда. Тази сутрин тя беше с капитана и изглеждаше като истинска лейди. Облечена подходящо, тя може да обърка всекиго. О, и освен това, тя ще вечеря заедно с нас довечера.

Рейф не каза нищо. Спомни си с какво високомерие беше отказала предложението му да я придружи до каютата ѝ снощи. Вечерта щеше да стане интересна.

Беше се стъмнило, когато сервираха вечерята. Джейсън се нареди да седне от дясната страна на Бен и сега се пъчеше от гордост. Бен реши, че младежът е интересен събеседник, и отговаряше на множеството му въпроси с търпение и добродушие.

Тази вечер Бранди положи особени грижи за облеклото си. Тя подбра подходяща скромна дълга рокля, която щеше да се приеме добре от капитана и гостите му. Докато пресичаше залата, за да отиде до масата на Бен, мъжете се обръщаха да я изгледат, а почтените жени съскаха като котки изпод ветрилата си.

— Добър вечер, Мери... Господа — поздрави ги тя, като стигна масата.

Рейф, Марк и Бен станаха, а капитанът издърпа един стол за нея от другата си страна.

— Здравей, Бранди — каза той.

— Здравсти, госпожице Бранди — изчурулика Мери, радостна, че пак вижда новата си приятелка. — И чичо Рейф ще се храни с нас тази вечер.

Бранди беше усетила присъствието на Рейф още с влизането си в трапезарията.

— Добър вечер, господин Морган — каза тя с хладен тон. Погледът ѝ бързо се плъзна по него, за да се фокусира върху Марк. — Добър вечер, господин Лефевър.

— Моля те да ме наричаш Марк — настоя той. — Радвам се, че реши да си присъединиш към нас.

— Добър вечер, Бранди — каза Рейф с оценяващ блясък в очите си, втренчил поглед в нея през масата. Не можеше да се отрече красотата ѝ. Тази вечер тя беше по-хубава от всички останали жени.

Мъжете седнаха и яденето им беше сервирано. Разговорът се водеше за общи неща, Мери обсеби Бранди, а Джейсън непрекъснато разпитваше капитана какво се прави на един параход.

Рейф наблюдаваше Бранди и Мери. Остана впечатлен от нейния интерес към момиченцето. Повечето жени, с които беше имал работа,

отделяха малко внимание на деца. Те бяха по-загрижени за последната мода и клюките. Смятаха дечурлигата за досадна и шумна тълпа. Рейф трябваше да признае, че и той беше мислил така, докато не се появи на бял свят Джейсън и Мери. Сега намираше тяхната младежка честност и темпераментност много повече за предпочитане пред фалша в социалното му обкръжение.

Джейсън най-сетне изчерпа въпросите си към Бен. Сервираха десерта. Появи се Луиза, за да заяви, че е време да отведе децата. Когато най-сетне на масата останаха само възрастните, дойде ред и на Марк да зададе въпроса, който се въртеше в главата му през цялото време.

— Капитан Роджърз, как се запознахте с Бранди?

— Бранди и майка ѝ ми спасиха живота преди много години и аз винаги ще съм им задължен. — Той продължи да им разказва за обстоятелствата на запознанството им.

— Но как Бранди реши да играе на комар тук на „Гордостта на Нови Орлеан“? Чия беше идеята — ваша или нейна?

— Моя беше — каза му Бранди. — Аз помолих Бен преди около девет месеца да плавам с неговия параход. Той отначало не се съгласи.

Марк се изненада от това разкритие и изгледа Бен.

— Вие не сте я искали? Но това е била такава удачна идея! Така положително могат да се привлекат повече пасажери.

— Точно такива бяха и нейните доводи, но аз се безпокоях да не би да възникнат ситуации като снощната с Джаксън — обясни той замислено. — Накрая Бранди успя да ме убеди, че всичко ще бъде наред, и до този момент съм съгласен с нея. Идеята беше прекрасна.

— Но защо ви трябва да играете на комар на един параход? — обърна се Марк към Бранди.

— Здравето на майка ми се влошаваше и трябваше да намеря начин да печеля повече пари, за да се издържа. Научих се да играя на карти още като малка. Бен ми е приятел и знаех, че ще съм в безопасност на неговия кораб. И тогава го попитах дали ще ми даде шанс да докажа себе си.

— Ако майка ви е чак толкова болна, защо не сте с нея? — отсече Рейф, съмнявайки се в историята ѝ.

Бранди бе обзета от вина, а с нея дойде и неизбежният гняв — гняв към самата себе си заради положението, в което се оказа, и гняв

към него за това, че я разпитва за мотивите ѝ. Как се осмелява той така арогантно да пита за решенията ѝ?

— Ние двете сме сами на този свят. — Тя стана с достойнство. — Ще ме извините, нали?

Тя се отдалечи, преди някой да може да каже нещо. Мъжете едва успяха да станат на крака, когато тя префуча въвн от помещението с високо вдигната глава.

Бен погледна Рейф.

— Не одобрявам, когато обиждат Бранди. Нямаме представа какъв е животът ѝ, затова ви препоръчвам да се въздържате от преценка за нея. Лека нощ господо. — Бен стана и напусна масата.

Марк хвърли заклеявяващ поглед към Рейф.

— Не мога да повярвам, че ти беше този, който ѝ каза това.

— Аз само попитах защо не е заедно с болната си майка.

— Тя вече беше казала, че трябва да припечелва за прехраната и на двете. Жените, които ние познаваме, имат или бащи, или съпрузи, които да се грижат за тях. А Бранди няма, така че ако тя не работи за издръжката им, кой ще го прави?

— Че защо не вземе просто да се омъжи? Може да има всеки мъж, когото поиска — отговори предизвикателно Рейф.

— Може би и тя, както и един човек, когото познавам, не иска да се жени — върна му го Марк.

Рейф се намръщи.

ПЕТА ГЛАВА

Лоти и Рейчъл Димърз седяха с родителите си на една маса в дъното на трапезарията.

— Рейчъл, Виж! Просто не мога да повярвам! На парахода е Рейф Морган! — Развълнувана, Лоти сграбчи ръката на сестра си под масата.

— И аз не мога да повярвам. А ти ми разправяше, че няма да го видя цели седмици. Какво предполагаш, че прави той тук? — реагира Рейчъл.

— Не знам, но сякаш провидението ни събра. Папа, това не е ли чудесно? — Лоти погледна баща си.

— Абсолютно — каза Джеймз Димърз, измервайки с поглед богатия плантатор, когато той напускаше помещението.

— Татенце, той е толкова чудесен! — въздъхна Лоти. — Онази вечер танцува с мен на бала. — Още оттогава споменът за прегръдката му и как я въртеше в ритъма на валса подхранваше фантазиите ѝ.

— Лоти иска да се омъжи за него — каза конспиративно Рейчъл на родителите си.

— Той би бил добър зет — рече Хелън Димърз и очите ѝ лакомо се присвиха. — Белерайв е разкошно място. — Тя се усмихна, като си представи как дъщеря ѝ ще бъде домакиня на баловете в плантацията.

— Чувал съм, че финансите му са в много по-добро състояние, отколкото плантацията — добави Джеймз.

— Но, папа, как да направя така, че той да ми направи предложение? Аз го обичам и съм готова на всичко, за да му стана съпруга.

— Тези неща искат време — предупреди я той.

— Рейф може да има която жена пожелае. Трябва някак да го убедя, че иска мен.

— Сигурна съм, че той скоро ще се появи на някой друг бал, така че ти ще имаш възможност отново да говориш с него — каза майка ѝ.

— Надявам се — въздъхна Лоти. — Но бих искала да направя още нещо, с което да го окуража.

Джеймз трескаво се мъчеше да измисли начин те двамата да се сближат.

— Ами, като начало, ти и сестра ти може да отидете още сега да се разходите на палубата.

Лоти засия при мисълта, че ще има шанс да говори с Рейф.

— Така ще направим. Хайде, Рейчъл.

— Ще се видим малко по-късно — казаха родителите им, доволни колко бързо схващаше дъщеря им. Лоти може и да не бе най-красивото момиче на света, но беше съобразителна.

— Как мислиш, мила? Можем ли да убедим Рейф Морган да се ожени за нашата скъпоценна дъщеря? — попита Джеймз.

— Сигурна съм, че можем да измислим някакъв план, който ще свърши работа. Макар че от това, което съм чувала, той не бърза да се ожени.

— Може би има някакъв начин това да се промени... — каза замислено Хелън, като вече кроеше в ума си планове да си хване добър зет.

— Е, ти какво мислиш, Рейчъл? — попита Лоти, докато двете сестри вървяха на разстояние след Рейф и Марк надолу по палубата. — Да го притисна ли просто в ъгъла и да го помоля да се ожени за мен? Или би трябвало да бъда по-загадъчна?

Момичетата се изкикотиха.

— Съзнаваш ли каква конкуренция имаш за чувствата му? Мирабел тича подир него, също и Цинтия...

— Знам, но аз съм все още девствена, което не може да се каже за Мирабел, и съм много по-богата от Цинтия. И все пак трябва да измисля някакъв начин, за да ми направи той предложение. Пътят от едни танц до олтара е дълъг...

— Но след като той не е влюбен в теб?

— Влюбен? — Тя направи презрителна гримаса. — Не е задължително сега да е влюбен в мен. Това може да стане и по-нататък. Аз съм влюбена в него. Единствено това има значение. Той просто трябва да ми даде шанс да го докажа.

Те млъкнаха, а умовете им фантазираха какво ли не, докато Рейчъл, по-съобразителната от двете, вдигна поглед. В очите ѝ блестеше сиянието на възбудата.

— Мисля, че открих какво трябва да направим!

— Казвай!

— Ако татко и майка се съгласят, слушай какво ще направим...

— И тя бързо изложи стратегията си, за да спечели сестра ѝ съпруга на своите мечти. — Е, ти какво мислиш?

— Смяташ ли, че този план ще сработи?

— А как би могъл да пропадне?

— Но той няма ли да ме намрази за това?

— Може би само за известно време, но какво значение има? С годините ще забрави всичко и завинаги ще живеете щастливо — въздъхна Рейчъл, мислейки си колко е умна.

— Страшно ми харесва — съгласи се Лоти. — Вярваш ли, че наистина ще успее да изпълня ролята си? Тя е страшно коварна — а също и опасна.

— Нали искаш да се омъжиш за Рейф?

На Лоти не ѝ трябваше да се замисли за отговора:

— Мога да го направя. — Думите ѝ прозвучаха, пълни с решителност и убеденост.

Двете се заеха сериозно да разработят плана. Трябваше да се доверят на родителите си. Знаеха, че ще отиде поне още един ден, докато го приведат в действие.

Тази нощ Бранди насочи гнева си към играта и я спечели. Тя надхитри Рейф Морган в няколко големи мизи и почувства неимоверно удовлетворение, като видя сянка на раздражение у съперника си. Зарадва се, че постави надутия мъж на мястото му.

Останалите мъже бяха внимателни и любезни, правеха ѝ комплименти и не спираха да флиртуват с нея. Тя се наслаждаваше на компанията им и отговаряше на флиртовете. Като си тръгваше обаче, очите ѝ срещнаха оценяващия поглед на Рейф и отново я облада пораншното чувство за вина.

Щом се прибра в каютата си, Бранди седна и безмълвно се загледа в малката снимка на майка си. Въздъхвайки, тя я притисна до

сърцето си. Всичко би направила да е у дома с майка си, но при обстоятелства като сегашните не би могла... а трябваше да оцелеят. Грябваше да работи за прехраната им и комарджийството беше единственият начин да печели достатъчно, за да свържат двата края. Майка ѝ разбираше това и я подкрепяше, но то не намаляваше чувството за вина на Бранди. Тя наистина се наслаждаваше на това, което правеше.

Бранди бе честна пред себе си. Тя обожаваше да играе на покер. Харесваше ѝ да се облича с хубави рокли и да е център на вниманието. Но в дъното на съзнанието ѝ винаги присъстваше образът на майка ѝ, болнава и самотна, чакаща я да се върне.

Една сълза се търколи по бузата на Бранди, когато тя остави снимката на малкото нощно шкафче и си легна. Нямаше друго решение на положението, в което бяха.

Следващият ден премина спокойно. След една малка утринна разходка по палубата Бранди си седя в стаята. Усети, че очаква с нетърпение вечерта и особено да се срещне с господин Рейф Морган и отново да го бие.

Имаше една причина, поради която искаше да изглежда още по-зашеметяваща тази вечер. Среса косата си нагоре и настрани от лицето си, капна по малко парфюм зад ушите си. Дългата рокля, която облече, не я разголваше като другите, но с нея изглеждаше още по-прелъстяваща. Тя беше от син атлаз и прилепваше по тялото ѝ като втора кожа. Така подчертаваше пищните извивки под нея. Постави си изкуствени диамантени обеци и огърлица на шията. Чувстваше се смела и уверена, когато се упъти към страничната врата на бара за мъже.

— Добър вечер, господа — измърка тя с гърлен глас, когато влезе.

Мъжете я очакваха и реагираха с ентузиазъм на пристигането ѝ. Скоро я заобиколиха на масата. Тя сечеше хитро и отвърщаше остроумно на техните забележки. Бодна я разочарование, защото Рейф не се мяркаше никъде. Тя се принуди да се съсредоточи в картите си.

Играта течеше гладко, макар че едно фермерче не спираше да ѝ прави недодялани забележки, докато играеше.

— Знаеш ли какво, госпожице Бранди, ако държиш чифт като този, който имаш вече в ръката си, това ще е една дяволски хубава

ръка... — Той високо се изсмя на собствената си нападка.

Останалите мъже му хвърляха погледи, с които да го накарат да замълчи, но той не им обръщаше внимание.

Бранди потрепна, но не каза нищо и продължи да играе елегантно. Когато, за неин ужас, момчето спечели ръката, тя прикри раздразнението си с усмивка.

— Я виж ти! — каза ѝ той цинично. — Тъй като аз спечелих ръката, не ми ли се полага и останалата част от „дамата“?

— Млъкни, Джонс. Не говори така на Бранди — каза му един от мъжете.

— Мога да ѝ говоря както си искам. Щом като е в мъжкия бар, тя знае какво си търси и какво ще получи — заяви момчето и се протегна през масата, за да я хване за китката. — Какво ще кажеш, захарче? Какво спечелих от теб?

Бранди се изкуши да го плесне, но се овладя.

— Вие спечелихте мизата, сър, и това е всичко.

— О, аз мисля, че спечелих много повече от това. — Ръката му стисна нейната още по-силно, докато тя се опитваше да се отскубне.

— Това не беше игра за разплод. Ако беше така, съмнявам се, че останалите щяха да те пуснат да се присъединиш към тях.

Лицето на Джонс потъмня от обидата.

— Виж какво, лейди... Ще ти покажа аз един разплод...

— Дамата е права, синко. — Студеният твърд глас на Рейф преряза тишината. — Единственото нещо, което тя прави, е да играе на карти. А сега си свали ръцете от нея.

Заплахата в гласа му спря Джонс. Той се обърна към Рейф и се оказа, че гледа в очи, които излъчваха такава смъртоносна заплаха, каквато досега не беше виждал.

— Веднага ги махни! — заповяда той.

Джонс пусна Бранди и погледна свирепо непознатия, който се беше осмелил да го унижи.

— Но аз спечелих ръката.

— И това е всичко, което си спечелил. Сега изчезвай оттук, щом не можеш да се държиш като мъж. — Рейф се обърна към Бранди: — Добър вечер, Бранди — поздрави я той.

— Благодаря ти, Рейф. — Бранди не искаше да му благодари, но наистина започна да диша по-лесно, след като онзи изчезна.

Рейф зае мястото си и леко ѝ кимна.

— Влизаш ли в играта? — попита го тя.

— Влизам — отговори той.

— Тъй като компанията стана по-добра, да играем ли стъд? — попита смело тя и огледа масата.

— Както искате, госпожице Бранди — отговориха мъжете. — Никой от нас няма да ви затрудни.

— Мисля, че тази вечер ми се играе стъд — отговори Рейф с лукава усмивка.

Макар че думите и действията на Джонс бяха раздразнили Бранди, отговорът на Морган накара сърцето ѝ странно да прескочи.

— Така да бъде — отговори му тя с усмивка.

Няколко часа по-късно, когато нощта напредна и играта свърши, Бранди мило ги напусна. За нея вечерта беше много доходна. Както правеше винаги, остави парите си в касата на бармана и се оттегли в каютата си, доволна от развитието на нещата.

Лоти и Рейчъл прекараха часове в изпипването на идеалния план и бяха готови да го кажат на родителите си на закуска на другата сутрин. Но преди те да се впуснат в обяснения, родителите им сами повдигнаха въпроса за Рейф.

— Лоти, снощи в бара се натъкнах на Рейф Морган — каза им Джеймз.

— Така ли? Той каза ли нещо за мен? Как беше той? — попита Лоти, жадна да научи всичко.

— О, той се чувстваше отлично. Но не, нищо не каза за теб.

— О! — въздъхна Лоти с разбито сърце.

— Споменах му, че пътуваме нагоре по реката. Той каза, че може би ще се присъедини към обществото довечера след вечеря. — Джеймз беше приготвил зестрата на дъщерите си и ги глезеше. Той се грижеше да имат всичко, което желаят.

— Дано да се появи. Искам да направя нещо, с което да привлека вниманието му, и искам това да стане сега. Това пътуване е идеалната възможност. Знаете ли, папа... мамо... Рейчъл и аз сме подготвили един план. Но ще ни трябва вашата помощ.

— Имате идея как да го накарате да ти направи предложение? — попита майка й.

— Да — и тя бързо й разправи това, което бяха измислили.

Джеймз погледна по-голямата си дъщеря и се усмихна.

— Планът ви е нагъл и ще се искат много здрави нерви за него, но ако сработи, Рейф ще застане пред олтара на следващия ден.

— Папа, аз искам Рейф Морган. Ще направя всичко, за да го имам.

— Сега, момичета, изслушайте ме добре — започна Джеймз. — Ето какво трябва да направим...

Всички се усмихваха широко, когато той свърши да обяснява своята роля.

— Папа, ти си великолепен.

— Благодаря ви! — Той сияеше доволен. Скоро Лоти щеше да има съпруг, а той — богат зет.

— Значи тази вечер, така ли? — попита Хелън с грейнали от възлнение очи.

— Да. Аз ще бъда в салона за мъже и ще държа нещата под око. Ще чакам около двадесет минути и след това тръгвам след вас. По този начин ще имате достатъчно време, за да го обработите. Лоти, мислиш ли, че ще се справиш?

— Папа, когато аз искам нещо, винаги го получавам.

— Браво, моето момиче! Значи работата ще стане. Сигурен съм в това.

Тази нощ имаше танци в гомемия салон. Рейф искаше да отиде с Марк на бара, но се натъкна на Джеймз Димърз, който го спря за разговор. Джеймз питаше Рейф как е усъвършенствал яхърите на Белерайв, когато към тях се присъединиха и дамите.

— Рейф, нали помниш дъщерите и жена ми Хелън? — попита Джеймз.

— Разбира се. Радвам се дами, да ви видя отново.

— И за нас е удоволствие. — Лоти едва прикри възлнението си. Гледаше го с жаден поглед. Той беше всичко, което тя искаше да има в един мъж, и единственото, за което можеше да мисли, беше той да стане неин съпруг. Тя нахално попита:

— Ще танцуваме ли? Обожавам тази мелодия.

— Разбира се. — Рейф не виждаше начин да се измъкне. Като джентълмен, той хвана Лоти под ръка и я поведе към дансинга.

Лоти беше на небесата, докато се въртяха в ритъма на танца. Тя погледна нагоре, очаквайки да срещне погледа му. Но вместо това установи, че той гледаше някъде в далечината. Твърдо решила да обсеби мислите му, тя поведе разговор.

— Рейф, защо отиваш в Сейнт Луис?

— По бизнес. Не пътувам за удоволствие.

Нейните опити да поведе разговор го дразнеха. Той забеляза Бранди с капитана в другия край на залата. Тя беше погледнала към тях, когато Лоти започна да говори, а Рейф беше принуден да ѝ обърне внимание.

— Жалко. Аз обожавам Сейнт Луис. Знаеш ли, можем заедно да му се порадваме. Бихме могли да направим толкова неща... — Тя го погледна с потрепване на миглите си.

— Може би е така, но аз ще бъда много зает.

— Е, ако намериш малко време, бих се радвала да бъда повече с теб.

— Ще го имам предвид.

Рейф си отдъхна, когато танцът свърши, и отведе Лоти при баща ѝ.

— Лоти, благодаря за танца. А сега бихте ли ме извинили?

— Разбира се — каза възторжено Лоти. Когато той вече беше достатъчно далеч, за да не може да ги чува, тя се обърна към баща си. Погледът ѝ беше пълен с решителност. — Ще се омъжа за него, папа. Той е единственият, когото искам.

— Тогава ще я свършим онази работа.

— Тази нощ ли?

— Тази нощ.

Лоти се усмихваше щастливо на това, което предстоеше да стане. Рейф Морган нямаше шанс да ѝ се изплъзне.

Рейф най-сетне успя да се освободи и да отиде в мъжкия бар, за да се наслади на едно уиски. Когато пристигна Бранди и зае мястото си на масата, той не помръдна от бара, а я наблюдаваше от разстояние.

Каза си, че не е копнеел да я види тази вечер, а просто иска да си върне загубеното от снощи. След танца с вкопчилата се в него Лоти, да бъде близо до Бранди беше за него като глътка свеж въздух.

— Добър вечер, Бранди — каза ѝ той, като се присъедини към играта малко по-късно.

— Здравсти, Рейф — приветства го тя, като се опитваше да не мисли как се беше почувствала, когато го видя в прегръдката на друга жена на дансинга. — Твоят приятел Марк има щастлива вечер. Вече печели трета ръка.

— Време ми беше — засмя се Марк. — След снощи започнах да се питам дали отново някога пак ще играя на покер.

— Очевидно трябва да играеш — каза Рейф, като гледаше купчината спечелени пари пред него. — На мен снощи също не ми вървя. Да видим дали късметът ми се е върнал, та да мога малко да поизпразня джобовете ви.

Играта започна отново.

Час по-късно Марк се облегна назад в стола си.

— Е, мисля, че взех достатъчно от парите ви за една вечер — обяви той, подсмивайки се под мустак. Беше използвал печелившите си начини и беше повече от доволен от себе си.

— Мисля, че трябва да останеш още, за да можем всички да имаме шанс да си върнем парите — каза Рейф, защото му беше съвсем ясно, че Марк се отказва, понеже още призори на вратата на каютата му ще го чакат Мери и Джейсън.

— Ще ви дам друг шанс утре. Мис Бранди, благодаря ви за приятната вечер.

— Лека нощ, Марк.

Останалите комарджии бяха доволни, че той си отиде. Те и Рейф се надяваха да имат късмет, след като Марк излезе.

Обаче само Рейф се оказа благодетелстван от напускането му. Спечели следващата игра и се усмихна на себе си. Последните няколко вечери беше отделил време и внимание, за да проучи стила на игра на Бранди, и беше установил почти незабележима разлика в начина, по който тя седеше на масата, когато имаше добра ръка. Раменете ѝ леко се помръдваха, гърбът ѝ се поизправяше. Така се издаваше. Това, че той спечели тази ръка, само потвърди наблюденията му. Предстоеше му да се радва на всичко, което щеше да си върне обратно, след като го

беше загубил от Бранди, а можеше даже и да увеличи печалбите си. Може би това щеше да му отнеме една или две вечери, но той беше решен да го направи.

— Изглежда, че Марк ти е предал добрия си късмет. Бих се възползвала от такъв приятел като него — каза Бранди.

— Също и аз — обади се един мъж, въздъхвайки заради загубите си.

— И аз — добави друг, като проучваше картите си с безнадеждност.

Рейф само се засмя, докато прибираще спечеленото.

— Ще му разправа какво сте казали всички.

В полунощ Рейф окончателно спря да играе и напусна бара. Беше си пийнал уиски, но не беше пиян. Просто се чувстваше добре, докато се насочваше към каютата си.

Бранди продължи да играе. Тя се чувстваше доволна да играе, подчинявайки се на желанието на мъжете, които нямаха почти нищо против да губят от нея. Забеляза как странно се държеше един мъж на име Джеймз Димърз. Пиеше през цялата вечер и не преставаше да наблюдава Рейф. Стана особено нервен, след като Рейф си отиде и оттогава поглеждаше часовника си през една-две минути. В един момент мъжът каза нещо на бармана, след което се засмя и вдигна тост за свое здраве. Бранди не можа да чуе какво беше казал той и когато ръката свърши, тя се извини, че напуска, и отиде при бармана. Привика го в дъното на бара, за да може да поговори с него насаме.

— Нещо не е наред ли, Бранди? — попита той, чудейки се на необичайното й поведение.

— Не, просто исках да разбера за какво се смееше Димърз.

— И на мен ми беше странно. След като му налях последното уиски, той погледна часовника си и каза, че по това време утре ще има богат зет. След това вдигна тост за себе си. По дяволите, хич не ми стана ясно за какво говореше той.

— Не спомена ли някакви имена?

— Не, той просто фъфлеше нещо за някакъв мъж, в когото е влюбена дъщеря му, и как те много скоро ще се оженят.

Бранди си спомни за танца на Рейф с Лоти по-рано тази вечер. Намръщи се. Инстинктът я предупреждаваше, че става нещо странно.

— Мисля, че трябва да се видя с господин Рейф Морган. Задължена съм му, след като той ми помогна при спречкването с Джонс. Може бе го очаква голяма изненада. Кажи на момчетата, че е трябвало да се прибера да спя, а утре ще бъда пак с тях.

— Няма да са доволни. Всички те чакат да се върнеш.

— Почерпи ги по едно за моя сметка.

— Както кажеш — съгласи се той, виждайки решимостта в очите й.

ШЕСТА ГЛАВА

Палубата беше пуста и всичко беше утихнало, когато Рейф стигна до каютата си. Влезе вътре, мислейки си само за удобството на леглото, което го чакаше. Отметна завивките и започна да се съблича. Тъкмо бе свалил ризата си, и на вратата се почука. Рейф се намръщи, като помисли, че това може да е Марк. Не спря да си облече ризата, побърза да отвори вратата.

Лоти Димърз беше последният човек, когото очакваше да види на вратата, но ето, че сега тя се беше изправила срещу него, гледайки го втренчено с жаден поглед. Той съжали, че не беше си облякъл ризата.

— Лоти?

— Здравей, Рейф — каза нежно тя.

— Само един момент...

Той се обърна с намерението да грабне ризата си, за да и облече, но тя беше по-бърза от него. За Времето, което му отне да стигне до дрехата, тя успя да се вмъкне в каютата и вече затваряше вратата след себе си.

— Лоти? Какво правиш? Ти не би трябвало да си тук сега. Късно е и аз тъкмо се канех да си легна...

— Марк, аз трябва да говоря с теб. Важно е. — Гласът ѝ беше глух.

— Едва ли това е времето за посещение на една хубава млада лейди при мъж. Ако баща ти те хване тук, ще си изпатим здравата.

— Но, Рейф — каза тя с нотка на отчаяние, — трябва да говоря с теб насаме! Моля те... Ще ти отнема само минута време...

— Не. Не тази нощ. Ще се срещнем сутринта.

Лоти разбра, че не постигаше нищо, а знаеше, че баща ѝ няма да се появи само след няколко минути. Трябваше да легне с Рейф в леглото и това трябваше да стане точно сега. Започна нагло да разкопчава роклята си.

— Рейф, знаеш ли какво чувствам към тебе...

— Лоти, искам да излезеш оттук — предупреди я Рейф, който нямаше никакво намерение да се разправя с нея.

— Знам, че е лудост... Но... — избъбри тя. — Аз те обичам!

— Веднага да си тръгваш! — каза той с непоколебим тон, който би разтърсил всекиго.

Но не и Лоти. Тя знаеше, че сватбата ѝ беше близка. Само да се появи баща ѝ, и събитията ще се осъществят идеално.

— Рейф... Аз те желая...

Рейф се отдръпна от нея и посегна към вратата, готов самият той да излезе, когато тя се отвори и вътре нахлу Бранди. Тя прецени бързо ситуацията и направо се хвърли в прегръдката му, без да обръща внимание на зашеметеното му и войнствено изражение.

— Благодаря на Бога, че ме дочака! — каза тя, като обхвана врата му с ръце и го придърпа към себе си. Прошепна му пресекливо: — Разигравай заедно с мен!

— Бранди, аз... — Рейф искаше да разбере какво прави тя тук, но вече нямаше време.

Бранди го целуна по устата, за да го накара да млъкне. Целувката беше страстна и Лоти не можеше да повярва на какво е станала свидетелка.

— Ама как можеш ти да искаш нея? — На Лоти ѝ секна дъхът, като виждаше мъжа, когото тя желаше, да прегръща Бранди. — Рейф, това е нелепо! Тя не е нищо друго, освен една лека жена!

Точно в този момент в стаята се втурна баща ѝ, последван от друг мъж от бара. Джеймз си мислеше, че ще намери дъщеря си в прегръдката на Рейф. Вместо това видя Рейф и Бранди прегърнати, а Лоти гледаше, обляна в сълзи.

— Какво става тук? — измуча Димърз. Той и другият мъж останаха шокирани.

Всички бяха чували, че Бранди не се среща с мъже. А сега разбраха, че всичко, което бяха знаели за нея, не е вярно.

Бранди прекъсна целувката и погледна високомерно Джеймз.

— О, господин Димърз... Какво правите тук?

— Тъкмо се канех да ви задам същия въпрос! Моята дъщеря...

— Твоята дъщеря току-що си тръгваше — обади се Рейф. — И на твоето място бих я пазил повече. Тази млада лейди е доста упорита и ще си навлече неприятности, ако ти не внимаваш.

— Но тя е в твоята каюта, а ти си разсъблечен!

— Жената, която искам, е в прегръдката ми — отговори спокойно Рейф. — Казах на Лоти, че сега не е подходящият момент за посещения, но тя въпреки това влезе вътре.

— Рейф знаеше, че ще дойда всеки момент, и не искаше да поставя в неловко положение бедното момиче — каза Бранди, като натъртваше на всяка своя дума, давайки им възможност да разберат напълно, че знае, че те са били подготвили клопка за Рейф. — Само помислете колко катастрофално би било за репутацията на Лоти, ако се разчуе, че е била в стаята на Рейф — и при това без придружителка.

Джеймз побледня.

— Но дъщеря ми е била компрометирана.

— Дъщеря ви е била достатъчно глупава, за да влезе тук, когато Рейф е очаквал мен. Репутацията ѝ ще рухне, ако това, което стана, се разчуе — подчерта Бранди.

— Същото би станало и с вашата.

Със свиване на рамене Бранди показва, че положението с нея е без значение.

— В живота си съм се сблъсквала и с по-лоши работи, но не съм сигурна, че Лоти ще се справи.

Джеймз скръцна със зъби от раздразнение. Прекрасният им план беше пропаднал. Лоти беше изпълнила всичко както трябва. Беше се промъкнала в каютата на Рейф навреме, самият Джеймз също дойде точно навреме, но ето че нещата се бяха развили зле. Сега вече нямаше начин да принудят Рейф да се ожени. Джеймз никога не би предположил, че Бранди и Рейф имат интимна връзка.

— Хайде, Лоти. Тук няма място за теб.

Момичето изглеждаше покрусено, като излизаше от стаята с баща си и другия мъж. Те затвориха вратата след себе си, оставяйки сами Рейф и Бранди.

Тя моментално се измъкна от прегръдката му. Целувката ѝ беше страстна и възбуждаща и това я уплаши. Беше ѝ хубаво в прегръдката му, но тя знаеше, че трябва да се пребори с това чувство.

— Това е то. Сега сме квит. Ти ми помогна при инцидента с Джонс, а сега аз те спасих от клопка. Ще почакам само една минута, за да се уверя, че са си отишли, и моментално изчезвам от погледа ти. — Тя се запъти към вратата, за да чуе какво става навън.

— Почакай една секунда. Ти как разбра за всичко това?

— Само предполагам. Доверих се на инстинкта си, че става нещо лошо, заради начина, по който Димърз се държи на бара, след като ти го напусна. Останах с впечатление, че бяха скроили нещо. Очевидно Лоти копнее да се омъжи за теб и те искаха да те принудят да застанеш пред олтара.

— Но Димърз хвана двамата нас заедно. Откъде да знам, че ти не си част от техния заговор? Какво искаш ти?

— Аз? — Тя го зяпна с недоумение. — Какво те кара да мислиш, че аз искам нещо? — Беше разгневена.

— Всяка жена иска нещо — отговори ѝ той подигравателно.

— Повярвай ми, не искам нищо от теб. Нищо не се е случило между нас и дори да тръгнат приказки, всичко ще отmine. Не се безпокой, господин Морган. За разлика от Лоти, аз не дойдох тук, за да се женя за теб. Ти нищо не ми дължиш.

И тя си тръгна, без да каже нито дума повече.

Раздразнението на Рейф нарасна, докато гледаше затворената врата. Не можеше да повярва какво бе станало. В един момент беше готов да си ляга, а в следващия бе спасен от коварен план да го принудят да се ожени.

Рейф се усмихна мрачно. Бранди беше една смайваща жена! Рискува собствената си репутация! А той как ѝ се отблагодари? Беше видял пламъка на гордост и пренебрежение в очите ѝ, когато тя му каза, че не желае нищо от него. Помисли си, че никога досега не беше срещал по-привлекателна жена.

Рейф си представи син или дъщеря с бързия ум и храброст на Бранди и разбра, че би искал да има такова дете. Когато осъзна накъде се насочват мислите му, той се намръщи и бързо ги прогони. Бранди не искаше да има нещо общо с него. Тя прекалено ясно бе изразила това.

Рейф се протегна на леглото. Чудеше се какво ще направи Димърз заради това, което беше станало тази нощ. Ако другият мъж е умен, ще си държи езика зад зъбите. Репутацията на Лоти щеше да пострада, ако бъдат разкрити събитията от тази нощ. Ако Джеймз е ядосан, че планът му пропадна, той може да се опита да нарани Бранди. Независимо от ветровете на съмнението, които духаха около нея, досега репутацията ѝ беше безупречна. Сега обаче определено

беше станало нещо, което би потвърдило клюките, и ако Димърз искаше, можеше да ѝ отрови живота.

Колкото повече се замисляше за всичко това, толкова повече започна да се безпокои. Бранди беше го спасила от ужасен удар на съдбата — брак с Лоти Димърз — и въпреки това не искаше нищо в замяна. Дори щеше да загуби безупречната си репутация. Той трябваше да намери начин тя да не страда.

СЕДМА ГЛАВА

Бранди беше по средата на раздаване на карти, когато видя, че Рейф влиза. Тя се напрегна, но се застави да се отпусне. Не преставаше да се гневи още откакто напусна каютата му снощи. Как се осмеляваше той да я обвинява, че е била в заговор с Джеймз Димърз! Когато Рейф седна на стола точно срещу нея, тя се закле да го накара да плати на масата за покер за обидата, която ѝ нанесе снощи. Имаше намерение да го съсипе.

Независимо от опита ѝ да скрие чувствата си, Рейф видя как тя присви очи, когато го забеляза на масата за покер, и разбра, че го очаква интересна вечер. Беше готов за започването на играта. Мислеше си за нея през целия ден и знаеше какво трябва да направи. Като че ли провидението беше отредило мъжът срещу Бранди в този момент да се откаже от играта. Рейф със съвсем естествен жест зае мястото му.

— Добър вечер, Бранди.

Тя погледна към него и успя да се усмихне фалшиво за поздрав.

— Господин Морган, колко се радвам да ви видя тази вечер.

— Удоволствието е изцяло мое, повярвайте ми — отвърна ѝ той, като наистина имаше точно това предвид. Беше разказвал на Марк как Бранди го бе спасила от капана на Лоти, но не беше му казал нито дума за собствения си план. Щеше да му каже по-късно. Засега щеше да прави това, което трябва. — Каква е играта тази вечер?

— Изтегляне — отговори бързо тя. Вече беше се отказала от мисълта да кокетничи за негово удоволствие. Знаеше кой беше той — едно арогантно, суетно копеле. Беше престанал да ѝ харесва. Даже съжаляваше, че го спаси снощи. Тя дори си помисли, че той и момичето на Димърз биха били добра партия.

Бранди ловко раздаваше картите, докато се шегуваше с другите на масата. Никои не забеляза, че е раздразнена, и тя беше доволна от това. Тук беше работното ѝ място, не биваше емоциите да ѝ влияят.

Когато играта започна, тя веднага усети, че в начина, по който играе Рейф, има нещо, което по-рано го нямаше. Не беше трудно да

разгадае другите на масата. Мъжът от лявата и страна, Морисън, определено не беше хладнокръвен играч. Ако държеше повече от две двойки, лявото му око се присвиваше. От дясната ѝ страна седеше Уилямз и тя го знаеше кога блъфира, защото тогава той имаше навик да покашля. Третият мъж на масата, Хейгън, беше малко по-труден за разгадаване. Единственият знак от него беше, че когато има добра ръка, кокалчетата на пръстите му побеляваха, докато държеше картите. А ето сега и Рейф. През последните няколко вечери тя беше го определила като солиден, внимателен играч, но никога не беше в състояние да разгадае картите му по изражението на лицето му или по някакъв жест.

Тази вечер той още повече се прикриваше, залагайки тежко и без прекъсване.

Бранди загуби няколко ръце. Това се очакваше. Тя знаеше рисковете и ги поемаше. Раздаде отново картите и остана доволна. Имаше три кралици, седмица и каре. Рейф взе една карта от изтеглените и покачи. Уилямз се отказа, а Морисън го последва. Бранди махна седмицата и карето и изтегли асо и тройка. Не беше най-добрата ѝ ръка за тази вечер, но тя не беше разочарована. Тройка от една боя беше нещо солидно.

Тълпата около масата се увеличи. Мъжете усетиха, че ще се случи нещо вълнуващо.

Рейф отново цака. Хейгън остана. С мило изражение на лицето си Рейф се обърна към Бранди:

— Ти залагаш.

Тя усети нервна тръпка от неговия твърд, непоколебим начин на игра, но не ѝ се поддаде. Продължи да го следва долар след долар при залагането. Залозите бяха големи и ставаха още по-големи.

Хейгън най-сетне се отказа, чувствайки, че техните ръце са много по-силни от неговата собствена.

— Залагам пет хиляди долара — спокойно обяви Рейф с лека усмивка на устните си. Наблюдаваше Бранди, докато избута сумата в средата на масата.

Зяпачите в помещението шокирано ахнаха. По гърба на Бранди премина тръпка, докато тя втренчено гледаше в своята терца кралици. Парите и бяха опасно малко, но мизата за спечелване беше голяма — достатъчно, за да може да се грижи за майка си в продължение на

много месеци. Освен това тя не искаше да загуби от този мъж. Нямахте намерение да му се даде. Щеше да го следва долар след долар, залагане след залагане. Бранди погледна към Рейф, но не можеше да отгатне нищо по изражението му. Пое дълбоко въздух, защото знаеше, че трябва да отговори.

— Отговарям на залагането ти и ще разкрия картите си — заяви тя със стиснати зъби, защото беше уверена, че ще спечели.

— Имаш ли сумата? — попита Рейф.

— Ако загубя — тя натърти на думата „ако“, — имам добри карти.

Рейф се усмихна. Беше я поставил точно на мястото, което той искаше.

Сред събралите се около масата беше и Джеймз Димърз. Пиеше много и наблюдаваше с интерес играта.

— Морган, поне ти би трябвало да знаеш, че тя има добри карти — изфъфли той.

Рейф беше се втренчил в Бранди, предизвиквайки я, амбицирайки я.

— Уверен съм, че си плащаш дълговете също така, както аз моите — каза той с нисък, мек глас. — Да видим картите ти.

Бранди кимна и нареди картите си на масата. Рейф помълча известно време, за да повиши напрежението. След това се усмихна без притеснение:

— Кента бие терца от една боя.

Той свали картите си на масата — купа кента, поп висок.

Тя пребледня, но не каза нищо.

В помещението избухна одобрителен рев. Страничните залагания, направени върху Бранди и Рейф, бяха изплатени.

— Изглежда, че вие печелите, господин Морган — отсече тя, опитвайки се да прикрие шока и ужаса си.

— Вие съмнявахте ли се в това? — отвърна той, като бързо преброи парите, за да види колко му дължи тя.

На Бранди ѝ се искаше да повърне. За първи път губеше толкова много и тя вътрешно се наруга за това, че е позволила на емоциите да се намесят в играта ѝ. Тя искаше на всяка цена да го бие, а сега ще трябва да плаща, и то прескъпо, за това, че се предаде на слабостта.

— Дължиш ми пет хиляди долара, кога да ги очаквам? — попита Рейф, като нарочно я притискаше.

— Утре — думата излезе сподавено от устата ѝ. — Ще платя утре.

Той кимна, а погледът му се кръстоса с нейния.

— Господа, бихте ли ме извинили? — Бранди стана от стола си.

Всички, които се бяха събрали наоколо, я поздравиха за отличната игра. Тя се шегуваше с тях, давайки си вид, че не е разтревожена от загубата. Но в действителност знаеше, че е в безизходица. Имаше в стаята си шестстотин долара, но това бяха всичките пари, с които разполагаше. Чудеше се какво да направи.

Тази нощ беше една от най-дългите и най-ужасни нощи, които някога беше прекарвала. Не спа изобщо. Крачеше из каютата си, мислейки как да намери парите, които трябваше да даде на Рейф. Тя знаеше, че той е безмилостен. Знаеше, че е безсърдечен. Знаеше, че очаква плащането.

Отчаяна, по средата на нощта, тя излезе от стаята си и отиде да почука на вратата на Бен. Той се изненада, че я вижда, но я пусна да влезе, след като се облече бързо.

— Какво лошо е станало? — Трябваше да е станало нещо наистина ужасно, за да го търси тя по средата на нощта.

— Снощи направих ужасна грешка — довери му се тя, треперейки. — Играх на карти с Рейф Морган и залагането стана високо — твърде високо. Трябваше да се откажа, но бях уверена, че у мен е печелившата ръка.

Тя не призна на Бен, че много ѝ се е искало да бие Рейф.

Капитанът я изгледа съчувствено.

— Колко ти трябва?

Бен беше готов да ѝ помогне. Беше видял как се държат един с друг Бранди и Рейф на вечерята и още тогава разбра, че между тях прескачат искри. Рейф Морган беше човек, с когото трябва да се съобразяваш, и той таеше, че тя трябва да се издължи.

— Близо пет хиляди.

Бен я погледна шокиран.

— Мога да събера хиляда, може би хиляда и петстотин, но това е всичко, което имам.

— Разбирам. — Тя беше сломена. — Имам шестстотин в каютата си и това е всичко, което ми е останало. — Тя вдигна разтревожено очи към Бен.

— Може би той ще...

Тя го прекъсна, защото знаеше какво се кани той да й каже.

— Изобщо не намеквай за такова нещо. Не мисля, че Рейф Морган е от тези, които прощават. — И двамата гледаха унило, докато търсеха решение.

— Не трябваше да продължавам да играя. Знаех, че тази вечер има нещо различно в него. Той беше така студен и решителен! Като че ли не искаше нищо друго, освен да ме бие лошо. И го направи.

— Ти трябва да говориш с него. Отиди и го попитай дали е готов да приеме само част от парите. Аз мога да намеря някой и друг долар, за да започнеш пак да играеш. И тогава той може би ще ти даде време да спечелиш отново загубеното и да му се издължиш.

— Бен, ти си твърде добър с мен.

— Аз просто искам да се уверя, че с теб всичко е наред. Опасявах се, че такова нещо може да се случи. Но не очаквах да е от страна на Рейф Морган.

— Той е един от мъжете, за които ти ме предупреди, нали?

Бен кимна със загрижен вид.

— Той е безмилостен и мисли само за това, което иска да има. Бъди много внимателна, като разговаряш с него.

— Ще бъда.

— Искаш ли да дойда с теб?

Тя бързо поклати глава. Достатъчно й бе, че трябва да се унижи пред Рейф. Не искаше свидетел.

— Ще отида сутринта. Той може би ще се съгласи на известни условия.

Тя се обърна, готова да се върне в празната си каюта и да лежи будна през останалото време на нощта. Бен се протегна и я хвана за рамото.

— Всичко ще бъде наред. Той може да е труден човек, но не е чудовище.

— Надявам се, че си прав.

— Ето, взemi колкото пари имам. Може да помогнат. — Той й подаде банкнотите, които държеше в каютата си. Около деветстотин

долара.

— Ако се съгласи на тези условия, ще ти дам още, като се върнем в Нови Орлеан.

— Благодаря ти.

И тя си тръгна. Бен тежко се отпусна на леглото и хвана главата си с ръце. Най-ужасният му кошмар, се беше сбъднал. Точно затова се беше опитал да не я пусне на борда. След всичките тези месеци той си беше мислил, че нещата се развиват добре. Беше сбъркал и сега беше вече късно да я спаси от нещо, което можеше да се окаже много грозно. Надяваше се Морган да е от почтените хора, но не можеше да знае това със сигурност.

Рейф чу, че на вратата се чука. Той го очакваше. Беше станал още призори. Мислеше как ще се отнесе към Бранди. Ако нейната история за майка ѝ беше вярна, той беше сигурен, че тя няма да успее да намери пет хиляди долара и това я поставяше точно в това положение, което той искаше. Тя може и да не беше чула забележката на Димърз снощи, но той я чу, а беше сигурен, че и други са я чули. Колкото и независима да беше тя, той знаеше, че разговорът им нямаше да е от приятните. Вече знаеше какво иска от нея като издължаване и имаше намерение да го получи.

Той отвори вратата и видя Бранди, изправена като истинска лейди.

— Може ли да вляза? — попита тя.

Рейф отвори широко вратата, после я затвори зад гърба ѝ. Този шум накара Бранди да се почувства като в клопка. Въпреки това тя се държеше и не показва объркването си.

— Надявах се да си тук.

— Аз те очаквах. Носиш ли парите?

Рейф не смяташе да си губи времето с любезности. Когато знаеше какво иска, той го дебнеше — страстно. Тя отвори малкото портмоне, което носеше, и започна да изважда парите.

Рейф за момент замря. Беше сигурен, че беше вдигнал толкова високо залозите, че тя да банкрутира. Беше се чувствал сигурен, че тя няма достатъчно пари, за да си плати дълга, а сега...

— Ето. — Тя извади пачка банкноти. — Тук има почти хиляда и петстотин. Мога да ти платя останалото през следващите няколко месеца.

В този момент несигурността, която беше го обхванала, изчезна и Рейф разбра, че е победил. Чувството беше главозамайващо. Щеше да ѝ наложи своето искане, независимо дали то ще ѝ хареса или не. Тази мисъл го накара да се усмихне. Макар че това не беше любезна усмивка, а такава, каквато се изписва на лицето на триумфален победител.

— Боя се, че така няма да стане. Когато направи залагането, ти каза, че си в състояние да покриеш пълната сума. — Той дори не посегна към парите.

— Да, в състояние съм. Дай ми само няколко месеца отсрочка, за да покрия разликата. — Сърцето ѝ се късаше, когато му каза тези думи. Тя се беше надявала той веднага да се съгласи и да няма никакъв пазарлък. Знаеше, че му дължи пари, и той щеше да си ги получи.

— Аз не съм банка, за да ми поставят условия. Струва ми се, че това, което каза пред Джаксън, беше: *„Ако не можеш да поемеш загуба, не играй.“* — Изражението му беше твърдо.

— Да, така беше.

— Сега имаш ли проблеми с намирането на останалите пари? — Попита я той, като искаше тя открито да признае, че не може да се издължи.

— Нямам ги. Имам само тези пари.

Рейф замълча и се втренчи в нея от другия край на каютата. Колкото и унижена и отчаяна да беше, тя стоеше гордо пред него и той си помисли, че никога досега не е изглеждала толкова красива.

— Няма ли някакъв вид споразумение за изплащане, което можем да направим?

— Между другото, беше ми хрумнал един вариант...

Бранди преглътна нервно. Скова я страх. Бен я беше предупредил за хора като него — безмилостни, упорити, които взимаха това, което искаха.

Бен винаги беше привеждал довода, че тя рискува добродетелността си, и сега тя разбра, че е така. Нямаше съмнение, че Рейф ще поиска тя да му стане метреса. Беше ужасена. Макар че живееше сред мъже и се издържаше с хазарт, тя не беше имала

интимни отношения. Понеже я предпазваше предаността към майка ѝ, тя никога не беше създавала връзки с мъже. Не можеше да става и дума да се превърне в куртизанка.

— И твоят вариант е...? — попита тя с вдигната брадичка и поглед, прикован в него. Тя нямаше намерение да се показва слаба и уплашена.

Рейф спря да се усмихва и стана сериозен:

— Искам да ти направя едно предложение.

Бранди застина. Усети, че проумява какво я очаква, и се питаше как ще скрие срама от майка си.

— Да?

— Отблъсквам жените още откакто станах на възраст за женене. Ти беше свидетелка на това онази вечер.

— Какво общо има това с мен? — гледаше го тя объркана.

— Изработих един план, който би ме удовлетворил. Ти ми дължиш голяма сума пари, а ги нямаш. Имам предвид едно предложение...

— Какво предложение?

— Искам ти да се омъжиш за мен.

ОСМА ГЛАВА

— Какво? — думата „зашеметена“ едва ли можеше да опише какво чувстваше тя.

Преди Бранди да успее да каже още нещо, той вдигна ръка, за да я спре.

— Искам ти да се омъжиш за мен.

— Значи омъжвам се за теб и дългът ми е анулиран?

— Не, има и още. И двамата знаем какво е отношението и на единия, и на другия към женитбата. — В гласа му имаше присмех.

Бранди преглътна, очаквайки най-лошото, макар че не можеше да има нещо по-лошо от това да я накарат насила да се омъжи за мъжа, когото не искаше и който не я обичаше.

— Какво е то?

— Аз искам дете.

— Ти какво? — Сега вече тя беше наистина шокирана. — Нищо не разбирам.

— Много е просто — продължи той с хладен тон. — Никой от двама ни не е склонен да се жени. Мисля, че това е нещото, което ни свързва. Но аз винаги съм искал да имам деца. И така, моето предложение към теб е следното — оженваме се, аз ще споделям леглото ти, докато ти забременееш, и след това няма повече да ти досаждам. Ти ще износиш детето и след като то се роди, ще си свободна да си вървиш, като по този начин дългът ти ще бъде напълно изплатен.

— Ти си луд... — Тя го зяпаше с пълно недоумение. Той звучеше толкова студено, невероятно спокоен, че тя просто не знаеше какво да каже.

— Едва ли, моя скъпа Бранди, аз просто съм практичен. Чувствам, че такава сделка си заслужава. Никога вече няма да се боя, че могат пак да ми устроят капан, за да ме оженят, а ще имам и дете. Твоят дълг ще бъде напълно изплатен и когато дойде времето да си възпиш, аз ще те осигуря материално. Няма да е почтено майката на

моето дете да комарджийства на параход. Какво ще кажеш? Разбрахме ли се?

— Защо си настроен толкова срещу женитбата, че е трябвало да измислиш такова нещо? — Тя се опитваше да стигне до причините за неговото предложение. — Ти искаш дете, но въпреки това не искаш то да има майка. Не разбирам.

— За мен няма значение дали ме разбираш или не. Ако си съгласна с моите условия, щом се роди дете, то ще бъде мое, а ти ще си свободна да си вървиш.

Възцари се тишина. Умът на Бранди препускаше, мислите ѝ бяха една бъркотия. Тя не можеше да повярва, че този мъж е толкова безсърдечен, за да направи такова хладнокръвно предложение.

— Е! — настоя Рейф.

— Ама ти сериозно ли го мислиш? Не би ли предпочел да вземеш парите, които имам сега, и да изчакаш да ти изплатят останалото с течение на времето?

— Ти чу предложението ми. Приеми го или...

— Или какво? — отвърна му тя трескаво, търсейки начин да се измъкне от това, което той беше планирал за нея. Но беше невъзможно. Знаеше колко дълбока е връзката между майка и дете и че ако наистина роди дете от него, няма да може никога да го остави. Но какъв избор имаше, освен да се съгласи? Беше попаднала в клопка.

— Наистина ли трябва да ти го повтарям дума по дума? Достатъчно е да кажа, че хората, които не си плащат дълговете, си носят последствията. Ти вече изслуша условията на моето предложение. Какъв е отговорът ти?

— Трябва ми време... — Тя като че ли агонизираше.

— Искам отговора ти сега. — Рейф нервничеше. От всички жени на земята, на които би направил предложение за женитба, той беше избрал нея и сега трябваше да я шантажира, за да я накара да се съгласи! — Приемаш ли да се оженим или не? Ако отговорът ти е да, това може да стане в Сейнт Луис. Ако е не, тогава...

Бранди знаеше, че не може да избяга от последствията на своите действия. Тя вдигна очи към него. Погледът ѝ беше студен и презрителен. Искаше да го предизвика, да му каже, че няма никакво намерение да приема ужасното му предложение. Да се омъжи за него, да ѝ се роди дете и тогава да го напусне... Тази идея я отвращаваше.

Докато гледаше втренчено Рейф, тя не можеше си представи що за живот е водил, за да мисли, че всяка жена е готова да се откаже от тялото и чувствата си. Питаше се дали той има сърце.

— Ти сериозно ли предлагаш?

— Никога не съм бил по-сериозен. — Тонът му беше твърд. — Съгласна ли си или не?

Бранди беше ужасена.

— Съгласна съм да... — започна тя.

Рейф не си позволи да се усмихне, когато каза бързо:

— Мъдър избор, моя скъпа годеницо.

Тя повдигна леко и предизвикателно брадичката си.

— Още не съм свършила. — Гласът ѝ беше рязък. Тя едва сдържаше гнева си. — Аз съм съгласна — дотолкова, доколкото ти ще приемеш моите условия.

Той повдигна присмехулно едната си вежда:

— Никак не съм уверен, че си в положение, което ти дава право да ми диктуваш условия.

Бранди отказа да се унижи пред него. Той може да я е хванал в капан, но нямаше да може да я победи. Тя го погледна направо в очите със смелост, каквато не чувстваше.

— Съгласна съм с твоите условия, но само при едно мое...

— И то е?

— Да позволиш на майка ми да ме придружи и да живее с нас, докато трае нашето „споразумение“.

— А, значи отново майка ти. Как можах да забравя? — Изражението му беше напълно лишено от каквато и да е емоция, когато той ѝ отговори.

— Не ме интересува какво ще правиш с майка ти, стига аз да нямам никакво вземане-даване с нея.

— Ще има ли място за нея в къщата ти?

— И за нея ще се намери стая.

— Тогава приемам условията ти.

Едва сега той си позволи да се усмихне триумфално:

— Като моя бъдеща съпруга, аз очаквам от теб да се държиш като лейди отсега нататък.

Бранди се вцепени от обидните му думи:

— Аз винаги съм се държала като лейди.

— Отсега нататък повече никакви игри. Ти вече си лейди.

— Копеле! — кипна тя. През целия ѝ живот винаги имаше някой, който не я зачиташе. Нямаше значение, че тя се бореше упорито животът ѝ да е достоен. Щеше да бъде много по-лесно да се продаде в някой публичен дом или да работи в таверна, отколкото това, с което се занимаваше сега, и въпреки това изборът ѝ на професия беше заклеймен от обществото като унизителен. Тя вдигна ръка, за да го удари.

Рейф видя разяреността ѝ и изпревари движението ѝ. Стисна здраво китката ѝ и я притегли към себе си.

— Това едва ли е начинът, по който ще се отнасяш с възлюбения си, скъпа моя.

— Ах, ти...! — Бранди беше прикована към мускулестите му гърди и го гледаше свирепо. Никога преди тя не беше побеждавана от мъж и никога не се бе чувствала толкова безпомощна пред него. Никак не ѝ се понара. Изобщо не ѝ хареса.

— Ах, ах, ах! — присмя ѝ се той саркастично. — Урок номер едно ще бъде да се научиш да контролираш нрава си. Налага се да си мила с мен.

— Защо?

— Защото мога да направя живота ти истински ад, ако пожелаея.

— Той вече е такъв.

Рейф се загледа надолу в нея и видя в погледа ѝ презрението и омразата. Бодна го леко съжаление, но той го прогони. Не искаше нейната преданост или привързаност. Всякаква емоционална връзка би усложнила твърде много нещата. Единственото, което искаше от нея, беше едно дете. След това щеше да е свободна да си върви.

И въпреки това, докато Рейф я беше приковал към себе си, той си спомни целувката ѝ от онази нощ и усети, че я желае. Знаеше, че няма да срещне съпротива, когато решише да се възползва от брачното ложе. Той наклони глава да я целуне, да изпита отново сладостта ѝ.

Бранди разбра намерението му и бързо се отскубна.

— Сър, ако трябва да бъда лейди, то нека да съм такава винаги, а не само да се преструвам пред хората. Едва ли ще е добре за едно момиче от Юга да бъде хванато в стаята на годеника си без придружителка?

Разстроен от съобразителността ѝ, той се подсмихна. В края на краищата именно нейният кураж и дух бяха тези, които го бяха привлекли в началото на познанството им.

— Бранди, любов моя, ти си абсолютно права — каза ѝ той по най-кавалерския си начин, като ѝ се поклони присмехулно. — О... има още едно нещо, което трябва да знаеш.

— Какво? — Тя го гледаше твърдо и с подозрение.

— Искам всички да мислят, че връзката ни е истинска. Запомни това.

Тя му хвърли изгарящ поглед:

— Чувствам се малко изморена след всичките тези вълнения. Мисля, че ще е най-добре да се прибера в стаята си и малко да си почина. Една лейди не всеки ден бива поразявана от такова романтично предложение за женитба.

Той не обърна внимание на словесното ѝ ухапване, а ѝ се ухили широко:

— Позволи ми да те придружа до каютата ти, моя сладка.

— Не е необходимо. — Тя се засегна, че той ѝ се присмива. Не намираше абсолютно нищо смешно в цялата ситуация.

— Но аз настоявам, скъпа.

Бранди знаеше, че не може да се пребори с този довод.

— Тогава за мен ще е удоволствие да приема компанията ви, сър.
— Тя използва най-ефектния си маниер и интонация.

— Ще бъдеш ли с мен на вечеря? — Това беше заявление, а не покана.

— Разбира се. — Бранди си помисли дали има някакъв начин да го избегне, но отговорът вече ѝ беше известен. Беше продала душата си на дявола, а той се казваше Рейф Морган.

Тя потрепери, когато той я хвана под ръка. Той беше мъж, с когото трябва да се съобразяваш. Макар че изражението ѝ не се промени, душевната ѝ сила помръкна, когато тя се зачуди как ще се справи със сделката, която току-що бе направила. Трябваше да намери начин да спечели достатъчно пари, за да му се издължи напълно, преди да са се оженили.

Те мълчаливо се упътиха към каютата ѝ.

— До довечера — каза Рейф и остави Бранди пред вратата.

— До довечера.

Бранди беше като безчувствена, когато затвори и заключи вратата след себе си. Като направи това, тя осъзна колко е глупаво да заключва заради Рейф. Нямаше да може да го махне от живота си. Той просто я беше превзел. Не можеше да се скрие от него. Той я притежаваше тялом и духом.

Бранди усети, че е изтощена. Легна на леглото си съвсем облечена и потъна в кошмарен сън. Когато се събуди следобеда, не се чувстваше отпочинала.

Рейф срещна Марк на палубата. Децата ги нямаше, играеха с Луиза, и това им даде възможност да разговарят.

— Срещна ли се днес Бранди с теб?

— Да, аз говорих с нея тази сутрин и всичко се уреди.

— Изненадан съм, че тя има толкова пари след всичкото, което каза вчера.

— Тя ги няма.

— Ти й опрости дълга? — Марк беше изненадан.

— Не е точно това. Стигнахме до едно споразумение.

— Споразумение? — попита опърничаво Марк. Винаги усещаше, когато Рейф се опитваше да скрие нещо от него.

— Бранди и аз решихме да се оженим.

— Вие какво? — Марк беше повече от изненадан. Зяпна приятеля си, като че ли го виждаше за първи път в живота си. — Ти ще се жениш? Защо?

Рейф беше изненадан, че не желае да сподели с най-добрия си приятел своите намерения за брак.

— Достатъчно е да се каже, че тя е една много красива жена. Аз ѝ направих предложение. Тя го прие. Ще се женим в Сейнт Луис.

Марк поклати недоверчиво глава.

— Вие ще се жените...? — повтори той, гледайки с подозрение Рейф. И тогава изведнъж Марк започна да се смее. — Ти прие съвета ми! Поне веднъж в живота си ме послуша! Поздравявам те, Рейф. Едва ли можеше да избереш по-добра жена. Мисля, че вие двамата ще бъдете винаги щастливи. — Той потупа Рейф по гърба. — Хайде да идем да пийнем по едно, за да отпразнуваме събитието.

— Още не казвай на никого. Ние с Бранди имаме да обсъдим още много подробности.

— Достатъчно е, че аз зная. Хайде. Аз черпя!

Мъжкят бар беше почти празен и те се настаняха на една маса в дъното му, където щяха да могат да разговарят насаме.

— Премислил ли си всичко вече?

— Да, от всички страни. След малкия инцидент с Димърз миналата нощ аз разбрах, че трябва да направя нещо. Едно е да се ожениш по свой собствен избор. Друго е да те шантажират, за да те оженят.

— Ти имаше голям късмет. Ако не беше Бранди...

— Точно така и това ме накара да проумея, че трябва да направя нещо, за да избегна друг такъв опит.

— И й направи предложение.

— Точно така.

— И тя каза „да“, без да се колебае?

— Е, тя наистина имаше съображения...

— Като например? — Марк разбра, че сега ще стане интересно.

— Майка й.

— Какво за майка й?

— Бранди иска тя да живее с нас.

— Е, и? — Марк се чудеше как Рейф се е оправил с този въпрос, като знаеше отношението му към майките.

— И аз се съгласих.

— Ти ме изненадваш. Никога не съм вярвал, че ще се впуснеш в женитба, а да не говорим за това, че се сдобиваш и с жива тъща.

Изражението на Рейф стана грубо, когато той рязко му обясни:

— Аз й казах, че ще я приема в дома си, стига да нямам нищо общо с нея. В Белерайв има много стаи. Старицата няма да ми досажда.

— Бранди знае ли за Белерайв?

— Не, ние все още не сме се задълбочили толкова.

— Значи тя не знае нищо друго за теб, освен това, че ще се жените.

Рейф се ухили:

— Предполагам, че съм толкова сломяващо прекрасен, че тя не се интересува от останалото.

— Правилно — изръмжа Марк. — Как ще се справиш с всичкото това, как планираш да го уредиш? Бранди ще продължава ли да играе на комар, докато стигнем до Сейнт Луис?

— Не. Тя напуска този бизнес.

— Тази вечер в бара няма да има много доволни мъже.

— Това не е мой проблем. Не мога да допусна годеницата ми да играе комар.

— Но това е нейната работа — изтъкна разпалено Марк.

— Няма вече да е. Първата вечер ти самият каза, че тя би могла да си намери място в обществото. Е, ето, че сега ѝ се удава такава възможност, но аз не искам тя да блъфира. Искам да я превърна в лейди, която ще бъде съвсем на мястото си в Белерайв. Мисля, че е разумно да приемем, че не всеки е чувал за госпожица Бранди от „Гордостта на Нови Орлеан“. Веднъж да стане моя съпруга и съм сигурен, че ще бъде приета в обществото.

— Въпреки това ти трябва да направиш нещо за гардероба ѝ. Ами маниерите и благоприличието? Ако искаш тя да бъде приета, без да се задават никакви въпроси, трябва да си сигурен, че тя може да се справи с лекота с всяко положение в обществото.

— Някакви предложения? — Рейф не беше се замислял чак толкова дълбоко. Просто беше доволен, че Бранди се съгласи с плана му. След една година, ако всичко върви добре, той ще се сдобие със син или дъщеря и ще е свободен да прави пак точно това, което иска — сделката не беше никак лоша.

— На нея ѝ трябва някой, който да я обучи.

— Че нас не ни ли бива? — предложи Рейф.

Марк го изгледа с поглед, пълен с болка.

— Че какво знаем ние с теб за всичките тези женски работи, като да забавляваш компания и да въртиш къща? На нея ѝ трябва жена, която да я повлияе, трябва ѝ знанията, които получават момичетата в училище.

— Ами тя има на разположение две седмици, за да научи всичко това, преди да сме се върнали.

Марк се намръщи:

— Знаеш ли какво, Жанет посещаваше една изключителна школа в Сейнт Луис. Може би ще успеем да намерим някой там, който да ни помогне.

- Да започнем от това веднага щом стигнем на пристанището.
- Рейф вече разбираше колко сложно щеше да бъде всичко това.
- Има и още едно нещо...
- Какво още? — В гласа на Рейф прозвуча раздражение.
- На Бранди ще ѝ трябва придружителка или поне някаква компаньонка, докато се ожените. Няма да е добре за нея да се компрометира преди сватбата.
- Ти започна да говориш, като че ли става дума за Мери.
- Марк се засмя:
- Повярвай ми, че ако ставаше въпрос да планираме сватбата на Мери, щях да те държа на двадесет километра от нея.
- Ти не ми се доверяваш?
- Не познавам разумен човек, който би ти се доверил, затова се назначавам за пазител на Бранди. Ако искаш тя да е лейди, трябва де се отнасяш към нея като с такава.
- Е, моят опит с дамите не е чак толкова изискан, но ще се правя на джентълмен, ако много настояваш.
- Гордея се с теб. Знам, че няма да ти е лесно — засмя се Марк.
- Ще направя това усилие.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Добре ли си? Какво стана? — попита разтревожено Бен, когато Бранди отговори на почукването му. Откакто тя го остави, за да отиде да говори с Морган, той не преставаше да мисли за нея и сега искаше да се увери, че всичко е наред. Загледан надолу към нея, той не можеше да разбере как е тя сега, защото изражението ѝ беше непроницаемо.

— Добре съм — отговори тя, чудейки се какво да каже на Бен. Знаеше, че трябва да му разкаже какво е станало — или поне част от него.

— Защо не мога да повярвам, че си добре?

— Хайде, влез. Ще ти обясня всичко.

Тя отвори широко вратата, той влезе и седна на стола до малката масичка.

— Прие ли да му се издължиш на части?

— Не беше точно така.

— Не разбирам.

— Ние наистина стигнахме до едно споразумение. — Очаквателният поглед на Бен я накара да продължи. — Рейф и аз.... — тя направи пауза, за да преглътне — Рейф и аз ще се оженим, щом стигнем в Сеинт Луис.

— Вие какво? — измуча той. — Знам, че ти дължиш душата си на този мъж, но това е странно. Можехме да му изплатим парите на малки части с течение на времето.

— Виж какво, недей да се гневиш... Аз се съгласих на това — опита се тя да успокои приятеля си. — Решението беше мое.

— Но защо, Бранди? Никога не съм те чувал да говориш за него, я ето че сега изведнъж решаваеш да се омъжиш за него. Обичаш ли го?

Тя се загледа в приятеля си, виждайки истинска загриженост в изражението му.

— Не знам. Единственото, което ми е ясно, е, че се съгласих да се омъжа за него и дългът ми ще бъде анулиран. Затова приех.

— Той насила ли те накара?

— Какъв друг избор имах? Дълга му пари. Това е въпрос на чест.

— Но не му дължиш живота си?

— Не жертвам живота си.

— Може наистина да го жертваш. Та ние почти не го познаваме този мъж. Кой знае какъв е той? — Бен беше много разтревожен.

— Виждала съм го с децата на Марк Лефевър. Всеки мъж, който е така любезен с децата, не може да бъде лош. Всичко ще е наред.

— Как можеш да си сигурна? — Той не искаше да приеме, че тя е била накарана насила да се продаде.

— Защото той дори се съгласи да вземем майка ми да живее с нас.

— Съгласил ли се е наистина? — Марк се изненада от тази новина. Тя наистина го накара да промени мнението си за Морган, но за него цялата работа се развиваше прекалено бързо.

— Да, съгласи се. Можеше да бъде далеч по-лошо за мен. Можеше да иска да му стана метреса или нещо такова.

— Ако беше го направил, сега щеше да чака пред портите на ада — заяви Бен, обладан от гняв при тази мисъл.

Бранди отиде при Бен и го прегърна:

— Ти си ми такъв добър приятел!

Когато се отдръпна от него, в очите ѝ имаше сълзи. Бен беше единственият и приятел, единственият, на когото може да разчита. Иначе, докато майка ѝ беше толкова далеч, тя беше сама на света. Въпреки това тя не можеше да му разкаже всичко. Не можеше да му каже, че Морган бе поискал от нея да му роди дете и след това да се разделят. Дори само мисълта за това беше твърде ужасна.

— Загрижен съм какво ще стане с теб, Бранди — каза ѝ честно Бен. — Ако това е, което искаш, то тогава ще подкрепя решението ти. Но трябва да ти кажа, че все още имам съмнения. Ако Морган не се държи добре с теб, трябва само да ми се обадиш.

— Благодаря ти. Не можеш да си представиш колко много означава за мен приятелството ти.

— Ти си сигурна в това?

Тя помълча цяла минута. Когато го погледна, успя да се усмихне:

— Да.

Бен нежно я помилва по бузата и се обърна да си върви. Тя можеше да си помисли, че той е приел ситуацията и повече не се замисля върху нея, но не беше така. Бен възнамеряваше да посети господин Рейф Морган. Той трябваше да изслуша капитан Роджърз.

Рейф тъкмо се бе разделил с Марк, след като свършиха да пият, и се насочваше към каютата си, когато се натъкна на капитана.

— Господин Морган, искам да разменя няколко думи с вас — каза Бен, без изражението му да издава това, което чувстваше. Макар че Бранди изглеждаше доволна от споразумението с Рейф, Бен искаше да го увери, че ще си има работа с него, ако не се отнася добре с нея.

— А, капитане — Рейф не беше учуден от интереса му. — Искате ли да отидем в моята каюта, или ще предпочетете да говорим тук, на чист въздух на палубата?

— В каютата ви ще бъде най-добре. Въпросът е личен, касае само мен и вас.

Рейф го поведе. Не проговориха, докато не се настаниха в каютата на Рейф един срещу друг във вечната конфронтация между съперници.

— Бранди ми каза, че е съгласна да ви стане съпруга — заяви Бен, после изчака, защото искаше да види каква ще бъде реакцията на Морган.

Рейф беше майстор на това да не издава емоциите си. Чудеше се колко е разкрила Бранди на капитана и беше доволен да узнае, че тя го бе информирала само за предстоящата женитба. Той погледна капитана спокойно:

— Да, тя наистина прие моето предложение. Ще се оженим, докато сме в Сейнт Луис.

— Не мога да кажа, че съм доволен от прибързаното решение... — В тона му имаше явна заплаха.

— Решението беше нейно.

— Така казва тя и ако наистина е така, то тогава аз напълно го одобрявам. Но не мога да престана да се питам защо поискахте тя да се омъжи за вас? — Той знаеше, че Рейф е състоятелен човек, а Бранди беше комарджийка. Той все още не се доверяваше на този мъж.

— Вие заглеждали ли сте се в нея? — Попита го Рейф с лека усмивка. — Та тя е много красива жена. А да не говорим, че е умна и дяволски добра в играта на покер.

— С изключение на снощи — каза горчиво Бен.

— Да... с изключение на снощи.

— Чуйте ме добре, Морган. Бранди е чудесна жена, която заслужава много повече от живота, който води. Аз съм загрижен за доброто ѝ. Не бих допуснал някой да я обижда.

Рейф се напрегна от предизвикателството в думите на капитана.

— В случая няма защо да се тревожите за нея. Тя ще бъде моя съпруга и всички ще се отнасят напълно благопристойно с нея.

Бен го загледа, без да каже нищо, после кимна.

— Не знам как вие двамата сте стигнали до това споразумение и това наистина не е моя работа. Но то наистина може да стане моя работа, ако усетя, че нещо не е наред.

— Като моя съпруга, Бранди няма да пострада от нищо — отговори Рейф, искайки да увери капитана, че той държи на думите си. Изглежда, че скъпата му годеница е имала повече протектори, отколкото на него му беше известно. Първо Марк му чете евангелие, а сега и капитан Роджърз. Той почти ненавиждаше факта, че двамата бяха толкова загрижени, та смятаха за необходимо да го предупредят да се отнася добре с нея. — Аз съм собственик на плантацията Белерайв и съм направил много други инвестиции, финансовото ми положение е стабилно. До бракосъчетанието ще ѝ осигуря компаньонка, за да не се компрометира репутацията ѝ по никакъв начин.

— Оценявам вашето старание. Тя работеше упорито и пазеше почтено името си на моя параход и аз няма да се примиря, ако чуя сега да се носят лоши слухове по неин адрес.

— Има едно нещо, което трябва да обсъдим. Сигурен съм, че тя вече ви е казала, че повече няма да играе на покер.

— Ще накарам бармана да я извини от нейно име. Остават още само две нощи до Сейнт Луис и мисля, че всички ще са в състояние да приемат отсъствието ѝ.

— Добре. Значи между мен и вас има разбирателство.

— Да. И ви желая истинско щастие. Бранди е чудесна жена и заслужава щастливо бъдеще. Надявам се всичко да бъде добре и за

двама ви.

Бен напусна каютата на Рейф, но не беше съвсем сигурен какво да мисли за всичко, което става. Ако Бранди беше щастлива, той щеше да се чувства доволен и да се надява, че я очаква най-доброто. Морган му се видя откровен и честен човек. Бен се надяваше, че е постъпил правилно с нея.

Бранди положи големи усилия за вида, в който щеше да се появи на вечерята с Рейф. Беше решила да му покаже, че е лейди. Докато седеше пред огледалото на малката масичка в своята каюта, тя усети как мислите ѝ я отнасят далеч в бъдещето.

Не можеше да отрече, че Рейф Морган я привлича. Това стана още от първия миг, когато го видя, и ѝ беше трудно да си представи каква приумица на съдбата ги беше събрала заедно по този начин.

Бранди се опита да мисли логично за един момент и да анализира това, което действително знаеше за него, но то не беше много — той беше мил с децата, можеше да играе добър покер и да се справи мъжки с някого, когато е необходимо. А колкото до личния му живот, не знаеше нищо за него и за дома му. Унесено се чудеше в какво беше попаднала. Той се обличаше добре и очакваше от нея да се държи като истинска лейди. Очевидно не беше беден човек, но тя нямаше никаква представа за бъдещето и това я плашеше.

Бранди се загледа в собственото си отражение в огледалото. Не трябваше да издава с нищо вътрешната мъка, която изпитваше. Тя се вкопчи в гнева си, който се пораждаше от спомена за неговото искане да му роди дете и да се махне, защото в този гняв беше силата ѝ.

Почукването на вратата стресна Банди и тя отново се върна в реалния свят. Знаеше, че това е Рейф. Стана, приглади полите на роклята си с нервен жест и отиде да отвори. Спря се за момент, за да се настрои за предстоящата вечер, след това широко отвори и застана лице с лице срещу мъжа, който беше пожелал да я направи своя.

— Здравсти, Рейф. — Той изглеждаше зашеметяващо красив в тъмния си костюм.

— Добър вечер, Бранди. Готова ли си? — В погледа му имаше възхищение. Тя изглеждаше вълшебно.

— Да — каза тя малко по-задъхано, отколкото възнамеряваше.

Той я хвана под ръка и двамата излязоха от каютата. Тялото му, допряно до нейното, беше като нагорещено желязо.

Рейф усещаше допира на тялото ѝ до рамото си. От нея лъхаше замайващ аромат, който излъчваше сексуалност, и той усети, че отново иска да вкуси сладостта ѝ. Макар че тази мисъл го преследваше неумолимо, той знаеше, че трябва да се откаже от нея. Ако искаше Бранди да бъде лейди, трябваше да се държи с нея като с такава. Той можеше добре да си представи как би реагирала тя на какъвто ѝ да е опит за интимничене.

— Разговарях с Бен тази сутрин — започна той. — Капитанът изглеждаше загрижен за теб, но аз отстраних всичките му страхове.

Тя не беше изненадана, като знаеше що за човек е Бен.

— Нямах представа, че той наистина има намерение да те потърси. Опитах се да го уверя, че бракът ни е нещо, което аз искам.

— Кое?

— Нашето бракосъчетание — каза тя с висок глас и леко се изчерви от интимността на думата. — Очевидно не съм била достатъчно убедителна, щом като той е пожелал да говори лично с теб по този въпрос.

— Той просто искаше да ми каже, че иска това, което е най-доброто за теб, и мисля, че успях да го убедя, че ти ще си в безопасност при мен.

— Добре. — Тя не искаше Бен да таи никакви съмнения. В главата на Бранди се въртяха достатъчно.

В трапезарията помолиха за отделна маса, за да могат да разговарят. Посочиха им една усамотена в дъното. След като се настаниха и взеха поръчката им, тя се обърна към него:

— Рейф...?

Той я погледна.

— Разкажи ми за себе си. Аз почти не те познавам, а след няколко дни ще се женим. Имаш ли семейство?

— Родителите ми са покойници, нямам братя и сестри. Марк е най-близкият ми човек.

— Изглежда, че си израснал в самота — отбеляза тя, опитвайки се да разбере мъжа, който скоро щеше да ѝ стане съпруг.

Той сви рамене.

— Не мисля така. Бях твърде зает, докато бях в пансиона, а сега съм твърде зает с управлението на Белерайв.

— Белерайв? — повтори бавно тя, но сърцето ѝ прескочи при споменаването на добре известната плантация.

— Аз съм собственик на плантацията Белерайв, близо до Начез. Може би си чувала за нея.

— Чувала съм. — Бранди не можеше да повярва на това, което той казваше. Сбъдваше се нейната детска фантазия, макар че се оказваше повече кошмар, отколкото мечта.

— Построй я баща ми и откакто почина, аз се грижа за нея.

— Разкажи ми повече.

— Сградата е голяма, има повече от двадесет стаи. Баща ми я построи така, че да побира няколко поколения. — Той помълча, защото в главата му нахлуха спомени за едно по-щастливо време, но бързо ги прогони. — Състоянието ми е солидно, така че на теб, като моя съпруга, няма да ти липсва нищо.

Бранди не беше се замислила за парите. Тя беше щастлива, че наистина ще изживее детската си фантазия — тя щеше да бъде една от дамите на бала, поне за известно време. Но реалността се смесваше с тъжната истина, че тяхната връзка не бе изградена върху любов. Бранди бе необходима на Рейф само като кобила за разплод. За нищо друго нямаше да бъде търсена дотогава, дожагто траеше тяхното споразумение. Сърцето ѝ се сви.

— Много искам да видя дома ти.

— Нашият дом — поправи я той настоятелно.

— Да... нашия дом. — Тя не вярваше на това, което той казваше. Щеше да остане в Белерайв само докато той получи от нея това, което искаше.

— Имам и друг бизнес. Той е една от причините за това пътуване. Трябва да се срещна с един от собствениците на спедиторска фирма, в която съм инвестирал. Отдавна съм решил да неверявам съдбата си на капризите на природата и растениевъдството. Много съсгтояния са се погубили от това. Разпределил съм си инвестициите и спедиторството е едно от тях.

Тя чу твърдия му тон и разбра, че той е сила, с която всеки трябва да се съобразява.

— И така, Бранди, сега ти ми разкажи за себе си — рече той, изучавайки я с поглед през масата, докато се хранеха. — Разкажи ми за твоето семейство.

— Няма много. Баща ми почина, когато бях малка, а майка ми ме издържаше, като шиеше допреди една година. Когато здравето ѝ започна да се влошава, трябваше аз да намеря начин да се прехранваме.

— И затова се обърна към Бен?

— Не веднага. О, аз знаех как се играе на комар и всичко останало, но не ми беше безразлично какво ще помислят за мен, ако се занимавам с това. Опитах се да шия като майка ми, но не ме биваше за тази работа. После реших да стана прислужница, но нямаше да печеля достатъчно пари, за да се изхранваме, а да не говорим за наема на стаята. Бяхме в безизходица и тогава си припомних всичко, на което Сайлърс ме беше научил за играта на карти. Знаех от него колко много може да се спечели от покер и щом се почувствах достатъчно уверена в играта си, се обърнах към Бен. Имах късмет, че той ме пусна на борда на кораба си. Ако не беше го направил, един Господ знае къде щяхме да се намираме сега с майка ми.

Рейф я наблюдаваше внимателно, докато тя говореше, и разбра, че всичко, което му беше казала преди, е вярно.

— Защо не се омъжи?

— И през ум не ми минаваше. Бях твърде заета с грижите за майка ми и щом започнах да плавам с Бен, ние двамата решихме, че най-добрият начин да се оправям с мъжете е да не се занимавам с тях. Така беше по-добре както за репутацията ми, така и за парахода.

Рейф я наблюдаваше настойчиво. Целувката, която тя му беше дала в неговата каюта онази нощ пред Джеймз Димърз и дъщеря му, беше дива и страстна, а от начина, по който Бранди флиртуваше в бара, той беше останал с впечатлението, че тя се справя с мъжете.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Не... всичко е наред. Как мислиш, че ще реагира майка ти на новината за нашия брак?

— Ще бъде изненадана, но докато вярва, че съм щастлива, ще се радва за мен.

— Възнамеряваш ли да я убедиш, че ние сме лудо влюбени? — той я прикова с поглед, очаквайки отговора ѝ.

— Не се безпокой — изтърси тя, — ти вече изясни всичко, така че светът трябва да разбере за нашата любов.

— Тогава се усмихни, скъпа моя. Ти си влюбена и трябва да се държиш като такава.

Той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ. Тя отначало се възпротиви на докосването, но после се застави да се успокои.

— Може да ми трябва доста време, докато свикна с това.

— Уверявам те, че няма да ти е трудно — усмихна се той.

— Ще се справя. — Бранди осъзна, че го гледа втренчено, хипнотизирана от промяната в него, когато той се усмихна. Ако не знаеше истината за тяхната игра, можеше да си помисли, че е в рая, защото има такъв внимателен и красив годеник като Рейф Морган. Но тя се съсредоточи върху фалша в техния съюз. Трябваше да мисли за бъдещето, трябваше да помни, че всичкото това е мимолетно, просто едно споразумение, което нямаше нищо общо с такива неща като любов, чест и себеотдаване.

— Бен и Марк са загрижени за твоята репутация, така че...

— Ти си казал на Марк? — Тя се ужаси, че джентълменът, който беше толкова любезен с нея, ще узнае за срама ѝ, ще стане свидетел на унижението ѝ.

— Казах на Марк, че си се съгласила да се омъжиш за мен. Това е всичко, което той знае — отговори Рейф, раздразнен, че тя бе го помислила за толкова нетактичен, че да каже на Марк цялата истина.

Бранди вдигна разтревожения си поглед към Рейф:

— Благодаря ти.

— Както вече казах, понеже двамата мъже са заинтересовани за репутацията ти, веднага щом стигнем в Сейнт Луис, ще ти потърся подходяща компаньонка. Ако имаме късмет, може би ще сме в състояние да намерим някоя, която е и добре запозната с държанието в обществото.

— Разбира се, аз не бих искала да те поставя в неловко положение с неумелото си държане.

— Правя го повече заради собственото ти спокойствие.

— Ти го правиш заради себе си и много добре знаеш това — отговори му тя предизвикателно. — Да не дава Господ да използвам погрешната вилица и така да унижа фамилното ти име.

— Едва ли се касае само за умението да се храниш изискано, а и моето фамилно име няма нищо общо с това. — Лицето на Рейф потъмня от обидните й думи. — Бранди, установил съм и в бизнеса, и в живота, че е много по-добре да си готов да посрещнеш най-лошото, отколкото да те хванат неподготвен.

— Е, добре, тъй като имам опит с най-лошото, не би трябвало да се притесняваме в това отношение, нали? — върна му го тя. На нея й беше противно да мисли, че той и взима за недодялана и невежа и че тя трябва да бъде обучена как да се държи в обществото.

— Хората, с които ще се срещаш, когато се върнем в Начез, не са играчите от масата за покер, с които си свикнала. Ти ще бъдеш истинска лейди.

Тя му се изсмя късо и грубо:

— Нали знаеш, хората все търсят недостатъци. Когато вляза в игралната зала, винаги разбирам какво говорят за мен важните лейди зад ветрилата си. Но няма защо да се тревожиш. Ще докажа, че съм способна ученичка. Така ще ме излъскат, докато стигнем в твоя дом, че няма да имаш причина да се срамуваш заради мен.

— Никога не ми е хрумвало, че ще ме е срам от теб. Просто искам да направя промяната в живота ти възможно най-лесна. В края на краищата, общуването ти с мъжете на бара през всичките тези месеци е много далеч от това да бъбриш с дамите на чаша чай.

— О, да, мъжете от бара. Ще ме очакват да играя довечера. Какво трябва да им кажа?

— Бен има грижата за това.

— Кой му е казал да ме извини пред тях?

— Когато разговарях с него, той се съгласи, че това е най-добрият начин.

— Много мило от ваша страна, че сте се погрижили за бизнеса ми, без да ме питате.

— Мислех, че това ще те спаси от попадането ти в неловко положение.

Ти ме спасяваш от попадане в неловко положение навсякъде, нали? Първо ми каза, че ми наемаш компаньонка, за да се спася от попадане в неловко положение в обществото — каза саркастично тя, — а сега си се заел да ме спасиш от неловкост в собствената ми игрална зала. Ако наистина си заинтересован да ми помогнеш, ти би

трябвало да ме спасиш от неловкостта да стана твоя съпруга, за да си изплатя дълга, което може да бъде направено с течение на времето. — Тя му говореше тихо, така че само той да я чуе.

Рейф се напрегна:

— Ти не се измъкваш, нали?

При тези думи в очите ѝ блесна гняв:

— Не се измъквам от нищо. Престо не съм съгласна да взимаш решения, които засягат моя живот.

— Като станеш моя съпруга, аз ще вземам всичките решения, които касаят и двамата ни.

— Рейф, трябва да ти напомня, че ние още не сме съпруг и съпруга — каза тя, като сложи кърпата на масата. Без нито дума повече, тя стана и гордо излезе, оставяйки след себе си Рейф да я гледа, без да може да повярва на това, което се случи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гневът на Бранди не утихна, след като тя напусна трапезарията и се появи на палубата. Единственото, което може да направи, бе да изфучи яростно. Как смееше той да мисли, че има право напълно да контролира живота ѝ?

Достатъчно зле беше, че ще трябва да изтърпи всичките тези уроци по етикеция, но тя се безпокоеше и за това, че вече няма да има шанс да играе на комар. Беше накарана насила да се откаже от всичките неща в живота си, които беше изградила. Нищо нямаше да остане от жената, която тя беше — собствената ѝ самоличност щеше да изчезне, покрита от дебел пласт етикеция, добри маниери и елегантност.

Бранди се спря при перилата и пое дълбоко въздух, потрепервайки. Нямаше представа колко е била уплашена от перспективата, която я очакваше. Тя мислеше, че ще може да се справи със ситуацията, но да се откаже от всичко, което знаеше и обичаше, за да започне изцяло нов живот, беше страховито. И всичко стана заради това, че позволи на емоциите си да управляват знанията ѝ за комара. Сега си получи урока, но вече беше твърде късно. Щеше да се омъжи за Рейф Морган и не можеше нищо да се направи срещу това.

— Бранди?

Тя едва не подскочи, като чу гласа на Марк наблизо. Потисна бъркотията в чувствата си и се обърна усмихната към него:

— Добър вечер, Марк.

— Какво правиш навън сама? — Той се огледа, очаквайки да види че Рейф се навърта някъде, но от него нямаше нито следа.

— Трябваше ми просто глътка свеж въздух.

— Чух добра новина, ще се омъжваш. Мисля, че си идеалната съпруга за Рейф.

— Наистина ли? — Тя го погледна недоумяващо, чудейки се какво му е отвърнал Рейф.

— Наистина така мисля. Не съм сигурен дали той не ти е казал, но още първата вечер, когато те видях, казах на Рейф, че идеално си подходите. Доволен съм, че се е вслушал в съвета ми. Той обикновено прави противоположното.

— Радвам се, че одобряваш. — Присъствието му й действаше успокояващо. Харесваше Марк. Той беше пряк, честен мъж. — Чудя се как ще приеме новината Мери. Последния път, когато разговарях с нея, ми се стори, че тя иска Рейф за себе си. Казваше, че се надява той да я чака, докато порасне, и да я вземе за съпруга.

Марк се засмя:

— Ако тя трябва да загуби Рейф заради друга жена, радвам се, че ти си тази. Мисля, че двамата ще бъдете много щастливи заедно.

„Само да знаеше“ — помисли си тя болезнено.

— Надявам се да е така. Стана толкова бързо. До момента, когато той... ми направи предложението, няхах представа за неговите чувства.

— Веднъж само да го опознаеш, и ще откриеш, че той не е чак толкова труден, както изглежда.

— Сигурна съм — излъга тя, като си мислеше, че Рейф с най-пресметливият, хладнокръвен мъж, който някога бс срещала.

— Той разказа ли ти за семейството си или за Белерайв?

— Говорихме малко на вечерята. Домът му изглежда е великолепен.

— Така е. Баща му започна да строи къщата преди много години, а оттогава досега Рейф продължава да я подобрява.

— Когато е бил малък ли са починали родителите му?

— Беше на четиринадесет години, когато баща му умря. Майка му почина няколко години след това.

— Бяха ли близки?

— Той и баща му — да. А майка му... — Марк замълча. Чудеше се какво да каже.

— Какво за нея?

— Нека да се изразя по следния начин, за да бъда учтив. Тя не беше блестящ пример за честна и добродетелна жена. Беше компрометирана. Светът не е претърпял голяма загуба, когато тя напусна земния живот.

— Значи бракът на родителите му не е бил щастлив? — Тя усети, че има още много за разказване, но не беше сигурна как да го научи, без да изглежда любопитна.

— Не беше, особено краят му.

— Краят му? — Тя бе объркана.

— Майка му напусна семейството. Ето защо бях изненадан, когато Рейф ми каза, че вие двамата възнамерявате да се ожените. Той няма високо мнение за жените, нито за брака и аз вече бях започнал да се питам дали той някога ще си намери съпруга.

— Колко ужасно!

— Досега той изобщо не се доверяваше на жените. Но ти... ти си различна — усмихна ѝ се мило Марк.

— Различна, по-добра?

— И различна, и добра. Той каза ли ти вече, че има намерение да ти наеме компаньонка? По-рано днес му споменах за това, защото съм загрижен за репутацията ти. Няма да е добре да те поставим в компрометиращо положение.

— Много мило е от твоя страна, че мислиш за мен. — Тя му се усмихна с цялата топлина на душата си. Освен Бен, Марк като че ли беше единственият човек, който се отнасяше към нея като с истинска лейди, и неговото уважение много я развълнува. — Трябва да говорим по този въпрос.

— Имам идея къде можем да намерим подходяща компаньонка. Съпругата ми Жанет е родена в Сейнт Луис и е израснала там. Тя е посещавала едно известно училище за момичета там и мисля, че може да ни препоръчат някоя подходяща жена. Веднага щом стигнем, ще потърсим.

— Страхотно любезно е от твоя страна, че ми помагаш по този начин.

— Марк е винаги готов да помогне — каза Рейф, който се бе появил на палубата и бе видял как двамата си говорят и се усмихват един на друг. Подразни го, че тя се държи мило с Марк, а него току-що беше отрязала.

— Винаги ми доставя удоволствие да помогна на една красива жена — ухили се Марк на приятеля си.

— Е, надявам се вие двамата да ме извините — каза Бранди, като искаше да избегне задушавачата близост на Рейф. — Мисля да се

прибера в каютата си.

— Позволи ми, моя скъпа. — Рейф излезе напред, като ѝ предложи ръката си.

— Разбира се — каза мило тя, като си спомни неговото предупреждение да убеждава всички, че връзката им е истинска — независимо колко горчиво беше хапчето, което трябваше да преглътне. — Лека нощ, Марк, и благодаря.

— Лека нощ, Бранди. Рейф, ще те видя ли в бара по-късно?

— Ще се срещнем там.

Марк се отстрани, за да може Рейф да придружи Бранди по стъпалата за горната палуба, където се намираше нейната каюта.

— Една лейди не би трябвало да бъде на палубата без придружител по това време на нощта — каза Рейф.

— Ти самият много пъти съвсем ясно си давал да се разбере, че аз не съм лейди, така че няма значение, нали?

— Има значение. Сега си под моята закрила — каза Рейф раздразнено, но въпреки това не можеше да отрече, че е загрижен за нея. Когато излезе на палубата и я видя да говори с друг мъж, той беше разярен. В тъмното му трябваше време, за да познае, че този човек е Марк, но дори тогава гневът му не намаля. Беше видял в бара как реагират мъжете на нейното присъствие. Нима тя не разбираше, че някой от тях може да се възползва от това, че е сама?

— Ще го имам предвид. — С изключение на Бен, тя никога не беше се доверявала на който и да е мъж. Не беше много сигурна, че ще ѝ хареса споразумението с Рейф, ако това означаваше, че той ще наблюдава всяко нейно движение и ще ѝ диктува какво може и какво не може да прави.

Преди няколко години имаше моменти, когато тя си мислеше колко божествено хубаво би било някой красив мъж да ѝ завърти главата и да я спаси от всичките ѝ грижи, но жестокостта в споразумението с Рейф разруши всичките ѝ фантазии.

— Тогава до утре — каза Рейф, когато спряха пред вратата на каютата ѝ.

— Лека нощ. — Тя бързо се вмъкна вътре. Искаше да избяга от смущаващото му присъствие.

В мрачно настроение Рейф се упъти към бара, за да се срещне с Марк. Беше очаквал отношенията му с Бранди да се развиват гладко.

Той получаваше това, което искаше от женитбата, а Бранди се освобождаваше от дълга си в добро финансово състояние. Дори се съгласи майка ѝ да живее с тях, затова не разбираше защо Бранди не изглеждаше доволна от развитието на нещата.

Рейф се намръщи в тъмнината. Беше казал на Бранди, че иска всички да знаят, че те двамата са влюбени. Значи той трябваше да изиграе и своята роля. Имаха само още един ден до пристигането им в Сейнт Луис, така че утре щеше да започне да полага усилия. Щеше да играе ролята на любовник. Ще започне да я ухажва. Може би това ще премахне презрението от погледа ѝ. Като влезе в бара, Рейф се зачуди откъде утре да намери цветя. Ще трябва да поразпита.

На следващата сутрин Бранди се събуди рано от почукване на вратата. Тя наметна халата си и отиде да отвори.

— Кой е?

— Бранди, аз съм Моли.

— Нещо лошо ли има? — попита тя, като бързо отключи вратата на жената, която чистеше каютата ѝ. Не може да каже повече нищо, когато пред нея се появи най-огромният букет цветя, който някога беше виждала. Беше толкова красив, че спираше дъха.

— О, аз съм тук, Бранди — камериерката се подсмихна иззад букета. — За теб са — каза тя, като ѝ подаваше цветята.

— От кого? Защо?

— От господин Морган — обясни и Моли, кимайки по посока на палубата. Бранди се намръщи защо не ѝ ги поднася той самият. Погледна над букета и забеляза Рейф да стои при перилата малко по-нататък на палубата, вперил поглед в нея. Когато тя погледна към него, той леко се усмихна. Горещина обля Бранди от интимността на погледа му. Изведнъж се почувства твърде разголена пред него. В какъв неприличен вид бе тя! Косата ѝ беше разпиляна и несресана, нямаше грим и положително изглеждаше ужасно.

— Кажи на господин Морган, че му благодаря.

— Той искаше да знае дали ще му направиш удоволствието да закусвате заедно.

Бранди се почувства малко замаяна. Знаеше, че е странно да се чувства така.

— Кажи му, че с удоволствие приемам поканата, но ще ми трябва известно време, за да се приготвя.

— Приеми моите поздравления, Бранди. Той ми каза за годишния ви. Мисля, че това е чудесно! — въздъхна Моли с романтичен вид. Тя се приближи до Бранди и ѝ пошепна: — Той е толкова красив!

Бранди се усмихна благосклонно на камериерката, после влезе с букета в каютата. Застана неподвижно за момент, като гледеше цветята, вдъхваше техния аромат и се радваше на красотата им. Не знаеше как Рейф е успял да намери такъв хубав букет в средата на Мисисипи, но беше радостна, че той е положил усилия. Докато ги гледаше, тя си даде сметка, че няма мъж, който досега да ѝ е подарявал цветя. Усмихна се.

Натопа букета и започна да се приготвя. Трябваше ѝ доста време, за да се подготви за сутринта. Сърцето ѝ бясно тупкаше, докато тя решише косата си и я навиваше в прическа, подходяща за деня. Измина почти половин час, когато тя най-сетне излезе от каютата. Беше си помислила, че Рейф вече е отишъл в трапезарията, и остана изненадана, когато го намери седнал на един стол на палубата, отпуснат и радващ се на гледката, която се разкриваше към брега.

— Благодаря ти за цветята!

Той вдигна поглед и когато я видя, широка усмивка се разля по лицето му.

— Моля, няма защо.

— Къде ги намери?

В очите му блестеше весело пламъче, но той нямаше да разкрие тайната си.

— Нека преосто да кажем, че Морган е готов да премине през всички препятствия само за да зарадва годеницата си. — Той стана, за да я придружи до трапезарията.

— Разкошни са.

— Но не колкото теб.

Тя се разсмя.

— Има ли някаква причина да се държиш по този начин?

— Какъв начин? — попита той невинно. — Като че ли съм влюбен?

— Ами, да...

— Та ние се каним да се оженим. Ти си моя годеница. По какъв друг начин се предполага, че трябва да се държа?

— Нямам представа. Никога досега не съм била сгодена.

— Нито пък аз, но ми се струва, че щом сме лудо влюбени, трябва да се държим като такива.

— Бил ли си някога лудо влюбен? — попита го тя предизвикателно.

— Не, за мен това е ново, но кой знае, с малко практика...

— На мен ми изглежда, че се справяш отлично.

Тя се засмя сърдечно на думите си. Никога не беше виждала Рейф от тази му страна. Той винаги се държеше студено и почти сплашващо. Сега беше изпълнен с настроение, забавен и мил и тя осъзна, че почти му вярва.

— Е, благодаря ти, скъпа моя — каза той, като придружи думите си с кавалерски маниер. — След теб.

Отвори ѝ вратата и те влязоха в трапезарията, където намериха Марк с децата. Той ги видя да влизат и им махна да се присъединят към тяхната маса.

— Добро утро — каза Бранди, докато се настаняваха.

— Добро утро, Бранди — изписука щастливо Мери. — Татко ми каза, че възнамеряваш да се омъжиш за чичо Рейф. Доволна съм от това.

И Бранди, и Рейф се оказаха изненадани от откровената ѝ декларация.

— Мислех, че го искаш за себе си — рече Бранди.

— Обичам го с цялата си душа, но папа ми обясни вчера, че чичо Рейф не може да ме чака, докато порасна. — Тя погледна косо Рейф.

Той се протегна и я целуна по бузата.

— Бих искал, сладко мое момиче, но не мога. Освен това сега се запознах и с Бранди.

— Тя е наистина нещо много специално, нали, чичо Рейф? — каза му Мери заговорнически.

— Много е специална — отговори той, обръщайки се с топлина към Бранди.

На Бранди ѝ се искаше да вярва на лъжите му. Толкова лесно бе да се поддаде на фантазията и да се преструва, че този красив мъж

наистина е влюбен в нея, но тя не можеше да забрави скритата истина за тяхната връзка.

— Радвам се, че мислиш така — отвърна тя, усмихвайки се и на двамата. Усмивката ѝ беше скована и пресилена, но никой не забеляза това. — Мери, твоят чичо Рейф е един специален мъж. Радвам се, че нямаш нищо против да се омъжа за него.

— Щом той трябва да се ожени, щастлива съм, че е за теб. Чичо Рейф, кога е сватбата?

— Веднага щом уредим нещата в Сейнт Луис.

— Може ли и аз да дойда?

— Не бих и помислил да го направя без теб.

Мери засия от удоволствие.

— Добре. Ще бъде много забавно.

— Джейсън, какво става? — попита го Рейф, виждайки странното изражение на момчето.

— Момичетата са странни. Защо си мислят, че да се ожениш, е нещо толкова прекрасно?

— Защото е така — отвърна му Мери — Джейсън, чичо Рейф и Бранди са влюбени. Няма да обичат никого друг, по начина, по който те се обичат. Също както татко обичаше мама.

Джейсън изсумтя пренебрежително. Това беше типично мъжко раздражение от глупавите женски мечти за любов.

Бранди се почувства неудобно от начина, по който Мери описа тяхната връзка. Тя хвърли поглед към Рейф и установи, че той я гледа с прикрито предизвикателство.

— Тя е права, скъпа моя — рече той, посягайки да хване ръката на Бранди. — Никога не съм познавал друга жена като теб.

„Обзалагам се, че е така“ — помисли си тя, посрещайки погледа му. Очакваше да види измамата в изражението му. Той сигурно полагаше усилия да скрие истината от всички, но за нейно учудване сега я гледаше без лукавство.

— Бранди, ами ти? — питаше Мери. — Как стана така, че се влюби толкова бързо в чичо Рейф?

— Не беше трудно — каза ѝ тя. — Играхме на карти и той спечели не само на покера, но и сърцето ми.

— Знам. Никак не е трудно да се влюбиш в чичо Рейф. Много момичета го обичат. Той е страхотно хубав, а освен това е и богат. Не е

като Джейсън! — Мери се изкикоти на брат си, който седеше до нея и правеше гримаси.

— Мери, млъкни! — изръмжа Джейсън. — Доволен съм, че никое момиче не ме обича. Аз не харесвам момичетата.

Бранди не се сдържа и се усмихна, като се сети за Лоти Димърз и отчаяния ѝ опит да заведе Рейф пред олтара. Наистина имаше много жени, които желяеха Рейф. Тя не беше от тях и въпреки това беше тази, за която той възнамеряваше да се ожени.

— И те също не те харесват! — подразни го сестричката му. — Защото ти не си хубав като чичо Рейф. Чичо Рейф е специален. Нали, Бранди?

Бранди погледна към мъжа, който скоро щеше да ѝ стане съпруг. Външно, той беше истинският южняшки джентълмен — красив, очарователен, изтънчен.

— Да, Рейф е много специален. Няма нищо чудно, че толкова жени го искат за съпруг.

— Но ти си единствената, която той предпочете. Ще бъдете много щастливи. Уверена съм в това.

— Така ли мислиш? — Най-сетне проговори Рейф.

Мери кимна с детинска увереност, каквато Бранди би искала да притежава. Сервитьорът донесе храната им и разговорът се завъртя около това какво ще правят днес.

— Вие, влюбени птички, как ще прекарате деня? — попита Марк, когато почти привършваха с яденето.

— Няма какво толкова да се прави, докато не стигнем в Сейнт Луис — отговори Рейф.

— Е, кажете ми какви са планове ви, когато слезете в града, и аз ще ви помогна с каквото мога. Роднините на Жанет ще се радват да видят Мери и Джейсън, затова съм сигурен, че няма да ми е трудно да се откача от тях, ако ви трябва.

— Ще се възползвам от предложението ти.

— Ти нали отсядаш в „Плантърз Хауз“? — попита Марк.

Рейф кимна:

— Среците ми са насрочени вече. Цялата ми седмица е запълнена.

— Ами Бранди? Тя къде ще отседне?

— Аз си имам каюта тук, на парахода.

— Да, но колко време ще остане параходът на пристанището? — каза Рейф. — Ще се погрижим да ти наемем стая в „Плантърз Хауз“, а освен това трябва да ти намерим компаньонка.

— Като пристигнем утре сутринта в Сейнт Луис, ще проверя дали семейството на Жанет не познава някоя жена, която е подходяща за компаньонка на Бранди.

След закуска те се разделиха. Бранди и Рейф отидоха да се поразходят по палубата. Никой от двамата не проговори доста време.

— Ти наистина ли мислиш, че този фарс ще го бъде? — най-сетне попита Бранди, когато намериха едно усамотено място, където можеха да говорят необезпокоявани. Тя все още се надяваше, че може да съществува някакъв начин да го убеди, че всичкото това е една лудост и те трябва да се откажат от нея. И двамата знаеха истината — той не беше влюбен в нея и никога нямаше да бъде.

Рейф я погледна невинно.

— Разбира се, че ще го бъде. Ние постигнахме споразумение и наистина трябва да го изпълним докрай.

— Някак ми е трудно да мисля за женитба при същите условия, както в бизнес-сделка. Знам, че причината са парите. Но бракът е много повече от едно финансово споразумение.

— Сигурна ли си? — каза рязко Рейф. — С изключение на Марк и Жанет, за повечето бракове се говори, че са сключени заради парите. Казано просто, те обикновено се уреждат от родителите, които или искат да запазят фамилното благосъстояние в подходящи ръце, или желаят да устроят клопка на богат съпруг заради отчаяната им дъщеря, но всичко винаги допира до парите.

— Защо си така отрицателно настроен към брака?

— Не, просто съм честен. Между двама ни няма тайни. И двамата знаем какво получаваме от нашето споразумение. Няма да има никакви изненади, когато дойде времето всеки да си хване своя път.

— Това е съвсем вярно. Аз също не се впуснах в тази женитба, въобразявайки си, че ти ме обичаш или че ще сме щастливи, след като се оженим.

Рейф я погледна.

— Добре казано. Детските мечти, като тези на Мери, са си престо това — мечти. Такива фантазии само правят реалния живот по-труден. А ние знаем точно какво да очакваме един от друг.

— О, да. Аз знам какво точно ти искаш от мен и няма защо да се тревожиш, че ще настоявам за повече, отколкото ти можеш — или си способен — да даваш.

Рейф си помисли, че тя беше доволна от споразумението, както той. Нещата се развиваха много добре — да, наистина много добре.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази нощ вечерята беше последвана от танци. Рейф и Бранди стояха отстрани на дансинга, наблюдавайки как грациозно минават покрай тях другите двойки.

Рейф си спомни последния път, когато беше танцувал валс. Лоти Димърз беше жената в прегръдката му, но погледът му беше прикован към Бранди през цялото време. Тогава се беше запитал какво би било да танцува с Бранди и сега беше дошъл моментът да разбере. Беше уверен, че тя ще бъде лека като перце в прегръдката му и ще се движи с повече грация и елегантност, отколкото която и да е друга жена. Беше очаквал настъпването на този момент и се надяваше Бранди да има желание да танцува с него. В края на краищата, всяка жена, която беше канил досега на танц, се бе радвала на поканата му.

— Ще танцуваме ли? — попита той, обръщайки се към Бранди с любезен вид.

— Не... не, благодаря ти. — Тя бързо отклони поканата му, без да го погледне.

Нейният отказ за миг предизвика мрачна гримаса на хубавото му лице, но той бързо я скри.

— Сигурна ли си, че не искаш да отидем на дансинга?

— Просто не съм в настроение тази вечер. Даже, ако нямаш нищо против, мисля да се прибера в каютата си — каза тя, като се обърна с гръб към дансинга.

На Рейф не му оставаше нищо друго, освен да я последва. Когато се озоваха на палубата, той гневно я догони. Настигна я и я хвана за рамото, за да я накара да спре, защото тя явно беше решила твърдо да се оттегли в каютата си.

— Ти добре ли си? — попита той, чудейки се на нейния порив да напусне залата.

— Добре съм.

— Значи тогава има някаква друга причина, поради която не искаш да танцуваш тази вечер.

Бранди се ядоса. Този мъж по някакъв начин винаги успяваше да направи това. Той като че ли инстинктивно беше способен да открие слабостите и и да ги използва. Тя се завъртя и застана с лице към него. Очите ѝ пламнаха, когато погледна ръката, която я държеше за рамото.

— Да, има — каза му тя със стегнат нисък глас. — Трябва да знаеш... — Не искаше да произнесе следващите думи, но нямаше друг избор. — Аз не зная да танцувам.

Признанието ѝ струваше много. Тя го гледаше с омраза, когато той се разсмя.

— Ти не знаеш да танцуваш? — повтори той, зяпнал от недоумение. През главата му никога не беше минавала мисълта, че на света може да съществува жена, която да не знае да танцува валс. Той мислеше, че жените знаят още от раждането си да танцуват и са готови да използват тези свои способности само и само да пипнат някой за съпруг при първа възможност.

— Не — повтори тя със свити устни, а после добави със сарказъм: — Искаш ли да го изкреция силно, така че целият свят да го узнае?

— Защо не знаеш как се танцува?

Тя не можеше да повярва, че той не разбира. Не беше ли той този, който ѝ беше казал, че ѝ липсват маниери? В този случаи той беше прав, но тя се подразни.

— Майка ми нямаше пари, за да ми плати уроците по танци.

Рейф замръзна, гледайки надолу към нея под лунната светлина. Видя как тя се е вкопчила в гордостта си и не за първи път помисли, че Бранди е една великолепна жена. Бен му беше казал колко суров е бил животът ѝ, и той се чудеше как е могъл да забрави това. Не можа да се овладее, вдигна ръката си и я погали нежно по бузата.

— Извинявай, че те обидих. Нямах такова намерение — каза тихо той, а погледът му срещна нейния. — Поканих те да танцуваме, защото наистина желях това

— О... — Тя успя да каже само това. Нежната му милувка я стопли, а напрегнатият му поглед я хипнотизираше.

— Искаш ли да се научиш? — попита той с нисък, дрезгав глас. — Помня, че говорихме да ти намерим учител по етикеция, но този урок бих желал аз самият да ти го преподам.

Бранди усети, че се изчервява, и се зарадва, че тъмнината я прикрива. Сърцето ѝ затупа бързо и тя си представи, че е в прегръдките му и те се носят под чувствения ритъм на мелодията. Тази вечер главата ѝ се беше завъртяла. Тя си спомни за вечерта, когато го бе видяла да танцува с Лоти Димърз, а също така си спомни, че изпита завист към тази жена. Сега беше дошъл нейният ред да танцува с него и тя нямаше да откаже.

— На мен... на мен би ми било много приятно.

— Моя скъпа госпожице Бранди, ще имам ли честта да изтанцуваме този валс?

Той се поклони с кавалерски маниер, което я накара да се усмихне доволно.

— О, господин Морган, за мен ще е удоволствие да танцувам с вас този валс... ако сте достатъчно търпелив да понесете моето неумение.

Тя каза това с най-изискания тон на истинска дама от Юга.

— За мен ще е удоволствие да изпитам каквато ѝ да е болка, само и само да си в прегръдките ми, моя мила — каза той галантно.

След това, понеже знаеше, че тя е нервна и несигурна в себе си, Рейф протегна ръка и изчака тя да я хване. Когато тя я взе, той я придърпа към себе си, придържайки я леко. Другата му ръка беше на талията ѝ. От неговото докосване тя се почувства нежна и женствена.

— В действителност да танцуваш валс е лесно — започна той. — Просто постави ръка на рамото ми и се движи с мен. Ще тръгна бавно, така че да не объркам и двама ни.

Той започна да се движи по пустата палуба — ритмично, поклащайки се съвсем леко в такт с чувствената мелодия. Тя беше леко приглушена, но това само засилваше интимността от прегръдката на Рейф. Бранди се унесе в ритмичната магия на танца.

Единствената фантазия, която тя носеше в душата си през всичките тези години, беше споменът, когато наблюдаваше красивите мъже и жени да танцуват валс в балната зала на имението. Тогава тя беше малко момиче, което се криеше в градинските храсти. Това ѝ беше изглеждало като най-красивото нещо по широкия свят, а ето че сега тя бе на палубата на един параход, под лунната светлина, и танцуваше валс с най-хубавия мъж, когото беше виждала.

Магията на момента я накара да забрави, че Рейф не е влюбен в нея, че не е героят, който я понася към приказното си царство. Тя се превърна в господарка на собствените си сетива. Усещаше само топлата сила на ръката му, която бе на талията ѝ, а горещината на тялото му сякаш я изгаряше, винаги когато телата им случайно се допираха.

— Схващаш ритъма — каза ѝ той с мек, нисък глас, докато тя се люлееше напред и назад. — Сега ще се завъртя... дръж се за мен.

Рейф се движеше грациозно и тя можеше лесно да го следва. Изтърва само една стъпка, но той бързо я покри.

Бранди се загледа нагоре в твърдото очертание на брадичката му и разбра, че от него лъха сила, а не опасност. Загледа се в плътните му устни и вместо да види присмиващия ѝ се завоевател в тях, тя видя чувствения мъж, когото мечтаеше да целуне. Погледът ѝ срещна неговия и видя, че той я гледа изпепеляващо.

И тогава те спряха да танцуват. Тя застина неподвижна. Държеше я само леката му прегръдка, а тялото ѝ се притискаше интимно към неговото. Рейф се загледа в красотата, която държеше в ръцете си. Можеше да я гледа само с удивление. Тя беше истинско чудо. Подхождаше му идеално. Беше различна от всички жени, които някога бе срещал, и той се чудеше как съдбата ги бе събрала.

Рейф беше като хипнотизиран, когато се наведе към нея. Имаше намерение само да я целуне. Трябваше да я целуне, иначе щеше да полудее. Ръката му привлече талията ѝ и той снижи устните си.

Усети как секна дъхът ѝ при първото докосване, а тя се скова леко, като че ли да се възпротиви.

— Бранди... — Той се отдръпна само толкова, колкото да произнесе името ѝ с нисък стон, преди да посрещне устните ѝ в целувка.

Мигът беше пълен с екстаз. Пененето на водата от парахода, бумтенето на двигателите, музиката — всичко това потъна в забрава. Съществуваха само те двамата, прегърнати под лунната светлина.

Това беше целувка, която съществуваше само в мечтите. Беше съвършена. Романтични, без дъх, страстни, те се отделиха един от друг, удивени и смутени.

Бранди първа се съвзе. Това беше Рейф Морган — човекът, който с шантаж я бе накарал да се омъжи за него, а след като му родеше дете,

щеше да се отърве от нея възможно най-бързо. Нямаше у него никакво друго чувство, освен похотливост. Тя не трябваше да се заблуждава.

— Сега трябва да си вървя... — успя да изрече тя с прегракнал глас, разбирайки с каква сила я държи той в ръцете си. Не познаваше мъж, който да я трогне толкова драматично с целувката си, и тя се уплаши от това.

Обърна се и се втурна надалеч от него, като погледна само веднъж назад, преди да се прибере в каютата си.

Рейф я гледаше как се отдалечава и беше доволен, че тя избяга, макар че искаше да я положи на палубата и да я обладае точно там и сега. Беше настоявал тя да се държи като лейди, затова й той трябваше да се отнася с нея като с такава. Беше повече от изкушен да я последва, но твърдо се овладя, наблюдавайки я от разстояние, докато тя се прибра в каютата си. Едва тогава Рейф се упъти към бара.

Марк излизаше от мъжкия салон, когато забеляза, че Рейф и Бранди танцуват на палубата. Той се спря, за да ги погледа, и веднага забеляза колко идеално си подхождат те, движейки се в ритъм по пустата палуба, забравили всичко останало, обзети от радостта да са заедно в прегръдките си.

Марк много ярко си спомни какво беше, когато той танцуваше с Жанет. По време на онези скъпоценни моменти единственото нещо, което имаше значение, бе да я държи в прегръдката си; останалият свят сякаш се стопяваше.

Рейф изпитваше сега същата радост с Бранди и той се зарадва за приятеля си. Веднъж в живота си всеки мъж заслужаваше това щастие. Когато двойката се раздели, Марк тръгна в противоположната посока, защото не искаше да ги смути.

На Марк му стана тъжно, когато си легна в самотното си легло. Беше загубил най-голямата любов в живота си. Никога вече нямаше да изживее радостта да държи Жанет в прегръдките си, да я люби, да е на дансинга с нея...

Трябваше да се пребори с душевната си болка, която заплашваше да го сломи. С течение на дните, седмиците и месеците, беше му станало по-лесно да я преодолява, но тя никога нямаше да отзвучи напълно. Жанет означаваше толкова много за него. Тя беше неговият свят. Той беше я обичал повече, отколкото е възможно да се обича един човек, но тя му бе отнета трагично, завинаги.

Марк трябваше да продължи да живее. Той знаеше това. И го правеше, ден след ден. Той стана от леглото и се изправи срещу самия свят — заради техните деца, неговите и на Жанет. Въздъхна и се опита да пропъди горещите сълзи, които напиреха в очите му.

Сейнт Луис се мержелееше пред „Гордостта на Нови Орлеан“, докато параходът изпърпорваше последния километър нагоре по реката. На пристана имаше много кораби, но параходът лесно си намери място за акостиране.

Бранди беше изпълнена с ужасно чувство за тревога, докато стоеше на палубата заедно с Рейф. Когато следващия път щеше да се качи на борда на параход, за да се насочи обратно надолу по течението, тя щеше да бъде съпругата на този мъж и целият ѝ живот щеше да се промени. Хвърли поглед с присвити очи на Рейф. След последната нощ не беше сигурна какво да мисли за него. „Мил“ никога нямаше да е думата, която би използвала да го опише, но снощи той изглеждаше мил. Спомняйки си случилото се, тя си мислеше, че цялата вечер беше като една мечта. Наистина ли този висок, мълчалив мъж я беше взел в прегръдките си и танцува валс с нея под лунната светлина? Той наистина ли не беше ѝ се присмял за липсата ѝ на умение? Неговите действия я изненадаха и зарадваха, но въпреки това тя се предупреди да не им вярва много. Трябваше да се научи да танцува. Кой друг можеше да я обучи, ако не Рейф? Та по този начин никой нямаше да разбере колко изостанала е тя.

— Марк и аз трябва веднага да свършим някои неща. За теб добре ли ще е да останеш тук на парахода? — въпросът на Рейф я изтръгна от мислите ѝ.

— Разбира се — отговори безгрижно тя. — Какви са нашите планове?

— Ще се регистрираме в хотел „Плантърз Хауз“, но за теб няма да е добре да се нанесеш в него, докато не ти намерим компаньонка. Веднага щом това се уреди, можем да започнем приготовления за сватбата.

— Толкова бързо? — каза тя с лека въздишка.

— Няма много време. Надявам се да намерим свещеника, който ожени Марк. Някои настояват за триседмично трикратно обявяване на

лицата, които ще се женят, но няма време за това.

— Можем да сключим граждански брак — предложи тя, мислейки си, че ще извършат светотатство, ако сключат брак в църква пред свещеник.

— Не. Не искам да тръгнат клюки за нашия брак. Ще се оженим в църква. — Това беше заявление, което не търпеше никакво противоречие.

Ако не знаеше как стоят нещата, тя наистина би помислила, че за него това е от значение, но както той самият каза, беше просто необходимо да пресекат пътя на клюките.

— Ще се върна при теб при първа възможност.

— Ще те чакам — отговори тя с глас на жена, която ще бъде разделена от любимия си за няколко часа.

Рейф осъзна, че ѝ се усмихва, когато на палубата се появиха Марк с децата и гувернантката.

— Готов ли си, Рейф? — попита Марк, като се присъедини към тях.

— Да. До скоро, Бранди — каза ѝ той с по-интимен тон.

Тя само се усмихна, като ги гледаше как се отдалечават. Мери скочи към нея, за да я прегърне.

— Бъди добра, миличка — каза ѝ Бранди.

— Ще бъда — обеща тя и след това се затича да догони разтревожения си баща.

Рейф и Марк взеха карета, която остави Рейф пред „Плантърз Хауз“.

— Ще отида в къщата на Дейвидсънови да оставя там децата и след това ще видя какво може да се направи. Ще ти се обадя.

— Непременно. Колкото по-скоро уредим този въпрос, толкова по-добре за нас.

— Ще говоря с майката на Жанет. Надявам се, че тя може да препоръча някоя подходяща жена.

Рейф влезе в хотела и регистрира две допълнителни свързани стаи с надеждата, че ще му потрябват за Бранди и компаньонката ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клер Патерсън стоеше на прозореца на малкия си офис в „Уелингтън Гърлз Академи“, загледана в оживената градска улица долу. Имаше толкова много хора в този град с толкова много места, където може да се отиде и да се направят толкова много неща. Но ето, че завършваше още една учебна година... а тя какво беше постигнала? Вярно е, беше помогнала на още един клас млади жени да придобият изтънченост и грация. Беше ги вдъхновила да четат, пеят и свирят на музикален инструмент. Беше ги консултирала, когато те имаха грижи, беше изсушавала сълзите им, когато бяха с разбити сърца, и беше ги приветствала, когато имаха успехи. А сега учебната година почти беше свършила, както през последните осем години, и тя отново оставаше сама.

Клер с въздишка се обърна от прозореца и отиде на бюрото си. Започна методично да изпразва чекмеджетата, както беше правила миналата и по-миналата година. Учебните ѝ часове бяха свършили. Тя обожаваше да работи с момичетата, Господ знаеше как обожаваша това, защото без ученичките ѝ животът ѝ беше лишен от смисъл. Но имаше дни, като днешния, когато тя не можеше да не си спомни, че беше едно от онези млади и щастливи момичета, завършващи Уелингтън.

Животът на Клер не беше щастлив. Парите не бяха проблем за нея, защото родителите ѝ я бяха осигурили, преди да починат. Тя прекарваше повечето време в помощ на другите и с удоволствие правеше това. Днес беше един от тези дни, в които тя желаше да направи нещо вълнуващо и да ѝ се случи нещо авантюристично. Времето навън беше чудесно — слънчево и светло. Беше идеален ден за пикник или езда извън града, но не беше забавно сама да си правиш пикник или сама да яздиш. А тя беше сама.

Почукването на вратата прекъсна мислите ѝ.

— Да? Кой е?

— Госпожица Кейвъндиш — обяви нейната директорка, когато влезе в стаята. — Искам просто да ти благодаря за още една прекрасна

учебна година и да ти пожелае чудесна лятна ваканция.

— О, благодаря ти — отвърна Клер. Тя истински харесваше директорката си. — Ще те видя ли наесен?

— Разбира се. През август ще ти изпратя новата учебна програма. Пожелавам ти хубаво лято, Клер.

— Благодаря ти.

Госпожица Кейвъндиш изчезна през вратата, за да потъне във вихрушка от дейности, и Клер пак остана сама. Усмихна се замислено на мрачното си настроение, събра си вещите и тръгна към дома. Огледа за последен път малкия си кабинет — стените — голи, плотът на писалището — празен — и затвори тихо вратата зад себе си.

— Имам един интересен проблем, за който се надявам, че можете да ми помогнете — каза Марк на Сюзан и Роджър Дейвидсън същия следобед, докато седяха на чаша чай в гостната стая на обширния им дом на площад „Лукас Плейс“ в Сейнт Луис. Беше пристигнал там с децата преди няколко часа. Сега, когато беше преминало първоначалното вълнение от срещата, можеше да говори с тях за компаньонка за Бранди.

— За какво става въпрос? — попита Сюзан с готовност и желание за направи всичко за Марк. Тя го обожаваше още от първия ден, когато Жанет го доведе къщи, и се радваше на близката роднинска връзка, която се беше създала между тях и се бе запазила през изминалите години.

— Спомняш ли си моя приятел Рейф Морган?

— О, да. Той е един много приятен млад човек — каза одобрително тя.

Марк разказа за Рейф и Бранди, като отбеляза, че ухажването им е било като вихрушка и те двамата са лудо влюбени един в друг.

— Искат да се оженят, докато са в града, но той трябва да е уверен, че репутацията ѝ ще остане ненакърнена. Налага се да наеме подходяща компаньонка, някоя, която да я научи на по-фините положения в етикецията. Познавате ли жена, която да се справи с такава задача? Или поне да ме насочите къде да потърся.

— О, това е толкова романтично! — каза Сюзан с усмивка, поглеждайки съпруга си. Лицето ѝ доби замислен вид, докато тя

преценяваше възможностите. Очите ѝ светнаха, като се сети за решението на проблема на Марк. — Ама разбира се! Роджър... какво ще кажеш за Клер?

Той се усмихна одобрително, когато тя спомена името на най-добрата приятелка от детинство на Жанет.

— Клер е идеалният вариант — съгласи се той. — Марк, ти би трябвало да си спомниш за Клер Патерсън. Тя беше една от приятелките на Жанет от „Академи“. Струва ми се, че си я виждал няколко пъти. Знам, че тя беше на вашата сватба.

Марк сбърчи чело.

— Името ми звучи познато, но не си спомням как изглежда тя.

— Клер никога не е била красавица. Тя е твърде висока и слаба. Косата ѝ е кестенява и носи очила.

От начина, по който Марк погледна Сюзан, стана ясно, че си спомня.

— Спомням си я. Тя беше мълчалива и никога не изпъкваше. Жанет я харесваше и мисля, че те си кореспондираха често, след като ние се оженихме.

— Клер е забележителна млада жена. Макар че си остана стара мома. Сега тя преподава в „Академи“, но тъй като учебната година свършва, няма да има проблем. Да ѝ изпратя ли бележка от твое име днес следобед?

— Това би било чудесно — каза Марк, доволен, че може би ще са в състояние да решат проблема така бързо и лесно. Той се отпусна. Беше му приятно да е в компанията на Дейвидсънови. След смъртта на Жанет те се бяха виждали само два пъти и сега беше добре, че отново са заедно.

Клер се беше разположила в гостната си стая и четеше книга, когато на вратата се почука. Тя не очакваше никого и ѝ стана любопитно, когато прислужницата ѝ Дела влезе и ѝ подаде писмото.

— От Дейвидсънови е — обяви Дела. — Слугата, които го донесе, ще почака за вашия отговор.

— Дейвидсънови? — повтори Клер малко учудена. Взе плика и бързо го отвори. Прочете съдържанието му веднъж, после още веднъж.

— Кажи му, че с удоволствие приемам поканата им за вечеря. Ще пристигна точно в шест часа.

Дела излезе, за да предаде отговора, а Клер хвърли бърз поглед към часовника. Разбра, че е по-добре да започне да се приготвя, ако смята да е навреме за вечерята.

— Клер! Заповядай! Толкова ми е драго пак да те видя — приветства я Сюзан, докато нейната прислужница я въвеждаше във фойето.

— Госпожо Дейвидсън, и аз се радвам да ви видя. Толкова се развълнувах, като получих писмото ви днес следобед. Такава чудесна изненада е да имам вест от вас.

— За мен е удоволствие, повярвай ми. Имаме да говорим за толкова много работи.

Клер не очакваше това. Сърцето ѝ прескочи, а дъхът ѝ спря в гърлото. Тя можеше само да се моли на Бога, че изражението на лицето ѝ не издаде това, което наистина чувстваше, когато застана лице с лице срещу Марк Лефевър в салона на Дейвидсънови.

Марк стоеше до камината и разговаряше с Роджър, когато Клер влезе в стаята заедно със Сюзан. Той вдигна очи и веднага я позна, защото тя не се беше променила през деветте години, които бяха изминали от предишната им среща. Тя беше висока, слаба жена с кестенява коса, навита на кок. Носеше очила с метални рамки и бе облечена в обикновена тъмносиня рокля. Тя беше олицетворение на строгата стара мома и Марк веднага разбра, че Сюзан и Роджър не са сбъркали. Клер би била идеална компаньонка за Бранди.

— Добър вечер, Клер — каза той, като се обърна и я приветства с усмивка. — Отдавна не сме се виждали.

— Марк...? — Тя се надяваше гласът и да прозвучи естествено и да не издаде това, което чувстваше. Пред нея стоеше Марк — такъв, какъвто беше последния път, когато го беше видяла — в деня на бракосъчетанието му с Жанет. Спомените нахлуха в главата ѝ и тя се бореше да ги подреди. Това беше преди девет години... девет дълги години. Клер на никого не беше казвала какво чувства към този мъж. Той беше толкова далеч от нея. Жанет го обичаше, както и той нея. Чувствата на Клер нямаха значение, но тя не можеше да ги спре.

Беше се влюбила в него още първия път, когато го видя на един бал. Той беше всичко, което тя си мечтаеше да има в един мъж — красив, интелигентен и любезен. Вечерта те изтанцуваха един валс и тя окончателно си загуби сърцето по него. Но той никога не узна, защото много скоро след това в залата влезе величествено Жанет.

Тя беше и красива, и остроумна, и очарователна — дамата на Сейнт Луис за този сезон. Всички мъже в града ѝ правеха предложения за женитба, но Марк беше мъжът, в който Жанет се влюби, Марк беше този, чието предложение тя прие. Клер им се радваше и се опита никога вече да не мисли за чувствата си към Марк. Затова сега се сепна, като го виждаше пред себе си, и в сърцето ѝ нахлуха отдавна погребаните ѝ чувства.

— Радвам се да те видя отново. Благодаря, че дойде — каза Роджър, като излезе напред, пое ръката ѝ и я целуна по бузата.

Тя откъсна погледа си от Марк, за да се обърне към бащата на Жанет:

— Благодаря, че ме поканихте. Беше чудесна изненада, особено след толкова време.

Настаниха се на дивана и започнаха да говорят за общи неща.

— Как са децата ти, Марк? Сигурно им е трудно без майка — каза съчувствено тя.

— Времето минава много трудно за всички ни, но нещата постепенно се подреждат. Джейсън вече става един истински млад мъж, а Мери... — той направи пауза, поглеждайки към тъщата си.

— Мери много прилича на майка си — додаде Сюзан с усмивка.

Клер тихо се засмя. Тя си спомни какво любопитство към всичко беше изпитвала Жанет, как постоянно задаваше въпроси, с които затрудняваше околните, как винаги търсеше удоволствието от живота.

— Мери трябва да е чудесна.

— Така е — каза дрезгаво Марк. — Децата вече са си легнали, но ние смятаме да останем в града за една седмица и съм сигурен, че ще имаш възможност да ги видиш, преди да си тръгнем.

— Много бих искала.

Слугата обяви, че вечерята е готова, и те се преместиха в трапезарията.

Клер се чудеше защо е поканена. По време на вечерята, докато те говореха за всичко, което се беше случило през изминалите години,

нейното богато въображение я караше да си мисли, че тя наистина е липсвала на Марк и той е мечтал да я види отново. Но логичната, рационална Клер знаеше, че не е така, и тя се отказа да подхранва фантазията си. Бе поканена поради някаква друга причина; те просто още не бяха стигнали до момента, в който да ѝ я кажат.

Най-сетне, когато беше сервиран десертът и Клер им разказваше истории за ученичките си, Сюзан започна:

— Клер, нуждаем се от твоята помощ или, по-скоро, Марк се нуждае от нея.

Погледите им се срещнаха през масата и тя се чудеше какво би могъл да иска той от нея.

— На теб ти трябва моята помощ? — попита тя малко недоверчиво. Не можеше да си представи защо Марк ще се нуждае от нея.

— Сюзан и Роджър ми препоръчаха да говоря с теб — започна направо той.

При тези думи сърцето ѝ почти спря. Не той самият беше се сетил за нея; Дейвидсънови бяха тези, които са му споменали.

— Търся компаньонка и те решиха, че ти си идеалната. Сега разбирам защо — каза той, искайки по този начин да ѝ направи комплимент, без да разбира колко жестоко е постъпил.

— На теб ти трябва учителка за децата и искаш да наемеш мен, така ли?

— О, не... — намеси си Сюзан. — Много по-интересно е. Марк, разкажи ѝ цялата история.

За какво говорят те? Клер огледа седящите на масата.

— Боя се, че нещо не разбирам.

Марк ѝ разказа историята с Бранди.

— Тя е чудесно момиче, но има нужда от малко уроци по държане в обществото. Бихме искали ти да се заемеш.

— Нима? — Клер хвана ръцете в скута си, придавайки си вид на учтива заинтересованост.

— Рейф е готов да плати щедро. Ти може да си им нужна няколко месеца. От теб ще се иска да ги придружиш обратно в Начез. Би ли проявила интерес?

Клер не знаеше да се смее ли, или да плаче. Беше доволна, че се беше преборила с наивната си фантазия. Марк определено не я искаше

до себе си. Той искаше да наеме Клер учителката.

— Кажи ми нещо повече за Бранди.

— Тя е на около двадесет години, струва ми се. Много е умна и съм сигурен, че ще е добра ученичка. Нуждае се от съвети за това как да управлява къщата на плантацията, както и по отношение на други по-фини неща, свързани с представянето в обществото.

Клер кимна и замълча за известно време. Беше си мислила, че Марк е напуснал живота ѝ завинаги. Беше си помислила, че вече никога няма да го види. А ето, че сега... Тя замислено поклати глава. Днес по-рано беше пожелала да ѝ се случи нещо вълнуващо и ето, че стана. Ако се наемеше с тази работа, щеше да пътува, да се среща с нови хора и да бъде близо до Марк. Знаеше, че той никога нямаше да погледне романтично на нея. Не можеше да се сравнява с Жанет. Но по този начин поне ще бъде близко до него за известно време.

— Съгласна съм — отговори убедено тя, без да има нужда да се замисля повече. — Кога бихте желали да започна?

— Може да се срещнем с Рейф и Бранди в хотел „Плантърз Хауз“ утре сутринта — удобно ли е за теб?

— Да.

През останалата част от вечерта Клер се чувстваше като в мъгла. Никога през живота си не беше се заемала така импулсивно с някаква работа и тя се удиви на себе си колко спокойно я прие. Докато лежеше в леглото си тази нощ, опитвайки се да заспи, тя се чудеше какво наистина я беше накарало да каже „да“.

Но знаеше какъв е отговорът.

Това беше Марк. Дори и само за кратко време, тя щеше да бъде близо до него, ще слуша смеха му, ще разговаря с него, ще го обича... от разстояние.

Рейф проучваше Клер с явен интерес. Тя беше дошла в апартамента, който той беше наел за Бранди, сутринта точно в девет часа, както беше казал Марк. Беше облечена строго, а косата ѝ беше свита на кок. Рейф не можеше да каже млада ли е, или стара, но със сигурност знаеше, че тя изглежда като истинска учителка, точно каквато се надяваше да наеме.

— Марк ми разказа за вас, госпожице Патерсън, и след като се срещнахме тази сутрин, разбирам, че е говорил самата истина.

Клер остана доволна, но погледна Бранди, младата жена, с която ѝ предстоеше да работи.

— А вие, госпожице О'Нийл. Не бих искала да поема отговорността да бъда ваша компаньонка без вашето съгласие. Ако чувствате, че ще има някакви трудности между нас двете, сега е моментът да кажете.

Бранди беше мълчала по време на срещата с Клер. Тя слуша внимателно, когато Рейф зададе няколко въпроса на Клер, свързани с произхода ѝ и опита ѝ като учителка. Намери жената за интересна. Не беше повърхностна, превзета госпожица. Виждаше се от начина, по който се държеше с Рейф. Тя срещна погледа на Клер и видя в дълбочината му доброта.

— За мен ще е голямо удоволствие да ми бъдете компаньонка.

И Марк, и Рейф се усмихнаха.

— Значи въпросът е уреден — каза Рейф. — А сега, за заплатата ви...

— Сигурен съм, че ще бъдете повече от щедър — реагира Клер. Наистина, парите слабо я интересуваха. Вълнението ѝ беше твърде голямо, за да се безпокои за такова земно нещо. Тя не знаеше какво я чака в бъдещето, но се надяваше то да се окаже пълно с повече приключения, отколкото животът, който беше водила досега.

— Кога ще започнем?

— Още днес, ако можете. — Рейф искаше Бранди да е настанена в безопасност в хотела. — Наел съм този апартамент за вас и Бранди. Моят е от другата страна на коридора.

— Боя се, че това уреждане на нещата не ме удовлетворява — заяви Клер, предизвиквайки изненадани погледи от страна на Рейф, Бранди и Марк. Тонът ѝ не търпеше възражение. — Бранди ще се нанесе в моя дом, до женитбата.

— Сигурна ли сте, че искате това? — попита Марк.

— Разполагам с достатъчно стаи. Това е единственият начин да запазя репутацията на госпожица Бранди. — Тя погледна Бранди. — Ако багажът ви е тук, можем да тръгнем.

— Имам няколко неща, които трябва да взема от парахода. Трябва да се сбогувам и с Бен. Мога да бъда във вашия дом следобед.

— Ще ви чакам към един часа. — Клер ѝ даде адреса си.
— Ще дойда.
— Освен това на вас ще ви трябва нов гардероб.
— Поръчайте всичко, от което тя се нуждае — заяви Рейф.
— Сигурен ли си? — Бранди му хвърли изненадан поглед.
— Ти ще ставаш моя съпруга. Искам да имаш всичко, което желаеш.

— Благодаря ти. — За момент Бранди беше трогната от неговата щедрост, но бързо осъзна мотивите му. Той не искаше тя да го постави в неловко положение. Трябваше да е красива, когато са пред хората, затова той беше готов да плати колкото трябваше, за да бъде гардеробът ѝ безупречен. Щяха да превърнат външния ѝ вид в блестящ пример за деликатна южняшка женственост.

— Значи първото нещо, което ще направим този следобед, ще бъде да посетим шивачка. Довиждане дотогава. — Клер си тръгна, защото знаеше, че има да свърши безброй неща, преди Бранди да се настани в нейния дом.

— Е, ти какво мислиш? — Рейф попита Бранди веднага щом Клер си отиде.

— Мисля, че Клер и аз ще се разберем прекрасно — усмихна се тя. — Мога да заявя, че не бих я накарала да се сърди. Тя изглежда забележителна. Обзалагам се, че е чудесна учителка.

— Аз се връщам при Дейвидсънови — каза Марк. — Ако ви потрябвам, просто изпратете съобщение. Знам, че Рейф има среща след един час. Да закарам ли Бранди на парахода? — попита той.

— Благодаря ти, Марк.

Марк излезе в коридора, за да даде възможност на Рейф и Бранди да останат за миг насаме.

— Доволен съм, че одобри Клер. Искях да намеря жена, която да не те притеснява.

— Мисля, че ще се разбираме.

— Да планираме ли вечерята за осем часа довечера?

— Да, ще бъде готова.

Бен седеше в каретата до Бранди, когато те се упътиха за дома на Клер Патерсън.

— Ти сигурна ли си, че такова уреждане на нещата е удовлетворително за теб? Нали знаеш, не е късно да се откажеш — каза той със сериозен вид.

— Бен, ти си толкова мил. — Тя му хвърли поглед от дъното на душата си. — Но Рейф и Марк са уредили всичко. Ще бъда в много добри ръце. Клер Патерсън е учителка в престижно училище за момичета тук, в Сейнт Луис.

— И тя ти допадна? Така ли?

— Да така е. Ти сам ще се убедиш, като я видиш. Ще се почувстваш също като мен.

— Бих желал да не заминавам утре.

— Аз също бих желала да останеш. Ще бъде добре да си на бракосъчетанието, но то ще е най-рано след седмица.

— Трябва да изтегля парахода и да се насоча нагоре по течението на реката. Ще минат три седмици, преди да се върна отново в Сейнт Луис. Пази се, внимавай, чуваш ли ме? Ще се безпокоя за теб, докато не те видя отново.

— Благодаря ти, Бен. Не знам какво бих правила без теб — тя му се усмихна сладко, но и с горчивина, защото знаеше, че нищо няма да е вече така, след като веднъж се разделят.

— Ти ще се справиш отлично без мен. Ти си от оцеляващите, Бранди — каза ѝ той уверено.

В този момент каретата намали ход и спря пред къщата на Клер. Бен огледа дома, където Бранди щеше да отседне. Той беше в добър квартал и представляваше двуетажна тухлена сграда, която изглеждаше добре поддържана. Той я придружи до вратата и почака, докато някой отговори на почукването. Не би оставил Бранди сама, преди да е говорил с Клер Патерсън.

— Бранди. Ти си съвсем точна — поздрави я Клер, като отвори вратата.

— Здравей, Клер. Искам да те запозная с моя приятел, капитан Бен Роджърз. Бен, това е Клер Патерсън, моята компаньонка.

Те си размениха любезности.

— Искях да се уверя, че Бранди ще дойде тук цяла и невредима. Също така исках да се запозная с вас.

— Радвам се, че дойдохте. Всеки приятел на Бранди е и мой приятел.

Бранди си отдъхна, че те изглежда си допаднаха един на друг. Когато Клер влезе вътре, за да ги остави да си вземат довиждане, Бранди се обърна към приятеля си със сияйна усмивка.

— Казах ти, че ще я одобриш.

— Впечатлен съм. Твоята госпожица Патерсън изглежда изключителна лейди. Сигурна ли си, че всичко ще е наред с теб?

— Сигурна съм.

— Е, най-добре ще е да се връщам. Ти просто трябва да ми изпратиш писмо, ако ти потрябвам — по всяко време, на всяко място.

— Непременно ще го направя. Благодаря ти, че ме придружи, Бен.

Той бързо я прегърна и я целуна по бузата.

Усмивката и беше тъжна, когато тя се сбогува с приятеля си. Гледа го как си отива, после се обърна и влезе в къщата, готова да се срещне с бъдещето си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Първото нещо, което смятам да направим, е да прегледаме гардероба ти, за да видим с какво точно разполагаш и да знаем какво да поръчаме — заяви Клер, веднага след като вещите на Бранди бяха занесени в една от свободните стаи. За първи път през живота си Бранди се почувства малко неловко пред друга жена. Бранди трепна вътрешно, когато отвори чантите си, за да извади дрехите си. Простря на леглото четирите си модни рокли, които обличаше, когато играеше на покер, и приглади гънките по полите им. Тя не се срамуваше от тях, но те бяха с твърде дълбоки деколтета и прекалено много бляскави за една „почтена“ жена, на която ѝ предстоеше да се появи в обществото.

— Ммм, да — беше единственото, което Клер промърмори, докато оглеждаше замислено роклите.

— Аз имам и три по-делнични рокли — каза и бързо Бранди, като ги разпростря и тях.

Клер взе една и се усмихна.

— Тази е ушита майсторски.

— Майка ми я изработи.

— Свършила е великолепна работа.

— Ще ѝ предам какво си казала. А може би по-добре е ти самата да ѝ го кажеш, когато отидем в Начез. Рейф се съгласи тя да дойде да живее с нас и съм сигурна, че ще ти се удаде случай да се запознаеш с нея.

— Това е добре. Не всички мъже биха направили такъв жест спрямо тъщите си. — Клер не беше съвсем сигурна как да зададе следващия въпрос, но беше любопитна да знае къде Бранди е носила по-разголващите рокли. — И така кажи ми, Бранди, къде точно ти, хм... Е, чудех се...

— Искаш да знаеш защо роклите ми са такива — довърши Бранди вместо нея. Очакваше, че Клер ще я попита, след като види и другите рокли, и седна в края на леглото, като все още държеше ежедневната рокля, която майка ѝ беше ушила.

— Твоите рокли са... интересни... — изражението и тонът на Клер не издаваха любопитството ѝ.

Бранди очакваше тя да я заклеми или да ѝ се присмее, но в тона ѝ нямаше никакъв упрек.

— Когато се запознахме и влюбихме с Рейф на борда на „Гордостта на Нови Орлеан“, аз работех там.

— Ти си работила на параход? — Клер се намръщи, чудейки се какво е вършила Бранди.

— Да, така е. — Бранди се бе опасявала от този момент. Тя за малко щеше да остави роклите си при Бен, но те означаваха твърде много за нея. Тя се приготви да понесе презрението на Клер.

— Сега ще узнаеш защо Рейф трябваше да ми наеме наставничка. Работех на парахода като комарджийка.

— Ти си комарджийка? — Очите на Клер широко се отвориха от изумление. Бранди изглеждаше толкова мила, съвсем не приличаше на твърдата жена, която Клер си представяше как раздава картите и пие наравно с мъжете в мъжкия бар.

— Да, и при това съм дяволски добра — защити се Бранди, макар че не усети упрек във въпроса на Клер. — Така се запознахме с Рейф — като играехме покер — и ето, че сега ще се женим.

— Никога не бих предположила, че сте се запознали по този начин. Това е толкова романтично.

— Нима е така? — Бранди се опита да не прозвучи като засегната. Никой не биваше да заподозре, че нещата между нея и Рейф не са такива, каквито би трябвало да бъдат.

— И сега ти възнамеряваш да се откажеш от всичко и да станеш негова съпруга — устните на Клер се извиха в лека, потайна усмивка и тя попита: — Как се случи, че си попаднала в този бизнес?

Бранди реши, че няма какво да крие от Клер, и ѝ разказа всичко..

— Сега разбирам защо беше толкова важно за Рейф да ме наеме — каза замислено Клер. — Добре е, че той се грижи толкова много за теб и иска да ти помогне да се нагодиш към неговия начин на живот.

— Знам, но ще ми е трудно да не бъда самата „аз“.

— О, ти пак ще си бъдеш каквато си. Само ще бъдеш малко по-добра „аз“ — каза ѝ уверено Клер.

Бранди се усмихна на тези успокоителни думи.

— Благодаря.

— За какво?

— Че не ме осъждаш за това, което съм вършила.

— Историята на живота ти е вълнуваща. Ще трябва да ми разкажеш повече за своите приключения.

— Не беше чак толкова вълнуващо. Просто трябваше да издържам майка си и себе си.

— И си го правила. Обзалагам се, че майка ти много се гордее с теб.

— Надявам се да е така... Наистина се надявам. — Бранди се зачуди какво ще каже майка ѝ, като разбере за станалото между нея и Рейф. — Ами ти? Изглежда е чудесно да си учителка и да помагаш на толкова много момичета.

— Наистина обичам ученичките си и винаги се радвам, когато те завършат училището и продължат успешно напред в живота. Но има един живот, който най-много съм искала да променя, а не съм могла...

— Чий е този живот?

— Моят собствен — въздъхна Клер.

— Но ти си сега тук с мен. Това е промяна за теб.

— Ти си права и аз точно за това си мислех, когато се съгласих да се наема с тази задача.

— Клер, мисля, че ще станем големи приятелки.

— Това много би ми харесало.

Двете жени си размениха топли погледи.

— Е, има едно нещо, което знаем със сигурност, госпожице Бранди О'Нийл.

— И какво е то?

— Ако възнамеряваш да дебютираш в обществото на Начез като госпожа Морган, ще ти трябва изцяло нов гардероб. Не мисля, че комарджийските ти рокли ще бъдат одобрени в някоя от балните зали на по-изтънчените семейства в Начез — каза тя с дяволита усмивка.

— Защо пък не — засмя се Бранди. — Може би ще съм в състояние да кажа на всички, че аз диктувам модата и това е най-новият стил в Париж.

— Може и да е така, но някак...

— Знам. Мислиш, че няма да ми повярват. Предполагам, че е най-добре да намерим шивачка, и то бързо.

— Кога е бракосъчетанието?

— Следващата седмица. Рейф и Марк трябва да се срещнат със свещеника, за да определят датата, и ми се струва, че планират да направят това утре.

— Тогава да вървим да пазаруваме. Ти какво ще кажеш? Знам точно мястото...

Час по-късно, когато слязоха от каретата, която спря пред магазина за дамско облекло, Бранди усети, че дъхът ѝ спира от възнение. Тя си беше мечтала да пазарува в някой от тези луксозни магазини, но никога не ѝ стигаха парите. Сега, сред всичките тези скъпи вещи, ѝ се струваше, че е толкова недодялана.

По масите покрай стените бяха наредени платове в най-различни цветове, а изкуствените манекени бяха облечени във вече готовите рокли.

— Ти често ли пазаруваш тук? — Бранди попита Клер с тих глас.

— Идвала съм тук понякога, но повечето от роклите са твърде елегантни за това, което ми трябва.

Собственичката ги посрещна, като им се усмихна приветливо.

— Добър ден, дами, заповядайте. — Вече ги беше огледала с критично око и реши, че може да са сериозни клиентки. — Казвам се Лорна. С какво мога да ви бъда полезна?

— Госпожица О'Нийл трябва да подмени гардероба си — каза Клер с най-изискания си глас. — Тя ще се омъжва.

— О, чудесно! Колко романтично и вълнуващо! Моите поздравления!

— Благодаря ви — отговори Бранди, малко стресната от готовността на жената да ги обслужи. Реши, че е добре Клер да е с нея. Клер командваше положението, без да се натрапва или да е прекалено взискателна.

— Ще ви трябва ли булчинска рокля?

— Най-хубавата — започна Бранди.

— Бракосъчетанието ще бъде в тесен кръг и затова ни трябва нещо подходящо за случая.

— Разбира се. Разполагам с идеалния модел... — Лорна се втурна из магазина и започна да показва платове и модели.

— На нея ще ѝ трябва бельо, ежедневни и бални рокли, обувки и чорапи. Можете ли да ни осигурите всичките тези неща?

— Разбира се — отговори с готовност Лорна.

— Имате ли рокли, които тя да може да вземе още днес?

— Имам няколко, които са подходящи, и други, на които трябва да се направи лека промяна.

— А останалите неща? За колко време можете да ги завършите?

— Десет дни... Най-много две седмици.

— Твърде много време — заяви Клер с властния си учителски глас. — Всичко ни трябва до петък тази седмица, иначе ще се наложи да ги потърсим някъде другаде.

— Петък? — Очите на шивачката се разшириха. Поръчката беше голяма и тя не искаше да я загуби. Очевидно беше, че тези жени имат пари. Тя трябваше да наеме помощнички, за да свършат навреме работата.

— Ще успеете ли? — Клер се държеше, като че ли са готови да си тръгнат.

— Да, да! — настоя Лорна. — Мога да се справя. Вашите неща ще са готови до петък.

— Добре. Да започваме ли?

— Оттук, моля. Трябва да вземем мерките ви и тогава ще започнем да избираме разцветки и модели, които ви харесват.

Лорна ги поведе към задната част на съблекалнята. Тя повика помощничката си Кейт и двете се заеха да планират новия гардероб на Бранди.

Бранди се почувства като в света на мечтите. Всичките дрехи, които беше притежавала през живота си, бяха съвсем обикновени, като се изключат тези с фалшивия блясък, с които се обличаше, за да влезе в залата за покер. Сега тя мълчеше, предоставила на Клер да обсъжда новия ѝ гардероб, и трябваше да признае, че беше впечатлена от разбирането за мода на новата си приятелка. Удиви се, че една жена, която се облича толкова семпло, може да знае толкова много за платовете и модните тенденции.

— Защо не купиш и нещо за себе си? — Бранди попита Клер.

Лорна и помощничката ѝ бяха отишли да търсят друг плат, така че те двете бяха сами за момент. Клер я погледна изненадано:

— За себе си? Да купя нещо оттук? Не, аз никога не бих облякла нещо подобно.

— Че защо не? Сигурна съм, че като се върнем в Начез, ще имаме доста ангажименти. Ти също ще трябва да имаш вечерни рокли

— подкани я Бранди, искайки да види строгата Клер в модна рокля. Тя се запита колко различна би могла да изглежда Клер в цвят, който подчертава светлата ѝ кожа и кестенявата ѝ коса. Начинът, по който се беше облякла сега, скриваше красивите ѝ черти. Тя имаше хубава фигура и безупречна кожа, усмихваше се бързо и широко, така че би могла да очарова всекиго. Бранди беше изненадана, че Клер не отделя повече внимание на външността си.

— Ами не знам...

— Ако се безпокоиш за парите, ще включим стойността в моята сметка и просто ще кажем на Рейф, че това е една от моите рокли.

— О, не. Никога не бих направила това. Имам достатъчно пари, за да платя. Родителите ми оставиха добро състояние. Просто...

— Просто какво? Ще изглеждаш изключително в онази вечерна рокля, която собственичката ми показва преди малко — подкани я Бранди, спомняйки си начина, по който Клер огледа дрехата, когато Лорна я донесе да я видят.

Клер помълча, мислейки за атлазената рокля с широки поли. Тя беше семпла, елегантна, но доста дълга за Бранди.

— Ти си няколко сантиметра по-виспка от мен. Роклята вероятно ще ти стане без никакви промени. Защо не я премериш? Не би трябвало аз да съм единствената, която днес опипват и набождат с карфици.

В този момент се появи Лорна с нетви платове и модели за бални рокли.

— Лорна, донеси обратно онази рокля. Клер иска да я премери.

Шивачката остана удивена, но след това се усмихна.

— Вие сте права. Цветът ще ѝ подхожда чудесно. Ей сега ще се върна.

Тя остави платовете и побърза да намери модела, който беше направила за друга жена, но тя се бе отказала от него. Беше зашеметяваща рокля, подходяща за кралица, и тя се беше раздразнила, че клиентката не я бе купила. Тя, разбира се, знаеше, че ще се появи друга, която ще може да я носи, и, изглежда, тази жена беше в магазина ѝ. Клер имаше почти идеална фигура под обикновената делнична рокля. Лорна се усмихваше широко, носейки роклята към двете си клиентки.

— Това е чудесна идея — каза Лорна, докато помагаше на Клер да съблече роклята си. — Не ви предложих да я премерите, но мисля, че цветът ѝ е идеален за вас.

Клер се притесняваше. Бяха изминали много години, откакто тя си беше купувала нещо толкова фриволно. Като учителка, на нея не ѝ трябваха модни рокли, но Бранди може би бе права. Тя щеше да заміне за Начез, където никой не я познава. Тук тя беше госпожица Патерсън, учителката, и от нея се очакваше да се държи по един определен, уравновесен начин, който да демонстрира добри маниери. Но когато отидеше в Начез, тя можеше да бъде която си пожелае... поне за известно време. Образът на Марк ѝ се мярна в съзнанието.

Клер вдигна ръцете си, а Лорна навлече роклята през главата ѝ. Тя беше забравила божествения допир на атлаза до кожата ѝ. Роклята се плъзна надолу по тялото ѝ с чувствена милувка. Клер не се огледа веднага в огледалото. Изчака Лорна да оправи полите и деколтето на роклята.

— Ето, това е — каза Лорна със задоволство, отстъпвайки назад, за да се възхити на начина, по който изглеждаше Клер. — Вие какво мислите, госпожице О'Ниил?

— О, Клер! Огледай се в огледалото — каза ѝ Бранди със затаен дъх.

Тя не бе си представяла, че една дреха можеше да разхубави толкова Клер, но синьото като че ли озаряваше цялото ѝ лице. Очите ѝ привлякоха вниманието на Бранди. Зад очилата не беше забелязала цвета им досега. Бяха очарователно синьо-зелени и като че ли се променяха в зависимост от цвета на роклята. Деколтето разкриваше горната част на стегнатите ѝ, пълни гърди, мекият плат обгръщаше стройната ѝ талия. Бранди я гледаше доволна и впечатлена.

Клер не разбираше защо Бранди и Лорна са така изненадани, но когато се обърна към голямото огледало и се погледна, разбра. Тя замря, загледана в собственото си отражение.

— О... — Тя пое дъх. — Разкошна е...

— Не тя е разкошната, а ти! — поправи я Бранди. — Изглеждаш прекрасно. Трябва да я вземеш. Знам, че ще имаш случай да я облечеш, когато се върнем в Начез.

— Да... — беше единственото, което Клер можеше да промълви. — Да, ще я взема за себе си.

— Добър избор — съгласи се Лорна. — Никога не съм си представяла, че роклята ще изглежда толкова чудесна, но това наистина е така. Като че ли е ушита точно за вас. Надявам се всичките ви мечти да се сбъднат във вечерта, когато ще я носите.

Бранди се усмихна на добрите пожелания.

— Непременно ще се сбъднат. Тя изглежда като принцеса от приказките.

— Едва ли. — Клер знаеше, че независимо колко е хубава роклята, под нея тя си беше все същата Клер Патерсън, старата мома учителка, която сега беше компаньонка и наставничка. Откъсвайки с усилие поглед от собственото си отражение, тя насочи вниманието си към Бранди. — Ами ти? Ако аз ще нося тази рокля, трябва на намерим нещо още по-прекрасно за теб. А да не говорим за роклята, която ще облечеш за сватбата.

— Намерила съм точно модела за нея — каза Лорна и те насочиха вниманието си отново към Бранди.

Рейф изпрати съобщение на Марк, че ще свърши срещата си към средата на следобед и че те двамата ще могат да се видят със свещеника в четири часа. Двамата мъже се срещнаха близо до църквата, в която се бяха оженили Марк и Жанет, в жилището на енорийския пастор, за да говорят със стария приятел на Марк — отец Фин.

— Марк? Марк Лефевър? Толкова се радвам да те видя! Заповядайте в кабинета ми — посрещна ги на вратата пасторът.

— И аз се радвам да те видя, отче.

— Толкова съжалявам за смъртта на Жанет. Сюзан и Роджър го преживяха много тежко. Това беше една трагедия. — Очите му излъчваха истинско съчувствие.

— На всички ни беше много тежко — каза сериозно Марк.

— Разбирам те.

— Но не това е причината, поради която дойдох да те видя днес, отче. Тук съм заради моя приятел Рейф Морган. Рейф, това е отец фин.

— Какво мога да направя за вас? — попита със загрижен вид пасторът, премествайки погледа си от Марк върху Рейф.

— Искам да се оженя, отче — заяви Рейф и внезапно млъкна, разбирайки какво е казал току-що. Не бе мислил, че някога ще изрече тези думи.

— Рейф се надява ти, отче, да извършиш бракосъчетанието. Той е в града заедно с годеницата си за много кратко време и те се питаха дали ще се съгласиш да ги венчаеш.

— Веднага ли? — Отец Фин леко се намръщи.

— Трябва да се върна у дома в Начез следващата седмица и се надявам да заведа Бранди със себе си като моя законна съпруга — каза му Рейф.

Отец Фин пое дълбоко дъх, като проучваше сериозно Рейф.

— Църковният закон повелява трикратно обявяване на бракосъчетанието в продължение на три седмици.

— Отче, не може ли да се направи изключение? — каза Марк в подкрепа на приятеля си. — Бракосъчетанията, които ти си направил, са щастливи. Аз наистина обичах Жанет с цялото си сърце и искам същото щастие за Рейф и Бранди. Ти умееш да го раздаваш, отче.

Отец Фин се засмя на приятелската закачка на Марк.

— Искане ми се да вярвам, че това, което казваш, е така, Марк. Драго ми е да науча, че всички бракосъчетания, които съм направил, са щастливи.

— Такива са. От всичките женитби, които знам, нашата беше най-щастлива. Сигурен съм, че това се дължи на теб. Ще помогнеш ли на Рейф и Бранди, отче?

Отец Фин се обърна към Рейф, потривайки брадата си, докато изпитателно го оглеждаше.

— Надявам се, че бих могъл да уредя нещо, щом като е толкова важно за вас да се ожените следващата седмица — каза той накрая.

— Благодаря ви, отче. — Рейф се усмихна, успокоен че всичко се нарежда както трябва.

— Няма защо, млади момко. Защо не доведеш със себе си годеницата си утре сутринта? Така ще можем да се опознаем по-добре и да подготвим церемонията.

— Ще дойдем.

Те станаха да си вървят.

— Марк?

— Да, отче?

— Ще се радвам да видя децата ти. Можеш ли да ми ги доведеш?
Не съм виждал Мери от кръщаването ѝ.

— Непременно ще ти ги доведе.

— Добре.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейф се връщаше в хотела, когато забеляза табелка на магазин надолу по улицата — КЛАРКСЪН И СИНОВЕ, БИЖУТЕРИ. Той се спря за момент, преценявайки какво да прави, след това се насочи към магазина. При влизането му звънчето на вратата леко издрънка.

— Добър ден, сър. С какво мога да ви бъде полезен? — попита един възрастен господин, като излезе иззад завесите, които отделяха задното помещение.

— Трябва ми... — Рейф плъзна погледа си по изложените стъклени кутийки, търсейки идеалния... — пръстен. — И тогава го видя да блести и искри под ярката светлина.

— Пръстен ли, сър?

— Ето този... — каза той веднага, загледан в солитера в обков от жълто злато. Обковът беше прост, почти гладък, но това само подчертаваше блясъка на бижутото.

— Имате отлично око, сър — избоботи Кларксън, бързайки да отключи витрината и да извади пръстена. Подаде го на Рейф и зачака неговата реакция.

На Рейф не му трябваше дълго да мисли. Той позна истинския скъпоценен камък още като го видя. Пръстенът беше подходящ за Бранди.

— Ще ми трябва и венчална халка.

— А, значи вие вече сте направили предложение, така ли?

— Да, ще се женим следващата седмица.

— Имам точно това, което ви трябва. — Бижутерът побърза да се върне в задното помещение и се появи с дебела златна халка. — Ето, какво ще кажете? Мога да гравирам инициалите ви заедно с датата на бракосъчетанието, ако желаете.

— Да, много бих искал. Ще ги взема и двете.

Бижутерът обичаше да обслужва хора, които знаят какво е качество.

— Сър, вашата лейди ще остане много доволна от венчалния пръстен. Вие имате отличен вкус. Халката ще е готова в първия ден от седмицата.

Неговата лейди... С привързаната с лентичка кутия в ръка, Рейф излезе навън и се спря. Думите на бижутера бяха съвсем верни. Бранди щеше да стане „неговата лейди“ само след няколко дни.

Беше изненадан, че тази мисъл не го подразни. Преди, винаги когато ставаше въпрос за женитба, се ядосваше. А сега установи, че очаква с нетърпение срещата с пастора на следващия ден, и това го озадачи.

Беше точно осем часът, когато Рейф пристигна в дома на Клер Патерсън. Къщата се намираше в богатия квартал на града. Прислужницата отвори на почукването му и бързо го заведе в гостната стая.

— Добър вечер, господин Морган. — Там беше Клер, която го посрещна с усмивка.

— Моля те, наричай ме Рейф. Как се развиха нещата днес следобед?

— Скоро ще получите сметката и ще разберете — отговори тя с очи, грейнали от добро настроение. — В действителност се справихме много добре. Гардеробът на Бранди е поръчан и всичко ще бъде готово не по-късно от уикенда.

— Чудесно.

— От утре започваме уроците. Мисля, че тя се справя много добре.

— Оценявам вашето старание.

— Наистина съм убедена, че ще е удоволствие за мен. Бранди е отлична млада жена.

— И аз мисля така — отговори Рейф.

— О, ето я, че идва... — Клер чу как Бранди слиза по стълбите и поведе Рейф във фоайето, за да я посрещнат. Знаеше, че Бранди се вълнува за предстоящата вечер. Тя беше облякла една от новите си рокли.

Рейф последва Клер във фоайето и погледна нагоре по стълбите. Беше хипнотизиран от вида на изтънчената жена, слизаща по стълбите. Знаеше, че това е Бранди, и все пак...

Косата ѝ, бляскава и тъмна, се спускаше надолу по гърба във водопад от къдрици. Рожлята, която беше облякла, беше великолепна. В стила ѝ изкусно се смесваха невинността на девственица и чувствеността на изкусителка, което накара кръвта му да кипне. С дълбоко деколте, но без да бъде разголващо, роклята изкушаващо разкриваше гърдите ѝ. Талията ѝ беше прилепнала по тялото на Бранди. Полите ѝ се полюшваха около ханша ѝ с дискретна покана. На шията и ушите си тя носеше скъпи бижута, чийто цвят беше в тон с бледосиньото на роклята.

Устата на Рейф пресъхна. Той можеше само да сгтои и да гледа.

— Добър вечер, Рейф — каза тя, като стигна най-долното стъпало.

— Бранди — изрече той с прегракнал глас. Огледа я с оценяващ поглед. — Изглеждаш чудесно.

— О, благодаря ти — каза тя и се засмя леко и доволно. — Надявах се да ме одобриш.

— Одобрявам те. — Той успя да се усмихне. — Готова ли си да вървим?

— Ако ти си готов.

— Бранди трябва да се прибере до полунощ — каза му Клер, скривайки триумфалната си усмивка. Беше очевидно колко много я обича той.

— Ще я доведе навреме.

Бранди облече лека наметка, която подхождаше на роклята ѝ и допълваше изтънчеността на вида ѝ. От перфектно подредената ѝ коса до атлазените ѝ обувки тя изглеждаше като истинска лейди. Пое протегнатата му ръка, като само за момент хвърли бърза усмивка към Клер, докато той я извеждаше от къщата.

Рейф помогна на Бранди да се качи в каретата и когато тя минаваше покрай него, го лъхна лекият, замайващ аромат на парфюма ѝ. Той възбуди горещата му кръв и Рейф стисна силно бравата на вратата. Изчака навън, преструвайки се, че ѝ дава време тя да се настани. В действителност искаше да овладее изгарящото го желание.

Рейф се качи в каретата и седна до Бранди. Ръката му напипа кутийката с венчалния пръстен. Докато каретата трополеше към ресторанта, където щяха да вечерят, той се обърна към Бранди:

— Имам нещо за теб.

— Но ти вече толкова много ми даде... — Бранди го погледна изненадана. Той изглеждаше толкова красив тази вечер, че сърцето ѝ се сви. Тя си спомни валса и целувката им и почти ѝ се прииска приближаващата женитба да е истинска.

Той извади бижутерската кутийка, обвита в кадифе, и ѝ я подаде. Тя леко ахна.

— О!

— Заповядай.

Бранди почти се страхуваше да го напрви, но развърза внимателно тънката панделка и вдигна капачето. Светлината в каретата беше оскъдна, но диамантът заблестя пред нея с естествената си прелест.

— Разкошен е... — Тя пое дълбоко дъх, не можейки да повярва, че той ѝ подарява годежен пръстен. Вдигна погледа си към неговия, сърцето ѝ тупаше забързано при вида на красивия подарък. Тя почти повярва...

Но точно в този момент видя студения му, преценяващ поглед и нежните чувства, които я бяха изпълнили, се стопиха. Това не беше романтичен подарък от човек, който я обича. Това беше добре изиграна роля в пиесата на тяхното ухажване. Беше част от действието, предназначено да убеди зрителите, че годежът им е наистина по любов.

— Благодаря ти — каза тя стегнато. Магията на момента си беше отишла завинаги. Подаряването на годежния пръстен беше толкова романтично, колкото и предложението му.

Бранди извади пръстена от кутийката и го сложи на пръста си. Пръстенът ѝ бе съвсем по мярка и това я подразни. Нима този мъж беше толкова перфектен във всичко, че дори беше преценил точния размер за нейния пръст?

— Става ли?

— Да.

Рейф се облегна назад, доволен от себе си.

Бранди седеше до него, чувствайки вледеняващ студ да прониква до дъното на душата и.

Рейф и Бранди влязоха в ресторанта на хотела му, където щеше да е вечерята. Тя забеляза възхитените погледи на другите мъже, но това не ѝ достави удоволствие. Не можеше да не се зачуди какво биха

помислили, ако знаеха истината за нея. Тя се съмняваше, че някой от тях би поискал да се появи с нея на обществено място, ако знаеше, че тя е госпожица Бранди, дамата комарджийка от „Гордостта на Нови Орлеан“.

Менюто беше изискано, но на Бранди всичко ѝ се стори безвкусно. Тя едва преглътна няколко залъка. По ирония, тя знаеше, че Клер би се гордяла с нея, защото един от първите уроци за превръщането ѝ в идеалната лейди беше предупреждението никога да не ядеш много, когато си пред хората.

Е, нямаше защо да се тревожи за това тази вечер. Тя нямаше никакъв апетит.

— Уредил съм среща утре сутринта с пастора, който ще ни венчае — каза ѝ Рейф, когато свършиха да се хранят.

— Всичко, което е планирала Клер за утре, са уроци по етикеция, така че нямам нищо пропٹшв. Определен ли е вече денят, в който искаш да се осъществи това бракосъчетание?

— „Това бракосъчетание“ е нашата сватба — поправи я той, чудейки се защо не му се понрави книжната ѝ формулировка. — Мисля, че е най-добре да се оженим в четвъртък или петък следващата седмица.

— Имаме ли намерение веднага след това да заминем за Начез? — Тя почувства лека уплаха, сега, когато се сблъскваше с реалността съдбата ѝ да се слее с неговата.

— Наистина искам да се върна у дома възможно най-бързо, но мисля, че най-добре би било да прекараме първата брачна нощ някъде другаде, а не на параход.

— Разбирам — Бранди усети, че изстина вътрешно. Той вече беше планирал „кой“, „какво“, „кога“, „къде“ и „защо“ за първата брачна нощ, без дори да се беше допитал до нея. Беше обидно, че той не бе включил в плановете си нейното мнение. Но тя не можеше да си позволи да изрази огорчението си.

Говориха съвсем малко, когато напуснаха ресторанта и се запътиха с каретата към дома на Клер. Той я придружи до вратата и остана при нея, докато тя не се прибра в къщата.

— Вие разбирате важноста на това, което сте решили да предприемете нали? — попита отец Фин, поглеждайки към Рейф и Бранди, после обратно към Рейф. Нямаше съмнение, че са достатъчно зрели, за да се оженят, но въпреки това той усети някакво напрежение помежду им, което не беше типично за млади влюбени двойки.

— О, да, отче.

— Семейството е много сериозен ангажимент, който трае цял живот... докато смъртта ви раздели — той направи пауза, чакайки ги да кажат нещо. Когато те не направиха никакъв коментар, той продължи: — Можете да изчакате, да си дадете известно време, в което да осъзнаете какво възнамерявате да направите. При такова намерение е по-важно да си предпазлив, отколкото импулсивен. Решението да се ожениш не бива да се взема лекомислено.

— Отче, това наше решение не е импулсивно — каза твърдо Рейф. — Ние се отнасяме към него много сериозно. Цял живот съм чакал да се появи Бранди и сега, след като я намерих, не искам да я загубя.

— А вие, млада госпожице? Сигурна ли сте, че искате да се омъжите? — Отец Фин премести погледа си върху Бранди.

— Сигурна съм, отче — отговори тя без колебание. — Рейф е повече за мен, отколкото мога да го кажа с думи. Няма такива, с които да опиша какво чувствам към него.

Пасторът помълча, проучвайки ги замислено, със скръстени на гърдите ръце: След една дълга мълчалива минута той отхвърли съмнението, което го тормозеше.

— Добре. Щом вие желаете обвързването, което ви предстои да направите, ще ви венчая.

— Благодаря ви, отче — каза Рейф, поглеждайки към Бранди с топла усмивка.

— Мислили ли сте в кой ден да бъде венчавката?

— Следващия петък, ако ви е възможно.

— Добре. Ще отслужи службата в малкия параклис в задната част на църквата в седем часа вечерта.

— Това ще бъде чудесно.

Те му благодариха за любезността, след което напуснаха дома му. Отдъхнаха си, че всичко се развива толкова добре.

Отец Фин остана на прага на вратата и ги гледаше, докато се отдалечават. Питаше се дали тези двамата ще бъдат щастливи по-нататък. Надяваше се да е така. Подхождаха си идеално.

Останалата част от седмицата измина във вихрушка от дейности. Клер занимаваше Бранди почти всеки час, когато тя беше будна, със своите инструкции как да върти голямо домакинство, с основни положения на етикецията, с правилата за приемане на гости или за даване на голяма вечеря и начина, по който една лейди трябва да говори. Последният урок беше, когато Бранди изруга по повод на това, че си нарани пръста, докато се занимаваше в кухнята.

— Една лейди никога не трябва да използва такъв език — поправи я Клер.

— Но ме боли!

— Достатъчно е да кажеш „ох“. От това другите ще разберат, че те боли. Няма защо да внасяш толкова... хм... цветист израз във възклицанието.

— Разбирам. Чакай сега да изясним всичко... Не бива да ям колкото искам. Не бива да казвам това, което мисля, не бива да имам противоположно мнение на това на мъжа. Трябва да се усмихвам мило винаги и постоянно да казвам на мъжете колко са умни, дори да са потъпи от прахоляк. Тогава ще бъда идеалната лейди по мислене, говорене и дела.

— Точно така — каза триумфално Клер. — Марк ми каза, че бързо усвояваш новото, и се оказа прав.

— Кое не означава, че харесвам това, което уча. Как „дамите“ преживяват всичко това? — попита тя.

— Това е начин на живот, Бранди. Цивилизацията почива на него.

— Що за цивилизация е тази, която настоява да скриваш това, което си в действителност?

— Ти не го криеш. Просто не го натрапваш и така то става приемливо от обществото.

— А кога ще бъда такава, каквато съм?

— В уединеността на своята собствена стая можеш да бъдеш която си искаш. Но когато си в обществото, като госпожа Морган, имаш задължението и отговорността да се държиш по правилата.

— Понякога ми се струва, като че ли играя роля в някаква пиеса.

— Не се безпокой. Скоро тези неща ще ти станат втора природа.

— До, но в действителност ще стана ли по-добра личност от това?

— Само ти можеш да знаеш какво е на сърцето ти. Мисля, че ти си чудесна личност. Ти си внимателна и се замисляш, а да не говорим за това, че си умна и съобразителна. Ще пожънеш огромен успех, когато Рейф те представи в обществото. Сигурна съм в това.

Нежните, успокоителни слова на Клер прогониха чувството за ограничение и мрак, които витаеха у Бранди. Тя прегърна импулсивно новата си приятелка.

— Независимо от това, какво повеляват правилата на обществото, ако искам да прегърна приятелка, аз смятам да го направя. И не ме е грижа дали сме на публично място или не.

— За теб ще е радостно да узнаеш, че жестовите на приятелство са винаги добре посрещани в обществото — Клер ѝ върна прегръдката. — Толкова се гордея с теб. В началото, когато Марк ми каза за тази работа, не бях сигурна какво да очаквам, но благодарение на теб ми стана удоволствие. Приятно ми е да работя с теб.

— Да се надяваме, че мосю Хърбърт ще мисли същото след тази вечер — каза Бранди, усмихвайки се дяволито.

— Защо се тревожиш за уроците по танци? — любопитства Клер.

— Защото бедният човечец може да си загуби способността да ходи, след като свърши с мен.

Двете жени бурно се разсмяха.

— Той е нашият инструктор от училището, затова знам в действителност, че мосю е свикнал с млади дами, които са... ммм, да кажем, неопитни в изкуството на танца.

— Надявам се леко да го настъпвам.

— Сигурна съм, че урокът ще премине много добре.

— Рейф се опита да ме научи да танцувам на парахода.

— И какво стана?

— Беше много романтично. Валсът е прекрасен танц.

— Да, така е, но има да научиш още много стъпки освен тези на валса. Мосю ще ти ги покаже всичките, стига да има време.

— Надявам се да ги запомня.

— Ще ги запомниш, а ако не успееш, сигурна съм, че новият ти съпруг ще е радостен да ти помогне в това отношение.

— Той е отличен танцьор. — Бранди се замисли за онази нощ под лунната светлина и за това как се чувстваше в ръцете на Рейф, който я въртеше по палубата. Беше божествено... Тя се чудеше дали танцуването с мосю Хърбърт ще е така чудесно.

Рейф знаеше, че става късно, но искаше да говори с Бранди и Клер за важната вечеря, която беше уредил за събота. Тя щеше да бъде със Стийв Гибсън, собственик на спедиторската верига, в която Рейф беше инвестирал. Щеше да присъства и съпругата му Джералдин и той искаше да бъде с Бранди. Гибсънови горяха от нетърпение да се запознаят с нея, след като научиха за предстоящата сватба.

Когато наближи дома на Клер, Рейф се изненада на музиката, която се чуваше от него. На път за главния вход той мина покрай прозореца на гостната стая и тогава видя фигурите, които се носеха в ритъма на валса.

Изпълни го чувство на раздразнение, когато спря да погледа. Раздразни го това, че видя Бранди да се носи из стаята в ръцете на друг мъж. Ръцете му се свиха в юмруци, докато наблюдаваше. Когато видя Бранди да отмята назад глава и да се усмихва радостно на нещо, което онзи мъж и каза, едно мускулче заигра на челюстта му.

Рейф се намръщи, чудейки се къде е Клер. Питаше се и кой е този мъж. Изкуши се със сила да отвори вратата и да зададе няколко въпроса, но успя някак да се овладее. Спря се при вратата и почука.

— Добър вечер, господин Морган. Не ви очаквахме. Ще заповядате ли вътре? — посрещна го Дела, явно изненадана от пристигането му.

Нейната изненада го раздразни още повече. Бранди ли беше планирала това, като знаеше, че той няма да присъства?

— Искам да говоря с Бранди, моля. — Опитва се да звучи добродушно, независимо от гнева си.

— Те са в гостната стая. Използват я за бална зала, както виждате — каза прислужничката, усмихвайки се, и го поведе нататък.

Музиката буквално извираше от стаята, когато Рейф се появи на прага ѝ. Той стоеше мълчаливо и наблюдаваше как Бранди танцува валс с непознатия мъж. Видя, че Клер е застанала в дъното на стаята при музикантите, и тогава реши, че раздразнението му е неоснователно.

— О, Рейф, добър вечер! — каза Клер, като го забеляза. — Ела да се запознаеш с мосю Хърбърт. Той е инструкторът ми по танци.

Тя ги запозна, докато Бранди стоеше отстрани и гледаше.

— Здравейте, сър — каза Рейф, когато се ръкува с мъжа.

— Вашата годеница има много лека стъпка. Тя толкова бързо заучава, че може би ще ѝ трябва още само един урок.

— О, така ли? — Рейф погледна към Бранди.

Тя се усмихна леко на похвалата на инструктора, бузите ѝ бяха порозовели, а очите ѝ блестяха. Сянка на раздразнение премина по лицето му, докато я гледаше.

— Ти беше прав, Рейф. Танцуването е прекрасно нещо — каза Бранди, като си спомни за техния танц. Сега тя вече знаеше повече стъпки и щеше да може да танцува с него пред обществото, без да го постави в неловко положение. — Мосю Хърбърт е прекрасен учител. Научих толкова много от него тази вечер.

— Така ли? Ще видим ли на какво те е научил? — Той усети, че скърца със зъби.

При тези негови думи Клер стана на крака. Той положително звучеше ревниво.

— Разбира се — настоя Клер, отстъпвайки назад. — Мосю, помоли да изсвирят още един валс.

— За мен е удоволствие. Ще се наслаждавам да ви гледам как демонстрирате всичко, на което ви научих тази вечер. — Той каза нещо бързо на музикантите и се присъедини към Клер.

Бранди вдигна очи към Рейф, докато той поставяше със собственически жест ръката си на талията ѝ. Тя забеляза почти заплашителен блясък в очите му, който накара сърцето ѝ да подскочи и пулса ѝ да се ускори в бесен ритъм.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Всичко е наред — отговори стегнато той.

Без да каже дума повече, той я изведе на импровизирания дансинг. Ръката му здраво и собственически бе обхванала талията ѝ и той отново се удиви колко тънка е тя. Осъзна, че я гледа втренчено, когато започнаха да се плъзгат по дансинга.

Тя вдигна очи и му се усмихна. Беше спокойна и ведра усмивка, която докосна нещо в него, освобождавайки го от гнева, който го владееше. Изведнъж една част от него поиска тя винаги да изглежда щастлива. И тогава те се завъртяха, телата им се люлееха в унисон, напред и назад, под такта на музиката, отдадени на удоволствието, че са в прегръдките си.

Рейф откри, че тя действително е научила много от първия урок, и беше обхванат от порива на някакво странно чувство. Каза си, че е странно да се чувства така. Това беше само един танц. Та тя просто му показваше колко е научила. Но защо трябваше друг мъж да я прегръща, докато тя овладяваше танцовите стъпки?

— Много си научила днес — каза ѝ той, като направи една специална стъпка, но тя не я пропусна.

— Благодаря ти. Ако не беше разрешил на Клер да наеме мosity Хърбърт, мисля, че ти и аз трябваше да се упражняваме всяка вечер в продължение на часове, за да постигна такъв успех.

— Това щеше ли да бъде мъчително за теб?

Бранди бързо го погледна, чудейки се на тона му, чудейки се на въпроса му. Изражението му беше безизразно, затова тя реши, че той просто се шегува.

— Мъчителното щеше да бъде за теб. Един Господ знае колко пъти щях да настъпвам краката ти.

— Щях да го приема като божествено задължение да те науча на всичките интимни тайни на валса. Аз се наслаждавах на първия ни урок на борда на парахода.

— Също и аз — каза тя със затаен дъх. Той не звучеше като човек, който ще се жени за нея по чисто делови причини. Изглеждаше като мъж, който действително искаше да е с нея, който наистина иска да танцува с нея. — Може би напразно си си изгубил парите... На мен ми беше приятен урокът с него, но ти определено си моят избор на първи инструктор.

Музиката спря.

Рейф стоеше и гледаше надолу към Бранди.

— Не се безпокой. Има други неща, за които няма да ни трябва да наемаме инструктор.

Пулсът ѝ се ускори от тези думи, но те не можаха да си кажат нещо повече, защото Клер ги прекъсна.

— Великолепно... просто великолепно. Вие двамата танцувате великолепно. Никой не би могъл да каже, че ти, Бранди, валсираш съвсем отскоро. — Тя се обърна към инструктора по танци. — Вие свършихте отлична работа, мосю Хърбърт. Мисля, че ще ни трябва още само една вечер, преди Бранди да направи своя дебют в обществото.

— Тогава утре? — попита той, като даде знак на музикантите да прибират инструментите си.

— Ще ви очакваме.

Мосю Хърбърт си тръгна заедно с музикантите, а Клер се обърна към Бранди и Рейф.

— Нещата се развиват много добре. Бранди е една от най-бързо възприемащите ученички, които съм имала.

— Бранди е нещо специално.

— На какво дължим честта да ни посетиш? — попита Клер.

Рейф бързо обясни за срещата си с Гибсънови в същата вечер.

— Това ще е идеално. Ще ти бъде първото изпитание, така да се каже — каза весело Клер на Бранди. — Гардеробът ти ще бъде готов. Ще си свършила с уроците по танци и ще имаме още два дни за уроците по етикеция.

— Добре. Бранди, ти съгласна ли си?

— Очаквам с нетърпение тази среща.

— След като те наблюдавах тази вечер, аз съм сигурен, че никой няма да постави под въпрос уменията ти да танцуваш.

— Благодаря ти. Аз наистина се радвам, че успявам да науча толкова неща.

Рейф се надигна, за да си върви.

— Утре до обяд съм зает с делови срещи. Но ще се отбия да ви видя вечерта, стига това да е удобно за вас? — попита той Клер.

— Напълно. Ще се видим тогава.

Щом той се спусна по стълбите и нощта го погълна, Бранди се обърна и видя, че Клер стои зад нея и се усмихва.

— На какво се усмихваш? — попита тя.

— На твоя годеник, скъпа. Ти си една жена с късмет. Рейф Морган е лудо влюбен в теб.

— Наистина ли мислиш така? — Тя бе изненадана от убедеността в гласа на Клер. Знаеше, че тяхната игра се развива успешно, но въпреки това беше изненадана от убедеността на Клер, че той е „лудо влюбен“ в нея.

— Ама, разбира се! — настоя тя. — Не видя ли погледа му, когато влезе в стаята, а ти танцуваше с мосю Хърбърт?

— В действителност не, аз дори не забелязах, че той е тук, докато не свърши валсът. Бях се концентрирала в стъпките, защото не исках отново да настъпя мосю Хърбърт.

— Повярвай ми, като ти казвам, че Рейф ревнуваше. Щом като разбра, че това е просто един от уроците ти по танци, той се поотпусна, но съвсем не беше радостен, когато влезе в стаята и те намери в прегръдката на друг мъж.

— Никога не съм си мислила, че Рейф е от ревнивите.

— Аз бих започнала да мисля, че е такъв — посъветва я Клер.

— Е, Рейф няма основания за това. Той е единственият, за когото възнамерявам да се омъжа. — В гърдите ѝ трепна надежда, че той ще започне да се интересува истински от нея, но тя бързо я отхвърли. Такава мисъл можеше само да влоши нещата.

— Вие двамата ще бъдете много щастливи — предсказа Клер.

— Надявам се да е така. — На Бранди не ѝ даваше сърце да я разочарова. Добре беше, че всички вярваха, че те са влюбени. Добре беше, че непознати хора мислят, че те са луди един по друг. Очевидно се оказаха подобри актьори, отколкото се мислеха.

— И ще си родите такива красиви бебета... — Клер въздъхна при мисълта за техните деца.

Нейните невинни думи причиниха болка в сърцето на Бранди, но въпреки това тя успя да запази спокоен външен вид.

— Е, мисля, че е време да си лягам. В колко трябва да стана утре сутринта?

— Преди десет часа няма защо да ходим в магазина за облекло. Затова може да си поспиш до по-късно.

— О, добре, нуждаех се от това.

— Приятни сънища, Бранди. Справяш се отлично.

Похвалата на Клер остана нечута. Болката в сърцето на Бранди беше твърде силна, че да ѝ позволи да помисли за толкова обикновени неща като етикеция и уроци по танци.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минаваше полунощ, но Бранди не можеше да заспи. Неприятно ѝ беше да си го признае, дори пред самата себе си, но беше уплашена. Тя крачеше из спалнята в дома на Клер, като поглеждаше от време на време през прозореца към тъмната улица долу и горещо се молеше да се спаси от идващата вечер.

Беше мечтала някога да стане истинска дама, но това беше всичко. В действителност никога не беше мислила, че ще дойде времето, когато тя наистина ще влезе във висшето общество.

Тя пое сподадено дъх и започна да рови в куфара си. Знаеше, че ги е сложила някъде. Знаеше, че са там. Бранди едва не извика от задоволство, когато ги намери. Ръката ѝ ги стисна и тя се усмихна. Нейната сигурност... Те бяха там... Не ги беше оставила на парахода.

Бранди се почувства щастлива, когато извади колодата карти от куфара си. Седна на малката масичка и започна да играе. Пасиансът беше чудесна, отпускаща съзнанието, игра, а точно сега на нея ѝ трябваше нещо, което да успокои уплашената ѝ душа. Не знаеше колко време беше играла, когато се почука на вратата ѝ.

— Бранди? Добре ли си? — Клер беше загрижена. Бранди отвори вратата и я видя да стои пред нея, загърнала се в халата си и с много разтревожен вид.

— Надявам се, че не съм те обезпокоила... — започна да се извинява Бранди.

— Не, не. Не си. Аз просто станах да пия вода и видях, че при тебе свети. Разтревожих се да не би да си болна. — Погледът ѝ се плъзна покрай Бранди и тя видя картите, подредени на масичката. — Ти играеш на карти?

— Не мога да заспя. Тревожа се за вечерята утре.

— Всичко ще бъде наред — увери я Клер.

— Как може да си толкова сигурна? — попита раздразнено Бранди. — Какво ще стане, ако направя нещо недопустимо и разваля

всичко? Толкова неловко ще се почувствам и се съмнявам, че Рейф някога ще ми прости.

— Няма да направиш нищо недопустимо. Занимавала си се твърде много и твърде добре, за да се смутиш от обикновена вечеря. Та ти си Бранди О'Ниил, дамата комарджийка. Къде ти е куражът? Къде ти е увереността? — Клер се опитваше да ѝ повдигне духа.

— Не съм сигурна...

— Каква игра играеш?

— Само пасианс, за да минава времето.

— Ами какво ще кажеш да ме научиш да играя покер? Слушала съм мъжете да говорят за тази игра, но никой досега не ми е предложил да ме научи да я играя.

— Искаш да се научиш да играеш покер? — Бранди беше смаяна. Клер беше дама с финес. Защо би искала да играе карти?

— Звучи ми забавно... всичкото това залагане и блъфиране и печалбата... — Тя се усмихваше.

— Но не печелиш винаги.

— Да, но винаги се надяваш, че ще спечелиш, нали? Това е единственото, което има значение. Хайде. Като не можеш да спиш, по-добре да загубиш малко пари от мен. — Клер не чакаше да я поканят, а отиде решително до масата и взе картите. — Ето. Раздавай. Сега е твой ред да ме научиш на някои неща.

Час по-късно, ако играеха с истински пари, джобовете на Клер щяха доста да са поолекнали.

— Ти си страхотна на тази игра! Нищо чудно, че си се справяла така добре — заяви Клер, като загуби още една ръка.

Бранди ѝ хвърли победоносна усмивка.

— Благодаря. Ти умееш да губиш.

— Това е животът ми — подсмихна се Клер. — Винаги губя. Свикнала съм с това.

— Никога не трябва да свикваш да губиш. Винаги има някакъв начин да спечелиш, стига да не преставаш да се опитваш и да се трудиш достатъчно упорито.

— Помисли си за това, което ми каза току-що. Наистина ли ще допуснеш да се уплашиш от една вечеря с делови партньори на Рейф?

Усмивката на Бранди стана мрачна.

— Разбирам какво искаш да кажеш.

— Благодаря ти.

— А сега, за теб...

— Какво за мен?

— Защо си толкова убедена, че не можеш да спечелиш това, което искаш?

— Никога не съм успявала — каза тя, като сви рамене. — След толкова неудачи се отказваш да се надяваш.

— А не би трябвало.

— Виж какво, Бранди, понякога загубата толкова те наранява, че е по-добре никога нищо да не си желала. По-добре е да се изолираш и да се пазиш. Тогава не можеш да бъдеш наранена.

Бранди не можеше да си представи какво е наранило толкова силно Клер в миналото, но чувстваше, че трябва да е било нещо ужасно.

— Ще трябва да поработим върху теб. След като ти можеш да промениш мен, то аз мога да направя същото и с теб.

— Каква Възнамеряваш да ме направиш? — попита Клер. — Стара мома учителка, която може да играе на карти?

— Има и по-лоши неща — засмя се Бранди.

— Например?

— Ами какво ще кажеш за стара мома учителка, която не може да играе на карти?

Двете жени се разсмяха сърдечно, споделяйки взаимното си уважение.

Очите на Бранди се присвиха, докато проучваше Клер от другата страна на масата. В нея имаше нещо, което само чакаше да се прояви. Тя толкова беше свикнала с ролята си на учителка, че никога не се беше замисляла да стане по-привлекателна. Вярно, че беше малко възрастна. Бранди се сети, че тя беше споменала, че е на двадесет и девет години, но това не биваше да обезкуражава надеждите им да ѝ намерят съпруг. Клер ѝ беше казала, че една лейди винаги трябва да се показва в най-добрия си вид, независимо от обстоятелствата. Бранди също се зачуди на очилата ѝ — трябваше ли да ги носи по всяко време...

— Преди няколко дни ти самата не ми ли каза, когато страдах от всичките тези комплекси, че една лейди трябва винаги да се представя

в най-добрата си светлина, независимо от това в какви обстоятелства е попаднала?

— Е, да, казах ти. Защо ме питаш?

— Защото ти самата не следваш собствените си съвети.

— За какво говориш?

— Погледни само как се обличаш.

— Че как се обличам? — Клер я загледа озадачено. Тя си мислеше, че се облича идеално за работата си.

— Имаш вид на даскалица.

— Ами аз съм такава — каза тя отчаяно.

— Но такава ли искаш да бъдеш в действителност?

Клер се изненада от интуицията на Бранди. Никой, през всичките тези години, не беше я питал какво в действителност иска тя от живота. След време и тя самата престана да се вълнува. Тя съсредоточаваше усилията си само в това, което беше безопасно.

— Никога не съм искала да бъда учителка — каза тихо тя, разкривайки уязвимостта си.

Бранди не можеше да повярва, че Клер се разкрива пред нея.

— Каква искаше да бъдеш, когато завърши училището?

— Искях да се омъжа и да имам деца. Но, мъжът, когото желях...

Бранди усети, че това е случката, която е променила живота ѝ.

— Какво той?

— Мъжът, в който бях влюбена, не ме обичаше. Той се ожени за друга... една от най-близките ми приятелки.

— Той просто те заряза и се ожени за приятелката ти? — Бранди беше възмутена.

Клер се усмихна, защото осъзна, че това е първият път, когато някой ѝ съчувства. Тя едва не се разплака, като си помисли, че Бранди в действителност е много загрижена за нея, за да се ядоса така.

— Ти си толкова мила — каза тя, усмихвайки ѝ се нежно. — Не беше така... той никога не узна, че съм влюбена в него, а и аз никога не казах за това на приятелката си. Те двамата бяха идеалната двойка. Аз се радвах за тях. Действително се радвах.

— Ти си светица — прошепна Бранди, долавяйки болезнената истина в думите ѝ.

— Няма нищо от светицата в мен. Тя беше красива и външно, и духовно. Всички я обичаха. Аз също. Радвах се, че те са заедно.

— Ти си много по-нежна, отколкото аз бих била.

— Да, но няма смисъл да искаш нещо, което не можеш да го имаш.

— А кой казва, че не можеш да го имаш? Просто защото с този мъж не е станало нищо, съвсем не означава, че оттогава досега не е имало някой друг, който да не те е интересувал.

— Действително не е имало — отговори простиичко Клер. — И ако искаш да знаеш истината, той дори нямаше представа какво чувствах аз тогава. Не че това е имало някакво значение.

— Е, ще трябва да променим някои неща в теб, също както ти се стараеш да ме промениш.

Клер се усмихна на ентузиазма на Бранди.

— Аз съм няколко години по-възрастна от теб.

Бранди махна с ръка.

— Кой се интересува от това? Не един мъж би се радвал до него да бъде жена с такава култура и възпитание.

Клер се изсмя.

— Желая ти късмет.

— Късметът няма нищо общо с това. Ти си една интелигентна и хубава жена. Просто ще направим това явно за всички. А да не говорим, че веднъж като свърша с теб, ти ще можеш добре да играеш на покер.

Те отново се усмихнаха доволни една от друга.

— Първото нещо, което ще направим утре сутринта, ще бъде да променим външността ти. Това ще ми помогне да спра да мисля за официалната вечеря утре вечер — каза Бранди на Клер.

— Всичко това малко ме плаши!

— Не се плаши — каза Бранди с усмивка. — Просто ми имай вяра.

Клер наистина й имаше вяра.

На следващата сутрин закусиха късно.

— Съгласна ли си да се оставиш изцяло на моите ръце? — попита я Бранди, когато свършиха да се хранят.

Клер вдигна поглед към нея.

— Да.

— Не си много убедена.

— Може би защото се страхувам. Това, което искаш от мен...

— Е същото нещо, което ти искаш от мен, и аз ти се доверих, нали?

— Добре казано — съгласи се Клер. — Хубаво. Аз не съм по-малко смела от теб. Какво възнамеряваш да правиш с мен? Онзи ден вече купих онази рокля. Какво още има да правим?

Бранди я изгледа замислено.

— Мислих за това цялата нощ и имам няколко идеи. Първо трябва да започнем с косата ти.

— С косата ми? — Клер постави ръка на кока си с предпазващ жест.

— Като я носиш по този начин, изглеждаш по-стара. А ти си хубава жена. Няма причина да свиваш косата си в кок. Хайде да се качим горе и да видим какво можем да направим.

Клер остана седнала за минута, загледана в Бранди. Каза си, че точно това е искала — някакво приключение в живота си, някакво вълнение. Щеше да изглежда по-различна. Щеше да пътува за Начез. И щеше редовно да се вижда с Марк. За нея нещата не можеха да изглеждат по-добри. Най-малкото, което можеше да стане, е да има нова прическа и нов гардероб.

— Добре. Да го направим.

Час по-късно Клер стоеше пред огледалото на собствената си тоалетна масичка, загледана в отражението си. Примигна на няколко пъти, защото просто не можеше да се познае.

— О, Боже... — Тя въздъхна, очарована от образа си. — Аз изглеждам толкова...

— Хубава?

— Ами, да...

Клер не откъсваше поглед от жената, която се беше загледала в нея. Косата ѝ беше сресана и подредена на меки къдрици, които падаха покрай лицето ѝ към гърба. Този стил я подмладяваше с години.

— Харесва ли ти така? — попита Бранди, горда от работата си. Тя беше се научила да подрежда собствената си коса, когато работеше на парахода, и сега ѝ беше приятно да разресва тежките кичури на Клер.

— Да. Да, много — отговори твърдо Клер.

— Добре, а сега да се заемем с очилата ти...

— Какво за тях?

— Действително ли се нуждаеш от тях?

— Боя се, че да — каза тихо Клер. Винаги ѝ беше неловко да ги носи. — Не виждам добре на далечно разстояние.

— Е, да, но когато си в обществото, единственото, което трябва да виждаш, е кой седи до теб, нали така?

— Ами, предполагам, че е така...

Бранди внимателно свали очилата от Клер, след което я огледа замислено.

— Ти наистина имаш красиви очи. Просто е грешно да ги криеш по този начин. Отсега нататък си слагай очилата само когато имаш абсолютна необходимост от тях.

— Щом ти така казваш — съгласи се Клер, усмихвайки се на „учителката“ си.

— Ето, това ми харесва — да си послушна ученичка. А сега, имаш ли някакви възражения да опитаме с малко грим?

— Никога не съм си слагала. — Тя имаше леко скандализиран вид.

— Значи е време да опитаме. Ще внимаваме колко да сложим. Ще поставим съвсем малко и ще видим какво ще стане. Съгласна ли си?

— Готова съм на всичко — заяви Клер. Двете си размениха смели погледи.

— Ето така... А сега всичко, което ти трябва, са няколко нови рокли, които да подхождат на твоя нов външен вид, и ще сме готови.

— Все пак, за какво ще сме готови?

— Романтично изживяване, приключение... знае ли човек? За живота!

— Знаеш ли какво, като се върна от Начез и се заема отново с учителските си задължения, ще трябва да махна всичкото това и отново да събера косата си на кок.

— Защо?

— Защото така се очаква от мен.

— Винаги ли правиш това, което се очаква от теб?

Клер се замисли за момент:

— Предполагам, че да — досега.

— Добре. Ние и двете се променяме към по-добро, надявам се.

— Също и аз — отговори Клер. — А сега, госпожице О'Ниил, време е да се концентрираме отново върху вас.

— Опасявах се, че ще кажеш това.

— Не можеш да избягаш от мен. Довечера е първото ти изпитание. Ще установим колко ме бива за наставничка. Колко ще изядеш довечера на вечерята?

— Почти нищо — независимо колко вкусни ще са ястията.

— Много добре. А какъв език ще използваш?

— Подходящ само за една лейди. Дори и да се нараня силно, ще се усмихна и ще го понеса, без да се забележи.

— Чудесно. Какви разговори ще водиш?

— Безсъдържателни — въздъхна с досада Бранди. — Ще се усмихвам и ще казвам само мили неща, които всеки иска да чуе. По този начин, когато всички си отидат вкъщи и се замислят за мен, ще решат, че съм най-добрата, най-прекрасната лейди в целия свят.

— Чудесно.

— Това, че съм си научила урока, съвсем не означава, че ми харесва. Много ми липсват честността и прямотата.

— Ти няма да си нечестна, ако се държиш като лейди. Просто ще се научиш да контролираш чувствата си. Когато се държиш като лейди, ти показваш, че си способна да се справиш с всяка ситуация с лекота и финес. Пред целия свят трябва да изглежда, че нищо не може да те смути, независимо колко е трагично.

Бранди кимна.

— Знам, но всичките дами от обществото, които съм срещала през годините, са били жестоки и злонамерени.

— Тогава трябва да направиш всичко възможно да покажеш, че не си от тях. Защиатавай винаги тези, които не могат да се защитят. Така ще пленяваш хората с добротата и грижовността си. Богатството променя хората. Винаги е добре да помниш откъде си произлязла и как си стигнала дотам, където си сега.

Клер дори не подозираше, че думите ѝ улучиха най-болезненото място на Бранди. Тя съвсем точно знаеше къде е била и никога нямаше да забрави как е попаднала тук, където беше сега. Заради самата себе си и заради децата, които можеше да има в бъдеще, щеше да запомни добре коя е.

В седем часа вечерта Бранди беше готова за вечерята с Рейф и партньора му.

— Съвсем честно, какво мислиш? — попита Бранди наставничката си, като се въртеше като дебютантка пред нея, за да получи окончателното ѝ одобрение.

— Мисля, че изглеждаш съвсем като лейди — направи ѝ Клер комплимент.

— Наистина ли? — Бранди насочи въпросителния си поглед към нея за последен път.

— Наистина. Ти си видение, което не може да се забрави, и се движиш с увереност, която показва, че си жена, умееща да се контролира. Можеш да се справиш с всякаква ситуация.

— Правилно.

— И тази вечер много ще се забавляваш. Искам да запомниш това.

— Щом ти казваш.

— Наистина ти казвам.

На вратата се почука и Дела отиде да отвори. Ниският глас на Рейф достигна до тях и Клер я погледна.

— Готова ли си?

Бранди пое дълбоко въздух, за да се успокои, и кимна с глава.

— Чакай тук. Аз ще отида долу да го посрещна и когато той влезе, ти ще му покажеш величествено влизане.

— Това необходимо ли е?

— Да. Искам да си в състояние да прецениш реакцията му, когато те види за първи път. Искам да видиш какво чувства той към теб. Няма да е в състояние да го прикрие. Ти си твърде красива, за да го пренебрегне.

— Щом така казваш.

— Ще видиш. Ти пропусна да забележиш погледа му онази вечер, когато танцувахте с мосю Хърбърт. Не искам това да се случи и сега. Дай ми една минута време, след това тръгвай.

Клер се понесе от стаята надолу по стълбите, за да посрещне Рейф. Косата ѝ все още беше разпусната, както я бяха сресали днес по-рано, и тя забеляза изненадата на Рейф.

— Добър вечер, Рейф. Радвам се да те видя — поздрави го Клер.

— Аз също. Косата ти е различна и без очилата ти... изглеждаш много хубава — каза той одобрително.

— О, благодаря ти. Бранди и аз се опитахме да излезе нещо по-различно.

— Справили сте се..

Клер се усмихна на думите му. Знаеше, че ако не му бе харесала, нямаше да каже нищо.

— Бранди ей сега ще се появи. Тя много се вълнува.

— Би трябвало да е приятна вечер.

— Ще вечеряте с твой бизнес-партньор?

— Да. Със Стивън Гибсън и съпругата му Джералдин. Мисля да инвестирам в спедиторската му компания, затова вечерята е важна.

— Е, надявам се нещата да се развият благоприятно за теб.

И точно тогава Бранди се появи на горната площадка на стълбите. Рейф усети движението горе и вдигна поглед.

Клер не можа да се сдържи да не се усмихне широко на реакцията му. Наблюдаваше внимателно как очите му се разшириха и устните му се разтеглиха в бавна, одобрителна усмивка.

— Добър вечер, Рейф — каза тихо Бранди, докато слизаше към него.

— Бранди — успя да каже той с малко прегракнал глас.

— Харесва ли ти роклята ми?

Роклята беше с едно оголено рамо, което разкриваше пълнотата на гърдите ѝ и стройността на талията ѝ. Тъмнорозова на цвят, тя подчертаваше белотата на кожата ѝ и я правеше да изглежда приказна.

— Много си красива — каза той съвсем сериозно. Забеляза диаманта, който ѝ беше подарил, да блести на ръката ѝ и усети прилив на мъжка гордост, че тази жена му принадлежи. Макар че си го помисли, остана изненадан. На него не му трябваше съпруга. Никога не беше искал съпруга. Вземаше си такава заради удобството и нищо повече. И въпреки това мисълта, че тя беше негова, му беше приятна и той се отказа да анализира по-нататък чувствата си.

— Да тръгваме ли? — каза мило Бранди, като мина покрай него, за да си вземе леката наметка.

— Каретата ни очаква. — Той посочи с галантен жест вратата. После погледна отново към Клер. — Не се безпокой. Ще я върна преди полунощ.

— Това е много добре. Ще я чакам.

На излизане Бранди хвърли блестящ поглед на Клер. В каретата тя беше много мълчалива, което накара Рейф да я погледне озадачено.

— Не си ли добре? — попита той, долавяйки у нея някакво напрежение.

— Не... ъъ, да... О, не знам.

— Какво има? Нещо не е наред ли?

— Не, всичко е наред. Просто съм малко нервна и това е.

— Но защо? Изглеждаш по-красива от всякога. Всичко ще бъде много добре.

— Радвам се, че мислиш така. Просто се страхувам да не би да налетим на някого, който ме познава, и това ще провали цялата ти вечер.

— Бранди, сигурен съм, че много мъже ще те познаят. Ти си красива жена, която е трудно да бъде забравена. Но аз не се срамувам заради теб — каза ѝ той открито.

— Така ли?

— Да. Даже се гордея с теб — защото си работила, за да издържаш себе си и майка ти.

— Тогава защо настояваше да имам компаньонка?

— За да ти помогна, а не за да те обидя. Искам твоята промяна да стане максимално лесно. Затова казах на Клер, че парите са без значение, когато стана въпрос за твоя гардероб. Искам да имаш всичко, от което се нуждаеш. Не искам нищо да ти липсва.

Бранди го погледна топло.

— Благодаря ти.

— И ти ще се чувстваш добре. Не се безпокой. Стив Гибсън е много приятен човек и съм сигурен, че това се отнася и за жена му. Всичко ще се развие отлично.

— Радвам се, че мислиш така. Не искам да те разочаровам.

— Бранди... ти... никога не можеш да ме разочароваш.

Той се загледа в нея, наслаждавайки се на истинската ѝ красота. Не можа да се сдържи да не я огледа цялата. Наведе се към нея и я целуна. Това беше лека, нежна целувка. Такава, която изследваше и опитваше, но не изискваше.

Бранди го чу да казва, че се гордее с нея и че тя никога не може да го разочарова, и не можеше да повярва. Искаше ѝ се да мисли, че

той казва истината. Искаше ѝ се да мисли, че това е наистина така. Когато той я целуна толкова сладко, сърцето ѝ подскочи в гърдите.

Това не беше човекът, който просто искаше услуга от нея.

Това не беше човекът, който искаше от нея повече, отколкото той щеше да даде. Това беше мъж, който даваше, а не взимаше.

Бранди се очтпусна в ръцете на Рейф. Беше видяла възхитеното му изражение, докато слизаше надолу по стълбите. Сега той беше мил с нея и тя установи, че това ѝ харесва... може би твърде много.

Каретата намали ход и спря пред хотела. Рейф със стон се откъсна от устните ѝ.

— Всичко ще мине добре. Ще видиш — обеща ѝ той, докосвайки нежно бузата ѝ, преди да я целуне бързо още веднъж по устните.

Вратата на каретата се отвори и те трябваше да слязат. Бузите на Бранди бяха пламнали. Тя приличаше на жена, която е лудо влюбена.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Прекрасно е, че най-сетне се срещнахме — обърна се Джералдин Гибсън към Бранди за първи път в ресторанта. — Чувала съм толкова прекрасни неща за вас.

— О? — Бранди остана малко стресната от изявлението на Джералдин, макар че изражението ѝ не разкриваше нищо друго, освен любезност.

— Рейф не прави нищо друго, освен да пее хвалебствени песни по твой адрес през цялата седмица. Аз съм толкова доволна, че най-сетне намерихме време да се видим и да прекараме няколко часа заедно.

— За мен също е удоволствие да се запозная с теб — отговори Бранди, докато се настаняваше на стола, който Рейф беше изтеглил за нея. Когато седна, тя му подари мила усмивка.

След като прие поръчката им, Джералдин се приближи поинтимно към Бранди.

— Чакам цяла седмица да те питам и сега вече сме заедно. Трябва да чуя цялата история! Разкажи ми всичко!

Бранди я погледна с широко отворени очи.

— Каква история?

Рейф се протегна и хвана ръката ѝ. Бранди се успокои от силата и топлината, която излъчваше тя.

— Скъпа, Джералдин е безнадеждна романтичка. Аз ѝ загатнах за нашето вихърно ухажване и тя е любопитна да чуе цялата история.

— Така ли? — Бранди погледна „възлюбения“ си с широко отворени невинни очи. — Е, Джералдин, ще ти кажа, че мъжете като моя Рейф са такава рядкост...

— О, зная. Той е романтик също като моя Стивън — каза Джералдин, като гледаше мъжа си. — Ние сме женени повече от петнадесет години и той все още е моят герой. Така бързо ме грабна и занесе пред олтара, че аз просто не разбрах какво стана. Но въпреки това никога не съжалявах.

— Това е чудесно — въздъхна Бранди и подари на Джералдин една истински топла усмивка. Изглежда е божествено съпрузите да са така предани един на друг и толкова силно влюбени.

— И така, как стана всичко? Рейф ни каза, че за първи път те е видял на парахода, с който е пътувал за насам.

— И аз си спомням първия път, когато го видях. Такъв един красив, стоеше и ме гледаше. По-късно го видях да танцува с една друга жена и нямах търпение да ме вземе в прегръдката си за следващия танц.

Рейф спокойно посрещна погледа ѝ, очите му бяха потъмнели от скрития смисъл в думите ѝ и той леко се усмихваше.

— И сега вече си в прегръдката му — въздъхна шумно Джералдин. — О, Боже! Това е толкова вълнуващо. Вие сте знаели, че сте предназначени един за друг. Също както беше при Стивън и мен.

— Не ми отне много време, докато разбера, че Бранди е жената за мен — каза Рейф.

Бранди знаеше, че той казва истината, защото, колкото и да я болеше, тя трябваше да си признае, че няма друга жена от неговата среда, която би могъл да шантажира със споразумение, каквото ѝ бе наложил на нея.

— И вашето бракосъчетание е следващата седмица?

— Да. Ще бъде малка церемония в тесен кръг от близки. Никой от двамата ни няма голямо семейство, затова тържеството няма да е голямо.

— Желая и на двамата ви много щастие. Няма нищо по-свято от женитбата. Тя е обвързване за цял живот, което става все по-здраво с течение на годините, а като дойде и денят, в който Господ ще ви възнагради с деца... Ами да, децата са най-важното нещо в живота.

— Вие със Стив колко имате?

— Три — две момчета и едно момиче — каза гордо Стив. — Скоро ще включа момчетата в бизнеса ми и той ще се разрасне.

— Вие планирате ли да имате деца? — попита Джералдин.

— О, да — отвърна Рейф. — В действителност това беше едно от нещата, които обсъдихме сериозно, преди да решим да се оженим. И двамата искаме да имаме деца възможно най-скоро.

— Бранди, представям си те как държиш едно чернокосо момченце, което е копие на красивия ти съпруг — въздъхна със

задоволство Джералдин.

Бранди никога не разбра как успя да се овладее, но го отдаде на годините игра на покер и лекциите на Клер за самообладанието.

Тя се усмихна мило.

— Обожавам децата. Мисля, че когато ми се роди бебе, ще е един от най-важните моменти в живота ми.

Рейф се напрегна вътрешно при тези нейни думи. Очевидно тя бързаше да ѝ се роди дете, за да се освободи от споразумението.

— Е, скъпа, трябва да поддържаш връзка с мен и да ми съобщаваш всичките новини, след като се върнеш у дома. Бих искала да сме приятелки. Ние изглежда имаме много допирни точки. — Джералдин се протегна към нея и я потупа по ръката.

— И на мен би ми се искало. — До този момент Бранди беше приятно изненадана, защото Джералдин наистина изглеждаше добра жена.

Разговорът се насочи към бизнеса и тогава им сервираха. Докато ядяха основното ястие, една друга двойка влезе в трапезарията и се настани на масата срещу тяхната. Бранди забеляза, че лицето на Джералдин доби кисело изражение, и се почуди защо.

— Нещо не е наред ли? — попита Бранди, докато мъжете продължаваха да си говорят за спедиторския бизнес.

— Просто не мога да повярвам! — каза Джералдин с нисък, скандализиран глас.

— На какво не можеш да повярваш? — Бранди се огледа, като се опита да разбере какво е разстроило Джералдин.

— Не мога да повярвам, че я пускат да влиза в този ресторант — изпуфтя тя.

— Коя е тя? — попита Бранди.

— Найла Сандърз, разбира се — отсече Джералдин, кимайки леко към добре облечената жена, която току-що се настани на масата до тяхната. Придружаваше я привлекателен мъж.

— Тя ми изглежда съвсем прилична. Има ли нещо лошо у нея? — Бранди не можеше да си представи какъв е проблемът.

— Разбира се, че изглежда прилично. Дрехите винаги са първото нещо, което те си купуват. Тази жена не бива да я пускат тук.

— Какво искаш да кажеш с „тази“ жена?

— Тя е само на една стъпка от греха. По-рано работеше на речния бряг в един от ония... барове — тя произнесе последната дума с безкрайно презрение. — Едва се е измъкнала от там и въпреки това я пускат тук при нас...

Стивън погледна жена си с обич, но в гласа му имаше нотка на нетърпение, когато проговори:

— Джералдин, скъпа, искам да помислиш малко върху това, което казваш. Ти би трябвало да се възхищаваш от тази жена, защото тя с труд си е извоювала място в по-добрия живот.

— Да се възхищавам от нея? Тя трябва да си седи при такива като нея — настоя Джералдин.

Рейф слушаше спора им, без да може да повярва на ушите си. Беше шокиран от презрението на Джералдин. Хвърли поглед към Бранди. Гордееше се с нея тази вечер. Тя изглеждаше като лейди и се държеше като лейди. Дори Джералдин не отгатна произхода ѝ. На нея изобщо не ѝ стана ясно, че коментарите ѝ относно Найла важат и за Бранди.

Погледът му срещна нейния и го задържа. Той видя проблисък на болка в очите ѝ, който бързо премина в неистов гняв, и разбра, че трябва да се обади — и при това бързо.

— Знаеш ли какво, Джералдин. Не всички са родени с твоето богатство, комфорт и сигурност. Твоето и моето семейство са просто благословени от Бога. Има хора, които се трудят денонощно през целия си живот само за да има храна на масата им и никога не успяват да забогатеят. Аз съм съгласен със Стив. Ти би трябвало да приветстваш усилията на тази жена.

Джералдин не се смири и Стив заговори отново:

— Мила, трябва да признаеш, че не си права. Моето семейство е само на едно поколение от тези, за които казваш, че са живели от презрян труд. Моят дядо е бил обикновен чирак. Трябваше да мине много време, докато станем това, което сме сега. Би трябвало да помниш, че не всички имат здравите семейни връзки, които ние имаме, за да си помогнем един на друг.

— Стив е прав, Джералдин — продължи Рейф, за да изтрие болката, която беше видял в очите на Бранди. — Понякога съдбата изиграва жестоки номера на хората и те са принудени от обстоятелствата да правят каквото ѝ да е, само и само да оцелеят.

— Предполагам, че сте прави — отстъпи Джералдин, но с явно раздразнение.

— Аз знам, че са прави — успя да каже Бранди, като се успокои достатъчно, за да не се почувства гневът в думите ѝ. — Жената, за която говориш, очевидно доста се е трудила, за да стигне там, където е днес. Ние би трябвало да уважаваме нейната воля да вземе нещата в свои ръце.

При тези думи Джералдин осъзна, че преосмисля думите, с които заклеявала тази жена.

— Ами аз просто бях толкова шокирана да я видя след всичките клюки, които чух по неин адрес миналата седмица.

— Вероятно е време да спреш да се вслушваш в клюките и да започнеш да си формираш свое собствено мнение.

— Вероятно си прав.

Бранди едва дочака срещата им да свърши. След около половин час те любезно си пожелаха лека нощ и Рейф повика карета.

— Ти си великолепна — каза той на Бранди, докато каретата трополеше към къщата на Клер.

— Не, ти си такъв — каза тя, гледайки го право в очите. — Благодаря ти.

Словата ѝ бяха тихи, въпреки това казани с чувство, и Рейф не можа да се сдържи. Направи това, което отдавна желаше. Взе я в прегръдките си и я целуна, този път страстно.

Това беше една експлозивна прегръдка. Бранди знаеше, че между тях остана недовършено онова, което бяха започнали, когато пристигнаха в хотела, и сега се радваше, че никой няма да им попречи поне за известно време. Обви врата му с ръце и се притисна към него, докато изживяваше екстаза от допира на неговите устни, впили се в нейните.

Рейф я взе в скута си и я притегли към гърдите си. Усети осезаемо твърдостта на гърдите ѝ, прелъстителния аромат на парфюма ѝ и вкуса на устните ѝ, жадно впили се в неговите. Това го накара да потрепери. В тялото му горещо и тежко затуптя желанието, а ръката му потърси мекия хълм на гърдата ѝ.

Бранди се сепна от интимността на докосването. В миналото имаше няколко случая, когато беше притисната така от мъж, който се опитваше да я докосне по същия начин. Но тя винаги реагираше с

отвращение и успяваше да се измъкне от нежеланите опипвания, но въпреки това се чувстваше омърсена.

Но този... Този път беше различно. Тялото ѝ реагира инстинктивно на милувката на Рейф. Тя се изви към него, като, без да, съзнава, му предлагаше още от себе си.

При нейното чувствено движение Рейф изстена и прекрати целувката, за да премести устни върху шията ѝ. Той усети, че тя потрепери от докосването му, и продължи по горещата вдлъбнатина на гърдите ѝ.

— Рейф... — тя прошепна прегракнало името му, без да разбере дали това беше молба или словесна милувка. Усещаше топлата влага на устата му. Дълбоко в нея започна да набъбва някакво болезнено желание. Тя си каза, че това е лудост. Вярно е, че тази вечер той беше любезен и внимателен с нея, но това не беше причина да си губи разсъдъка по него. Той не я обичаше, нито пък тя него — не би могла да го обича. — Рейф... спри...

Той замръзна при тези нейни думи. Хладният му разум бързо се върна и той прокле собствената си слабост. Държеше се като разгонен юноша. Близостта на Бранди му пречеше да се съсредоточи цялата вечер. Единственото, за което можеше да мисли, беше колко хубава е тя. След това, когато Джералдин необосновано я обиди, той почувства нужда да я защити, да я предпази от грубостта в думите на тази жена. И сега, когато бяха сами на път за къщи, не можеше да откъсне ръцете си от нея.

Рейф си каза, че това е странно. Бранди беше красива жена, но просто една от многото. Подари ѝ една полуусмивка, когато тя се отстрани от него и се отпусна в седалката.

— Права си. Най-добре е да се държим прилично. Клер не би одобрила такова поведение.

Бранди остана доволна, че той спомена Клер. Това ѝ помогна да се държи в границите на разумното. Върна му усмивката:

— Имам чувството, че Клер ще ни чете лекция и на двамата за правилния начин на поведение от страна на една лейди и един джентълмен.

— Вярно е, но по това време следващата седмица няма да има защо да се тревожим за лекциите на Клер.

— Знам — усмивката на Бранди не се промени, но тя почувства липса на увереност. Като имаше предвид как беше реагирала на целувката му, не беше много сигурна какво ще стане с техния съюз. Да бяха влюбени един в друг — истински влюбени — тя щеше да се радва да е негова съпруга. Но бъдещето се простираше пред нея в мрачен, разкъсващ сърцето пейзаж. Рейф наистина я привличаше, но това щеше да си остане само чисто физическо привличане. Не можеше да бъде любов.

Когато пристигнаха пред дома на Клер, той ѝ помогна да слезе от каретата и я придружи до вратата.

— Лека нощ, Бранди.

— Лека нощ, Рейф — каза тя и му обърна гръб, щом вратата се отвори.

Но той вече беше отминал.

Бранди се почувства изоставена и се зачуди защо той не я целуна за лека нощ.

— Как мина? — попита Клер, като излезе от гостната стая и видя, че Бранди все още стои на вратата, загледана след Рейф.

Бранди се зарадва, че приятелката ѝ я чакаше. Влезе и затвори вратата след себе си. Усмивката ѝ беше триумфална.

— Добре ли мина? — настоя Клер, любопитна да узнае всичко. Цяла вечер се беше тревожила за Бранди.

— Мина побече от добре — беше фантастично! Толкова щеше да се гордееш с мен — каза Бранди.

— Аз бих се гордяла с теб независимо от обстоятелствата. Важното е, че се върна здрава и читава.

— Да, така е, макар че имаше момент, когато за малко щях да се върна към старото си поведение. Рейф с право те е наел. Можеше да стане голям скандал.

— Какво се случи?

Те отидоха в гостната и седнаха на канапето. Бранди ѝ разказа всичко за Джералдин. Клер изглеждаше поразена.

— И въпреки това ти се съдържа да не кажеш нищо...

— Нямахте защо да го правя. И Рейф, и съпругът ѝ се обадиха.

— О, твойт Рейф е такъв джентълмен! — Клер се пресегна и я потупа по ръката. — Ти си много щастлива да го имаш. Джералдин не

е знаела, че косвено те обижда. Няма съмнение, че е щяла да бъде шокирана, ако си разкрила истината за себе си.

— Като имам предвид какво ме е учила моята наставничка, смятам, че Джералдин е добра жена. Но не мисля, че някога се е тревожила за това, че няма какво да яде или че сама трябва да се издържа.

— Ти си много внимателна — рече Клер.

— Не е ли точно това, на което ти ме учеше?

— Ти винаги си била внимателна. Не съм аз тази, която е трябвало да те учи на това. — Клер се надигна, опитвайки да потисне прозявката си. — Не съм свикнала да стоя будна до толкова късно. Отивам да си лягам.

— По-добре е да свикнеш. Когато ти намерим някой, за когото да копнееш, ще седиш будна и до по-късно — подкачи я Бранди.

— Очаквам този момент с вълнение, но дотогава смятам да поспя. Лека нощ, Бранди. Радвам се, че си прекарала добре.

— Лека нощ.

Когато Клер излезе, Бранди стана и отиде до прозорците, които гледаха към улицата. Навън беше тъмно и пусто и тя се почувства много самотна. Запита се в какво се е забъркала и дали ще е в състояние да се справи.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Готова ли си? — попита Клер, като почука леко на вратата на стаята на Бранди.

— Мисля, че да — отговори Бранди. — Влез и кажи как ме намираш.

Клер отвори вратата и видя, че Бранди стои в средата на стаята, облечена в сватбената си рокля. Тя изглеждаше фантастично, но беше малко бледа.

— Какво има? Добре ли се чувстваш? — Дните, предхождащи сватбата, бяха изминали бързо, но през цялото това време Бранди никога не бе споменавала да ѝ е зле. Клер се разтревожи да не би тя да е започнала да се разболява.

— Чувствам се отлично — отговори Бранди. — Просто съм леко уплашена. Нали знаеш, никога преди не съм се омъжвала.

Клер се засмя.

— Знам. И аз никога досега не съм водила булка до параклиса, така че и двете сме малко уплашени.

Бранди успя да се усмихне.

— Ти си много добра приятелка. Просто не знам как да ти се отблагодаря.

— Не е необходимо да ми благодариш. Аз просто искам да се омъжиш за мъжа на твоите мечти и да живеете щастливо.

— Това е всичко, което и аз искам — каза Бранди, но Клер не долови скрития смисъл в думите ѝ. Тя пое дъх на пресекулки. — И така, изглеждам ли достатъчно добре, за да стана госпожа Морган?

Клер отстъпи назад и я огледа от всички страни.

Бялата атлазена рокля беше семпла и в същото време модерна. Беше с широки поли, обшити с дантела. Горната част на роклята беше скромно деколтирана. Косата на Бранди беше вдигната нагоре и се крепеше на гребенчета, обсипани с перли. На шията и ушите ѝ имаше перли, които подчертаваха хубавата ѝ кожа. Булото беше прикрепено към корона от перли.

— Никога не съм виждала по-хубава булка — каза съвсем честно Клер. — Рейф ще бъде възхитен от теб. Ти си прекрасна.

— Благодаря. След колко време трябва да тръгваме?

— Всичко, което трябва да направя, е да се пхна в моята рокля и сме готови. Наредих каретата да бъде тук в шест и петнадесет. Така ще имаме достатъчно време да стигнем до черквата.

Бранди погледна стенния часовник и видя, че сега е едва пет и четиридесет и пет.

— Каж ми, като се облечеш. Искam да видя как изглеждаш и ти.

— Не се безпокой. Очаквам да чуя критичната ти оценка. Това е първата вечер, когато ще покажем моето ново „аз“. Ще е интересно да видим как ще реагират всички — каза Клер. Звучеше, като че ли ѝ предстои безгрижна вечер, но в действителност беше развълнувана. С нетърпение очакваше да я види Марк. Не беше разговаряла с него от деня, в който се съгласи да стане компаньонка на Бранди, и се чудеше какво ще си помисли той за „новата“ Клер.

Овладейвайки порива на мечтите си, Клер си каза да не мисли за Марк, защото го прави за себе си, а не за него. Но знаеше, че мнението му ще е решаващо за нея. Тя го беше обичала през цялото това време и сега поне знаеше как да го спечели. Не си признаваше, че срещата им е последният ѝ шанс да стане щастлива, но това щеше да бъде именно единствената възможност да привлече мъжа на мечтите си и тя имаше намерение да се представи в най-добрата си светлина. Не беше вече несигурната, срамежлива Клер.

Десет минути по-късно Бранди отиде в спалнята на Клер, за да види, че приятелката ѝ е станала съвсем различна жена.

— Просто не мога да повярвам на очите си — каза Бранди с истинско възхищение, като се загледа в нея. — Трудно е да си представя, че си същата учителка, с която се запознах преди няколко дни.

— Това добре ли е?

— Това е по-добре от „добре“. Я се виж само! Роклят е страхотна! — Бранди я обиколи, усмихвайки се широко на ефекта, който бяха постигнали.

Яркозелената рокля беше в сепъл стил с висока яка и дълги ръкави и подчертаваше всички добри страни на Клер. Очите ѝ блестяха с вътрешен блясък. Кожата ѝ беше съвсем гладка. На бузите ѝ

имаше лек руж, а устните ѝ бяха слабо начервени. Тя очевидно си беше спомнила за всяка тънкость, на която Бранди я беше научила при използването на грим.

Клер се огледа за последен път в огледалото и трябваше да признае, че насърчението, което беше получила от Бранди, имаше забележителен резултат.

— Бранди, всичко се дължи на теб. Аз никога не бих имала смелостта сама да направя това.

— Радвам се, че наистина го постигнахме. — Бранди я прегърна импулсивно.

— Е, да тръгваме, лейди?

Клер Видя, че за момент по лицето на Бранди премина лека сянка, но тя бързо я прикри.

— Да. Да вървим. Няма да е учтиво да закъснеем. Поне днес. Трябва да взема някои неща от стаята си и ще те видя на долната площадка на стълбите.

— Ще те чакам.

Бранди се върна в стаята си и за момент затвори вратата. Тя огледа комфортната спалня, която беше нейният безопасен рай. Това беше последният път, когато тя щеше да е тук. Клер беше уредила да ѝ преместят багажа в хотела, докато трае бракосъчетанието. След церемонията щеше да отиде там с Рейф, а на следващия ден щяха да отпътуват за Начез.

Бранди преглътна с мъка. Не можеше повече да се преструва, че това няма да се случи. След по-малко от час тя щеше да е омъжена... за мъжа, когото познаваше едва от няколко седмици.

Усети, че трепери; досега никога не беше се страхувала толкова. Ядосваше се на себе си. Тя се огледа наоколо, търсейки единственото нещо, което ѝ трябваше, единственото нещо, което сега можеше да я успокои. И ги видя, пхнати в пътната ѝ чанта.

Сграбчи колодата карти и ги напъха в ръчната си дамска чантичка. Не знаеше защо ѝ беше по-добре, като са при нея, но това наистина беше така. Хвърли още един поглед наоколо, след това взе воала си и излезе от стаята. Слезе надолу по стълбите, където я чакаше Клер.

Малко по-късно пристигнаха. Отец Фин ги посрещна, но никъде не се виждаха нито Рейф, нито Марк с децата. Пасторът ги заведе в

параклиса и те се подготвиха за церемонията. Клер и Марк щяха да са кумовете, а децата — единствените гости.

Когато Бранди остана насаме с мислите си, тя се възползва от възможността да излезе от параклиса и да отиде в полумрака на църквата. Обстановката беше спокойна и ведра, за разлика от бурята, която бушуваше у Бранди.

Седна в средата на една пейка, опита се да събере мислите си, но колкото повече се опитваше да се чувства храбра, толкова повече се усещаше загубена и самотна. Клер ѝ беше приятелка, но Рейф ѝ плащаше да ѝ е наставничка. Тази вечер Бранди беше абсолютно сама, а мечтаеше за утехата и разбирането на майка си или поне за мъжкото приятелство на Бен. Но нямаше към кого да се обърне. Нямаше никой, който да е загрижен за нея.

Сълзи изгаряха очите ѝ, когато се загледа в олтара. Чудеше се какво я бе довело до най-низкия момент в живота ѝ. Винаги си беше представляла, че сватбата ѝ ще бъде голямо, красиво тържество с много приятели. А сега тя нямаше да бъде нищо друго, освен студено подпечатване на едно споразумение — за което знаеха само тя и бъдещият ѝ съпруг.

Бранди пое дъх на пресекулки и разбра, че беше в безизходица. Тя беше приела неговите условия, но само защото нямаше друг избор. И сега трябваше да им се подчини.

Вдигна поглед към небето и започна тихо да се моли Господ да чуе молбата ѝ и да изпрати армия от ангели да я спасят. И все пак знаеше, че няма такъв ангел-воин, който веднага да се появи с парите, които тя дължеше на Рейф. Не, тя самата трябваше да се спаси. Бранди се закле, че каквото и да стане в следващите месеци, ако тя заченеше от Рейф и му родеше дете, никога няма да го остави. Щеше да намери начин да го задържи.

Изненада я докосване по рамото ѝ. Тя вдигна очи и видя, че до нея стои отец Фин.

— Време е. Рейф и Марк са тук — каза той меко. Бе разтревожен от изражението ѝ. — Бранди... ти сигурна ли си, че искаш да се омъжиш?

Бранди успя бързо да се усмихне:

— О, да, отче. Всичко е наред. Просто ми липсва майка ми. Много ми се искаше и тя да е с мен.

— Тогава ще започнем веднага щом се приготвиш.

Тя кимна, стягайки се за бъдещето, с което ѝ предстоеше да се сблъска. Нямаше връщане назад.

Рейф беше положил много грижи за външния си вид. Марк го взе с файтона си и двамата заедно отпътуваха за параклиса. Времето мина бързо, благодарение на безкрайното бърборене на Мери. Рейф отговаряше с леко на на всичките ѝ въпроси.

— Ти изглеждаш много спокоен тази вечер за човек, който не искаше да се жени — отбеляза Марк. Рейф винаги се беше съпротивлявал на идеята за брачен живот и Марк беше изненадан, че приятелят му не показва никакви съмнения в последната минута по отношение на решението си. — Сигурен ли си, че Бранди е жената за теб?

Рейф погледна приятеля си:

— Абсолютно съм уверен. Ти беше прав онази вечер, когато каза, че тя е идеалната съпруга за мен.

Марк поклати недоверчиво глава:

— Радвам се да е така и се надявам и двамата да сте много щастливи. Вие заслужавате щастие.

— Благодаря — каза Рейф, чувствайки се неловко. Ако Марк знаеше истината, която се криеше зад предложението му към Бранди, може би нямаше да се чувства толкова доволен от предстоящата церемония. Но това изобщо не беше негова работа. Рейф по-късно щеше да му разкаже всичко. Много по-късно.

Влязоха в църквата и видяха отец Фин, да разговаря една жена, която те не познаха.

— Отче...? — каза Рейф.

Когато отец Фин и жената ги погледнаха, и Рейф, и Марк бяха изненадани — жената, с която той говореше, беше Клер.

— Клер? — Марк примига смаяно. Очилата ѝ ги нямаше. Косата ѝ падаше на тежки къдрици. Роклята ѝ я правеше очарователна, загатвайки, но не разкривайки женствените ѝ форми. Тя изглеждаше зряла, изтънчена и елегантна.

— Добър вечер, Марк — каза мило тя. Усмивката ѝ беше предназначена единствено за него. Той изглеждаше красив. Толкова

красив, че тя затаи дъх. Спомни си много отчетливо нощта, когато се влюби в него. Сега малко я болеше, като знаеше, че тези чувства все още живеят някъде дълбоко в нея.

— Ти си... много хубава — успя да каже той с усмивка.

— Благодаря ти. — Погледът ѝ беше впит в него. Тя виждаше само него. Всичко друго беше мъглявина.

— Да, Клер, ти наистина изглеждаш много хубава — каза Рейф. После се огледа за Бранди. Когато не я видя никъде, усети моментна паника. Побоя се да не би тя да е избягала... Да е решила да наруши споразумението им и да не се омъжи за него...

— Къде е Бранди? — Марк зададе въпроса, който изгаряше съзнанието на Рейф.

— Ще отида да я доведа — каза отец Фин.

— Папа, коя е тази дама? — попита Мери.

— Мери, Джейсън... Това е Клер. Тя беше приятелка на майка ви. Клер, това са дъщеря ми, Мери, и синът ми, Джейсън.

— Здравейте — каза тихо Клер и погледна към двете деца. Когато погледът ѝ спря на малкото момиче, тя затаи дъх. Мери беше копие на Жанет. Силна болка прободеше сърцето на Клер. До този момент не беше се замисляла колко много ѝ липсва приятелката ѝ — нейният смях, любовта ѝ към живота и добросърдечието ѝ. — Мери... Ти толкова приличаш на майка си. Ти си истинска красавица. А Джейсън... Ти си точно като баща си.

Джейсън почервения и се почувства неловко. Мери разглеждаше Клер с интерес.

— Ти си познавала моята майка?

— Да, бяхме приятелки, израснахме заедно. — Клер се наведе, за да разговаря с малкото момиче. — Ако искаш, ще ти разкажа какви ли не истории за приключенията, които сме преживели с майка ти, когато бяхме малки.

Мери засия.

— Много ще ми хареса да ги чуя.

— Ами ти, Джейсън? — Очите на Клер блестяха закачливо, докато говореше с набитото, хубаво момченце, което толкова се стараеше да изглежда като голям мъж. — Знаеш ли, че веднъж с майка ти се бихме с кал във вашия заден двор и баба ти побесня, като ни видя?

Джейсън ококори очи.

— Майка ми е правила това?

— О, да! — каза убедително Клер.

— Моята майка е била много забавна, нали, госпожице Клер? — изкикоти се Мери.

— Майка ти беше наистина много забавна — каза ѝ Клер и в сърцето ѝ се разля топлина от спомена за най-ценното качество на Жанет. Децата бяха толкова красиви и толкова много приличаха на нея. Погледна към Марк и се усмихна. — Значи вие дойдохте, за да видите как се жени Рейф, така ли?

— О, да — каза Мери, която искаше да изглежда като голяма. — Чичо Рейф е много щастлив да се ожени за Бранди. Уверена съм.

— И аз мисля така — съгласи се Клер.

В тишината на параклиса отекнаха стъпки и те видяха да влизат отец Фин с едно видение в бяло, за което Рейф знаеше, че е Бранди. Той я поглъщаше с поглед. Изглеждаше толкова красива! Тя не ходеше, а като че ли се носеше по вода. Беше самата женственост — изтънчена и очарователна — и Рейф беше заплепен.

— Рейф, би ли се присъединил към нас? — насочи го отец Фин.

Рейф нямаше да помръдне, ако пасторът не беше се обърнал към него. Той бързо застана до Бранди.

— Ако сте готови, можем да започваме.

След тяхното мълчаливо съгласие, той започна да пее светите слова пред Господа, които ги свързваха в свят съюз.

Бранди слушаше внимателно всичко, което отец Фин казваше. Знаеше, че това е един фарс, но сега вече не можеше да избяга от него. Ще го приеме сега, но ще намери начин да излезе от него.

Като хвърли поглед към Рейф, Бранди забеляза колко красив е той. Сърцето ѝ се беше разтуптяло, когато го видя. Изглеждаше толкова висок и силен! Тя си спомни горещината на прегръдката му и само мисълта за това накара пулса ѝ да препусне. Това беше вечерта на тяхното бракосъчетание. Тази вечер тя не можеше да го спре. Тази вечер те ще станат съпруг и съпруга пред Бога.

Рейф слушаше всяка дума, която отец Фин произнасяше. Беше му трудно да повярва, че се женеше. Никога не беше искал съпруга, за да не изпита болката, която майка му беше причинила на баща му, но беше уредил с Бранди това да не се случи. Нямаше да му е трудно да

бъде с нея и когато дойдеше времето тя да си върви, нямаше да чувства никаква болка, защото не бяха емоционално обвързани. И двамата знаеха какво да очакват и се бяха споразумели за условията. Тази женитба беше едно удобно решение. И двамата получаваха това, което искаха от тази връзка.

— Ти, Бранди О'Нийл, взимаш ли този мъж, Рейфъел Морган, за твой законен съпруг, в болест и здраве, в богатство и бедност, докато смъртта ви раздели?

— Да — каза тя с глас, малко по-силен от шепот.

— А ти, Рейфъел Морган, взимаш ли тази жена, Бранди О'Нийл, за твоя законна съпруга, в болест и здраве, в богатство и бедност, докато смъртта ви раздели?

— Да. — Гласът му беше плътен и висок.

— Носите ли пръстена?

Рейф постави халката на пръста на Бранди.

— По силата на моите пълномощия ви обявявам за мъж и жена. Тези, които Бог е събрал, никой да не може да ги раздели. Можеш да целунеш булката.

Рейф се обърна бавно към Бранди и вдигна воала ѝ. Целуна я с безкрайна нежност. Това беше целомъдрена и нежна целувка, но когато се отдръпна, в очите му просветна пламъче, намекващо за страстната нощ, която предстоеше.

Бранди гледаше нагоре към него, без да бъде сигурна какво да очаква. Видя желание в дълбочината на погледа му, в отговор на което дълбоко в нея се надигна копнеж. Не знаеше какво ще ѝ донесе нощта, която идваше, но знаеше, че вече никога няма да бъде същата. Тя вече не беше Бранди О'Нийл. Сега беше Бранди Морган.

— Благодаря ти, отче — каза Рейф на пастора, а след това се обърна към Марк, Клер и децата. Коленичи първо пред Мери. — Аз се ожених за друга жена, но сърцето ми винаги ще ти принадлежи.

Мери обви с ръце врата му и звучно го целуна по бузата.

— Всичко е наред, чичо Рейф.

Той се усмихна и се изправи.

— Сигурно не съм толкова незаменим, за какъвто се мислех. Тя вече не е влюбена в мен.

— Жените са непостоянни — каза кисело Марк, после се обърна към Бранди и я целуна по бузата. — Бранди, ти сияеш тази вечер.

Желая ти винаги да си щастлива като в този момент.

— Благодаря ти, Марк. Благодаря ти за всичко.

— О, Бранди, церемонията мина много добре — каза ѝ Клер, докато я прегръщаше. — Утре параходът тръгва в три следобед, така че ще те видя. Това добре ли е?

— Чудесно е. Нали знаеш, че и Марк се връща утре с нас в Начез?

— Така ли? — Клер погледна към Марк, без да усети, че само за миг всичко, което чувстваше към него, се разкри в изражението ѝ. — Не знаех това.

— Всички ще пътуваме заедно. — Бранди видя какво изразяваха очите на Клер и се зачуди.

— Желая ви много щастие.

— Да тръгваме ли, госпожо Морган? — попита я Рейф, обръщайки се към нея.

На Бранди ѝ се искаше да отговори отрицателно. Тя искаше да си отиде вкъщи, при майка си. Но беше твърде късно.

Беше си постлала сама леглото и сега ще трябва да спи в него. А от изражението на очите му се съмняваше, че ще има да спи много тази нощ.

Те отново благодариха на отец Фин и се качиха в каретата.

Марк се обърна към Клер.

— Би ли желала да се присъединиш към нас за вечеря?

— О, да, разбира се, благодаря. — Тя беше объркана от неочакваната му покана, но не можа да откаже. — Ще ми е много приятно.

— Ей, че хубаво! — каза нетърпеливо Мери. — Ще ни разкажеш още истории за мама.

— За мен ще е удоволствие — каза Клер. Но тя се натъжи, че Марк не я кани, защото иска да бъде с нея, а за да си говорят за Жанет.

Тя потисна въздишката си и се съсредоточи върху своята цел. Беше се заела с тази работа и щеше да я доведе докрай. Ако трябваше да говори за Жанет, за да е с Марк, то нека така да бъде.

Отец Фин разговаряше с децата и когато Марк отиде при него, той го погледна и му се усмихна.

— Ти се справяш отлично с тях. Те са прекрасни деца.

— Благодаря. Би ли желал да вечеряш с нас?

— С удоволствие, но тази вечер съм зает. Моля те, обаждай се да ми казваш как вървят нещата при вас.

— Непременно. Благодаря, отче.

На излизане от параклиса, Марк хвана Клер под ръка, за да я придружи надолу по стълбите. Когато тя му се усмихна, за да му благодари за вниманието, той отново беше поразен от промяната в нея. Тя изглеждаше толкова хубава, че на него му беше трудно да я сравни с жената, с която беше разговарял само преди седмица.

— Все още не мога да свикна с промяната в теб.

— Е, радвам се, че ме одобряваш.

— Ти изглеждаш зашеметяваща.

— Зашеметяваща? Едва ли бих се изразила така. Бранди ме окуражи и като си помисля сега, смятам, че е била права.

— Много права е била. Тя ти оказа такова добро влияние, каквото ти на нея.

— Не е само това, тя ме научи на нещо, което никога не съм знаела.

— Какво е то? — Той изглеждаше озадачен.

— Научи ме да играя покер.

Марк отметна глава назад и се засмя. Това беше смях на чиста радост.

— Бранди е една много специална млада жена. Надявам се тя и Рейф да са щастливи.

— И аз също — съгласи се Клер с Марк, докато той ѝ помагаше да се качи в каретата, а когато се настаниха, тя прибави и за себе си пожелание. Надяваше се и тя да е щастлива.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейф отвори вратата на апартамента, който беше наел за нощта.

— Надявам се, че го одобряваш — каза той, като я грабна в прегръдките си и я внесе вътре.

— О! — рече тя, вкопчила се в него. Жестът му я изненада и тя се беше изчервила, когато той я пусна. — Тук е много хубаво — отбеляза тя, оглеждайки луксозната всекидневна. Всичко в нея говореше за елегантен живот.

— Поръчал съм вечеря.

— Благодаря ти. Много мило от твоя страна.

Бранди беше леко уплашена. Не можеше да го отрече. Клер я нямаше наблизо, за да пази добродетелта ѝ, защото сега тя беше вече омъжена жена. Щеше да бъде сама със съпруга си през цялата нощ

— Искаш ли да се преоблечеш? — попита Рейф, докато събличаше палтото си. — Наредих на пиколото да остави вещите ти в спалнята, така че всичко, което ти трябва, е там.

Имаше нещо толкова интимно в това да го гледа как той с обичайно движение съблича самото си, че Бранди трябваше да увеличи дистанцията между двамата. Тя пресече стаята и отиде при свързващата врата, за да надникне в другата стая. Едва не ахна при вида на спалнята, която щяха да споделят тази нощ

В средата на стаята имаше огромно легло; атлазът, с който беше покрито, беше отгърнат, а огромните пухени възглавници — наредени в горния му край. Масата бе покрита с фина ленена покривка, на която бяха наредени порцеланови, сребърни и кристални прибори. До спалнята имаше една по-малка стая и когато Бранди се осмели да се приближи, видя, че това е съблекалня с вана. Това бяха най-луксозните помещения, в които някога беше влизала.

— Рейф, тук е великолепно.

— Няма нищо твърде добро за моята съпруга — каза Рейф и застана зад нея.

Бранди се стресна от неочакваната му близост и бързо се отстрани.

— Мисля да се преоблека.

— Трябва ли ти помощ?

— Не — отговорът ѝ дойде прекалено бързо. — Не. Ще се оправя сама.

— Ако ти потрябвам, повикай ме.

— Добре.

Той усети нейната лека уплаха и се оттегли, за да ѝ даде време да се отпусне.

Едва когато беше сигурна, че е съвсем сама, Бранди наистина успя малко да се поотпусне. Тя свали булото и го положи внимателно на скрина. Намери нещата си грижливо подредени в съблекалнята и видя това, което търсеше — дрехата, която беше избрала за сватбената си нощ. Тя беше от тъмнорозова коприна. Беше я обличала в магазина и знаеше, че прилепва по всяка нейна извивка, без да разкрива нищо, но загатваше много неща. Зачуди се как е могла да бъде толкова безумна, че да избере точно тази дреха. Сигурно е имало нещо с висока яка, което е трябвало да купи. Тя се усмихна кисело при мисълта, какво би казал Рейф, ако види жена си с висока яка за първата брачна нощ. В тяхното споразумение не се посочваше, че тя трябва да бъде изкусителка, но поради някаква незнайна причина тя искаше да се покаже в най-добрата си светлина тази вечер. Беше сватбената ѝ нощ, независимо от стеклите се обстоятелства.

Бранди честно си признаваше, че не знае какво да очаква.

Майка ѝ често ѝ разказваше колко много е била влюбена в баща ѝ. Сватбената нощ прекарали в малкия си дом, но след това любовта им го превърнала в дворец. Бранди мечтаеше за такава любов.

Погледът ѝ се спря на дрехата, която държеше, и тя потрепери. Изведнъж ѝ се стори, че ще бъде унизително да я облече, но тя знаеше, че в минутата, в която той я докосне, тя ще го пожелае. Леко почукване на вратата привлече вниманието ѝ.

— Да?

— Бранди, вечерята ни е тук.

— Нека да я внесат — каза му тя, поставяйки нощницата обратно в съблекалнята.

Вратата се отвори и сервитьорите внесоха вечерята им. Сребърни подноси бяха наредени на масата, заедно с бутилка шампанско в кофичка с лед.

Всяко ястие доставяше истинска наслада. Бранди въздъхна, когато опитаха десерта — малка сватбена торта.

— Благодаря ти — каза тя, срещайки погледа на Рейф.

— Няма защо. — Гласът му беше дълбок и той я гледаше с топъл поглед, който ясно говореше, че знае какво предстои, след като свършат да се хранят. — Вечерята беше чудесна. Радвам се, че ти хареса.

— Всяка хапка. — Тя знаеше, че прозвуча неуместно, но не можеше да измисли нищо друго, с което да забави неизбежното.

Рейф я беше наблюдавал, докато се храниха. Нервността ѝ беше съвсем очевидна и това го дразнеше. Искаше нощта да е специална за нея. Сега тя беше негова съпруга и той искаше тя да има всичко, което не е имала преди. Нейното неспокойствие определено го караше да се чувства неудобно.

— Би ли ме извинила, но ми се струва, че е по-добре да отида долу в бара да пийна нещо.

Бранди бе впечатлена от проявата на тактичност. Тя почти се усмихна, а той стана и отиде при нея. Без да каже нито дума, целуна я горещо и страстно.

— Скоро ще се върна — рече той.

След като каза това, веднага излезе, а тя остана рама, все още в сватбената си рокля.

В бара Рейф си поръча уиски и го изпи много бавно. Искаше да ѝ даде време да се отпусне. Искаше нощта да с такава, че и двамата да я запомнят. Когато не можеше да се бави повече, той напусна бара и се упъти към апартамента им.

Когато влезе, видя, че вратата на спалнята е отворена. Бранди седеше на масата все още в сватбената си рокля и редеше пасианс.

— Играеш на карти? — каза той смаяно.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Аз... винаги играя карти, когато съм притеснена. Помага ми да се отпусна.

Той отиде до нея и погледна картите ѝ.

— Изглежда, че губиш. Най-добре е да се откажеш.

— Знам — каза тя, схващайки скрития смисъл в думите му.

— Виж какво... Имам една идея... — Той събра картите от масата и започна да ги меси. — Искаш ли да поиграем малко?

— Ти искаш да играем на карти? Сега? — Тя го изгледа шокирана.

— Да. Аз обичам да играя карти с теб по всяко време. Ако това ще ти помогне да се отпуснеш, точно сега би било чудесно. Но аз ще избира играта — рече той.

Бранди усети, че увереността ѝ се връща. За миг ѝ хрумна да вдигне залагането толкова, че да спечели обратно това, което беше загубила. Но надеждите ѝ се изпариха, когато разбра какво има предвид той.

— На какво ще играем?

Рейф я погледна и очите му проблеснаха лукаво:

— Покер... Стриптийз покер.

Бранди се взря в него.

— Ти сериозно ли говориш?

Отговорът се съдържаше в усмивката му и тя беше безкрайно зарадвана, че все още е напълно облечена.

— Както кажеш.

— Да теглим ли, за да видим кой първи ще раздава? — попита Бранди.

Той кимна. Тя грижливо размеси картите. Постави ги в средата на масата и се облегна, докато той цепи, за да си избере карта. Вдигна я. Беше деветка. С привично движение, родено от увереността ѝ, тя цепи също и изтегли вале. Усмихна му се триумфално.

— Готов ли сте, господин Морган?

— Абсолютно, госпожа Морган. Раздайте картите.

Очите му блестяха, докато я гледаше как ги размесва и раздава.

Взе първата си ръка и остана разочарован. Хвърли тройка и зачака.

Бранди погледна картите си и не можа да не се усмихне. Чифт десетки. Не беше никак лошо. Задържа едната дама и хвърли долу чифт. Отново раздаде. С разочарование установи, че не е изтеглила нищо, което да може да използва. Въпреки това чифтът ѝ изглеждаше добър, ако той хвърлеше три карти.

— Да видим какво имаш — каза тя, като сложи чифта си пред него, за да го види той.

Рейф изскърца раздразнено със зъби, като видя, че тя го бие. Хвърли картите си.

— Изглежда, че ти печелиш — каза той с усмивка. Преди да слезе в бара, беше облякъл самото си и сега го свали. — Давай отново. Готов съм.

Бранди раздаде картите. Рейф взе своята ръка и този път се усмихна широко. Можеше да блъфира. За него нямаше никакво значение дали ще бие, или ще загуби. Все пак знаеше, че ще е забавно да спечели, и той се зарадва на ръката, която тя му беше раздала.

— Оставам — каза той с увереност, усмихвайки се широко към нея.

Бранди не изглеждаше никак доволна от изтеглените си карти и неохотно ги положи на масата. Всичко, което имаше, беше чифт двойки. Беше по-добре от нищо, но не особено. Рейф свали ръката си и разкри лесната си печалба. Тя свали едната си обица. Беше много доволна, че все още не беше облякла нощницата.

— Твой ред е да раздаваш. — Бранди му метна картите през масата.

Тя не забеляза, че асото, което той държеше, не беше в картите, когато той започна да ги меси.

Играта продължи и за ужас на Бранди, тя постоянно губеше. Свали първо бижутата, после фустата, обувките и чорапите. Колкото повече се събличаха, толкова повече тя се опитваше да се концентрира, но резултатите бяха все по-лоши и по-лоши. Мина ѝ през ума, че Рейф винаги е бил добър на карти, и онази нощ, когато спечели, не беше случайност. Тя се концентрира единствено в ръката си, искайки да бие този мъж веднъж и завинаги.

— Три осмици — обяви тя гордо, поставяйки картите си на масата.

— Печелиш — призна той. Хвърли ръката си и разкопча ризата си.

Бранди се опита да си даде вид, че ѝ е безразлично това, че той ще бъде полугол, но тя никога досега не беше била в спалня с полугол мъж. Е, разбира се, че беше виждала полуголи мъже да работят на

брега, но сега всичко беше много... по-интимно и тя усети, че дъхът ѝ спира.

Рейф много добре усещаше погледа на Бранди върху себе си, докато събличаше ризата си, и това страшно много му хареса. При нормални обстоятелства не би си и помислил да мами, но тази вечер беше дошъл моментът за това. Беше скрил няколкото карти, докато нейното внимание беше отвлечено, и беше готов да атакува. Всеки друг път той би бил отвратен от такава измама, но това сега беше повече от война. Това беше неговата сватбена нощ.

Взе си карти от дъното на колодата и зачака.

— Взимам три — обяви Бранди, отчаяна от ръката, която той ѝ беше дал.

Тя взе картите и се загледа в нещастното съчетание от числа и бои. Нищо. Абсолютно нищо. Преглътна нервно и зачака да види какво ще направи той. На нея не ѝ беше останало нищо друго за събличане, освен роклята.

Беше достатъчно лошо да седи и да гледа загорелите леко окосмени гърди на Рейф. Имаше нещо толкова интимно... толкова първично да го гледа така разсъблечен. Раменете му бяха широки и мощни, а мускулите на ръцете му бяха силни. Тя се зачуди какво би било да го докосне, но се сепна. Какво ставаше със самата нея?

— Оставам — каза с лекота Рейф. — А ти?

Бранди бавно положи картите си. Не я биваше да се оправя с поражения. Разбира се, винаги съществуваше минималният шанс Рейф да има по-лоша ръка от нейната.

Рейф нищо не каза, само се усмихна широко и разпери ръката си — пълно бинго.

Бранди се изчерви и прехапа устни, за да сподави стона си.

— Ще ти трябва ли помощ, любов моя? — попита Рейф.

— Ще се оправя и сама — каза тя отсечено, стана и се отправи към съблекалнята.

— Къде отиваш?

— Смятах да се съблека там.

— Не е необходимо. Можеш да го направиш и тук. Аз ще почакам. Просто ще си седя и ще се наслаждавам на гледката.

Скърцайки със зъби, тя започна да разкопчава копчетата на гърба на роклята, като я освободи достатъчно, за да може да се измъкне от

нея. Остави я да падне и тя се свлече на пода в краката ѝ като бял копринен басейн. Само по бельо, тя грациозно излезе от него, взе роклята и я разпростря на един стол. Вдигна очи и видя, че погледът на Рейф е прикован Върху нея. Тя почти усети горещината, която той излъчваше. Бузите ѝ пламнаха, но въпреки това тя не се сви, нито се опита да се скрие от него. Вдигна гордо брадичка и отиде до масата.

Рейф си помисли, че никога през живота си не беше виждал по-великолепна жена. Все още помнеше първата нощ, когато я видя на парахода, и колко хубава изглеждаше тя тогава. Но онази нощ не беше нищо в сравнение със сега.

Не изпускаше от очи всяко нейно движение, докато тя вървеше към него. Тялото ѝ беше идеално, краката ѝ — дълги и добре оформени. Бельото я покриваше точно толкова, колкото да възбуди въображението му — а той имаше много богато въображение.

Като си помисли, че тази жена е негова съпруга и преди да е изтекла нощта, той ще я има, през него премина порив на желание. Взе картите и започна да ги размесва още веднъж. Никога не беше си представял, че ще играе покер в сватбената си нощ, но точно сега установи, че не можеше да направи нищо друго. Никога досега не беше желал толкова силно жена, както искаше Бранди. Беше твърдо решил да спечели играта.

Раздаде бързо картите и зачака. Беше им останало само бельото. Нямаше да се бавят много. Плъзна поглед покрай нея към леглото. То изглеждаше широко и удобно и той си представи как я полага нежно на мекотата му.

Бранди се беше напълно съсредоточила в картите си, но нещата не се развиваха както тя се надяваше. Тя си беше помислила, че покерът ще го отвлече от онова, което трябваше да се случи през тази нощ. Беше си мислила, че той може да се напие, да се умори и да заспи, така че тя щеше да се спаси — поне тази нощ. Но Рейф беше пийнал съвсем малко от шампанското и беше по-решен от всякога да доведе нещата докрай. Тя безмълвно се молеше всяка следваща карта, която взимаше, да е по-добра от предишната, но отново ѝ се падна лоша. Погледна последните си карти и се успокои. Поне сега имаше чифт петици. Не беше много, но беше по-добре от предишната ѝ ръка. Придаде си безизразна физиономия и погледна към Рейф.

— Оставам — обяви тя. Огледа го отново, като се мъчеше да бъде уверена. Вместо това усети, че се заглежда в играта на мускулите му, докато той посягаше към своите карти. Не беше предполагала, че да гледаш мъж, може да е толкова чувствено, но беше очарована от златистия блясък на кожата му под светлината на лампата.

Рейф прегледа ръката си, после погледна към нея и обяви:

— Взимам три.

Плъзна трите карти в центъра на масата и си взе още три. Вдигна ги една по една, преценявайки ги критично, без да издава чувствата си.

Бранди усети как в нея нараства напрежението, докато го наблюдаваше. Знаеше, че вече няма къде да избяга от съдбата си. Той беше неин съпруг, независимо от изхода на играта на карти, и до сутринта тя щеше да бъде госпожа Рейф Морган не само по име.

— Да видя картите ти — каза той, впил поглед в нея през масата. Беше забелязал увереното ѝ изражение, но от вечерите, в които беше играл с нея на парахода, му беше ясно, че тя няма много добра ръка. Не беше променила начина на седенето си, не беше изправила раменете си, когато срещна погледа му.

Чакаше с нетърпение да види картите ѝ. Знаеше какво следва. Отново я огледа, поглъщайки с очи лебедовата ѝ шия и горната част на гърдите ѝ. Кожата ѝ изглеждаше като атлазена и той искаше да се протегне и да я докосне, да помилва копринената плът, да...

Бранди показа ръката си, надявайки се почти на невъзможното — нейният нещастен чифт да спечели. Но веднага разбра, че всичко бе свършило. Погледът му бе потъмнял от желание.

— Изглежда, че си загубила, моя сладка — обяви Рейф, показвайки ръката си. Държеше терца аса.

Тя кимна и дъхът ѝ спря в гърлото. Знаеше, че трябва да стане и да смъкне бельото. Тя беше загубила. Нямаше къде да бяга.

Обаче като премисли, докато Рейф ставаше от масата срещу нея, висок, красив и силен, тя се запита дали наистина иска да избяга.

Да избяга от какво? Тя знаеше колко чудесни са целувките му. Тя знаеше колко опустошително може да е докосването му. И тази нощ... тази нощ... тя беше негова съпруга.

Прободе я остра тъга. Ех, само той да я искаше истински. Ако само имаше значение, че тя беше негова съпруга. Но нямаше. За него тя не беше нищо повече, освен кобила за разплод, с която той се беше

сдобил чрез взаимно споразумение. Тя му беше нужна само за да му роди дете. Нищо повече.

Но докато Бранди го гледаше как заобикаля масата и идва към нея, душата ѝ стенеше.

Ех, само....

— Нека да ти помогна с това — каза той с дрезгав глас. Чудеше се как ще продължи да играе и да се концентрира, докато тя седеше пред него на масата гола до кръста. Нямаше да е лесно.

Бранди вдигна поглед и видя желанието в очите му. Стана бавно от стола си и застана пред него — предлагаща се... очакваща.

Рейф протегна ръка към връзката, която придържаше корсета на гърдите ѝ. Развърза дрехата с чувствен жест, галейки вътрешните извивки на гърдите ѝ, докато те са разкриваха пред него. Плъзна изгарящия си поглед по тялото ѝ. Гърдите ѝ сега бяха почти напълно оголени пред него и желанието още по-силно се надигна в дълбините на душата му. Наведе се към нея, устата му потърси нейната и когато устните им се срещнаха, тя се притисна в прегръдките му. Това движение съкруши контрола му и той се вкопчи в нея.

— Искам те... — изръмжа той и от съзнанието му се изпариха завинаги всякакви мисли за игра на покер.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Целувката на Рейф беше бурна и опустошителна и цялата съпротива на Бранди рухна. Неприятно ѝ беше да си го признае, но тя очакваше този момент... искаше го. Прелюдията на целувките му в каретата беше нищо в сравнение с необузданата му страст сега. Тя издаде сподавен стон, когато той свали корсета ѝ, оголвайки напълно гърдите ѝ. Тя потрепери виждайки желанието, изписано в очите му.

— Рейф... — прошепна името му.

Той не каза нищо, взе я в ръцете си и я занесе на леглото, като я положи с безкрайна нежност, после я последва. Със смело движение той смъкна последната част от дрехите ѝ.

— Ти си по-красива, отколкото някога съм си представял — каза ѝ той, като я целуна отново и я привлече към себе си. Желанието пулсираше в него и втвърдяваше мъжествеността му, готова да я познае тази нощ.

Бранди се разтрепери. Прегръдката на Рейф беше нейният рай и ад. Тя отвръщаше жадно на всяка негова милувка. Не знаеше какво е да бъде любена. Докосването му беше нежно и същевременно възбуждащо, довеждаше нуждата ѝ до все по-високи и по-високи върхове, докато изведнъж я обзеха усещания, които тя по-рано не беше познавала. Изгаряйки от желание да бъде по-близо до него, тя го хвана за раменете, вкопчи се в него, търсейки, искайки да усети твърдостта му в тялото си. Безумна страст я караше да се вкопчва в него и когато екстазът я заля, по бузите ѝ потекоха сълзи.

Но Рейф не беше свършил. Отстрани се от нея само за да се съблече и легна върху нея. Видя как се разшириха очите ѝ, като че ли го виждаше за първи път, и разбра, че всичко, което му беше казал Бен за Бранди, беше вярно. Тя внимателно бе пазила репутацията си, но Рейф никога не беше се замислял сериозно до този момент дали тя е девствена. Като разбра, че е така, това му достави радост.

— Ще бъда внимателен — обеща той, намествайки се между тръпнещите ѝ бедра.

Целуна я. Устата му бе върху нейната в любовна взаимност, която я помете извън реалността. Той наистина искаше да бъде нежен, но мощният му тласък и горещината на желанието му разкъсаха това, което беше доказателството за нейната невинност. Бранди се напрегна и изплака тихо, изненадана от това страстно нахлуване на мъжествеността му.

— Извинявай — промърмори Рейф. Невинността ѝ не беше лъжа.

Той искаше да ѝ каже какъв специален подарък за него е нейната невинност и да я освободи от страха от това, което беше изпитание за нея, но не можеше да се откаже от нуждата си да я обладава. Разговорите щяха да останат за по-късно.

Рейф не можеше да спре. Започна ритмично да се движи, търсейки взаимна наслада. Стегнатостта на тялото ѝ, сладостта на целувката ѝ, мекотата на женствените ѝ извивки го караха да обезумее от желание и той се напрегна в нея, търсейки, после достигайки върха на страстта, която не можеше, не трябваше да бъде отречена. Той я обичаше.

Телата им се стопиха в любовна прегръдка. Беше имал много жени. Не беше неопитен юноша, но нищо в миналото му не го беше подготвило за това, което току-що изпита с Бранди. Дори Мирабел, с нейните изкусни, опитни ласки, не можеше да се сравни със сладкия подарък на невинността ѝ, който Бранди току-що му направи. Тя така бурно отговори на докосването му. Целувката ѝ беше опияняваща като вино, а любенето ѝ истински екстаз. Рейф затвори очи. Наслаждаваше се на момента, приемаше възторга на тяхното сливане. Несъзнателно я притисна в ръцете си по-силно.

Бранди не беше сигурна какво да очаква. Беше се наслушала на истории за това, какво е да се любиш с мъж и беше се нагледала достатъчно на пияниците от Начез, за да има представа какво да очаква, но никога не предполагаше, че ще е това, което изпита. Тя познаваше Рейф като груб, неподатлив мъж. Вярно е, че го беше виждала да е внимателен на няколко пъти, но си мислеше, че той просто играе ролята си. Не беше сигурна какво точно ще се случи, като останат насаме, и сега се чудеше защо толкова се е страхувала. Целувката му беше възбуждаща, докосването му пораждаше екстаз. Мислеше, че той ще я обладае бързо, грубо и невъздържано. Нямаше

представа, че може да предизвика такива усещания в тялото ѝ. Тя потрепери, като си спомни за силата на страстта, която премина през възбуденото ѝ тяло. Беше податлива на ръцете му, не можеше да го отхвърли, не можеше да му откаже нищо. Неговата нежност я докара до пълен любовен екстаз.

Една самотна сълза се търколи по бузата ѝ. Щеше да бъде по-добре, ако той беше твърд и студен с нея. Тогава щеше да може да се оправи с него. Но сега... сега тя не знаеше вече какво да мисли или какво да прави...

Бранди се беше научила да се оправя с грубостта в живота. Не знаеше как да се оправя с нежността. Испита ужас, като знаеше колко уязвимо беше положението ѝ. Едно нещо беше да изгуби от него и да бъде накарана насила да се омъжи, а съвсем друго беше да си загуби напълно сърцето и душата по него.

Рейф се размърда и се изправи на лакти над нея. Целуна я отново и за пореден път Бранди не можеше да контролира мислите си. За нея съществуваше само Рейф и неговото докосване, неговата целувка и чувственият свят, който той изграждаше за нея.

Любиха се цялата нощ и заспаха едва когато небето на изток просветля.

Бранди първа се събуди и остана да лежи неподвижна, изучавайки потъналия в сън мъж до себе си. Рейф беше красив, но спящ беше още по-привлекателен. Хладността, която го обгръщаше, беше изчезнала и това го правеше да изглежда почти като младеж. Искаше да посегне и да докосне рамото му, гърдите му, бузата му — но не посмя. Докато той спеше, тя беше в безопасност — от силата, с която той я завладяваше, от собствените си объркани чувства.

Болка назря в сърцето ѝ. Едно нещо беше да мисли за жестокото му условие. Съвсем друго беше да се влюби безнадеждно в него и след това да го напусне.

Трябваше да се стегне. Не можеше да си позволи да има такива чувства към него. Вярно, че той я запозна с красотата на физическата любов, но не беше влюбен в нея. Никога нямаше да се влюби. Никога не би го направил.

Бранди се загледа в тавана и след няколко мига разбра какво трябваше да направи. Трябваше да намери начин да насъбере парите и

да му се издължи. Отчаяно се ровеше в мислите си, търсейки бързо решение, но не го намери.

С течение на времето тя така се отчая, че дори се замисли за възможността да се обърне към Клер за помощ и да поиска заем от нея. Но както бързо ѝ хрумна тази идея, така бързо се отказа от нея. През последните две седмици Клер беше доказала, че ѝ е приятелка, но тя беше наета от Рейф точно за това — да ѝ бъде приятелка. Клер работеше за Рейф. Ако Бранди ѝ се довереше, Клер можеше да отиде при Рейф и да му каже, а тя не можеше да допусне това. Сама трябваше да намери парите, за да му се издължи.

Най-сетне Бранди разбра каква роля трябва да играе. Ще се преструва пред Рейф на любеща съпруга, макар че, в действителност, това не беше трудна роля. Щеше да върши това, което той очаква от нея, но когато се появише удобен случай, щеше да направи всичко възможно, за да сложи край на унизителното положение.

Бранди лежеше тихо в сватбеното си ложе, когато Рейф се размърда и се събуди един час по-късно.

— Чудех се колко дълго ще спиш — подразни го тя, когато той се обърна към нея.

Той се подпря на лакът, за да я погледне отвисоко.

— Откога си будна? — попита Рейф.

Тя изглеждаше още по-красива. Рядко беше прекарвал цялата нощ с любовница и от няколкото пъти, когато това му се беше случвало, знаеше, че жените обикновено губеха привлекателността си под ярката светлина на деня. Но при Бранди не беше така. Тя изглеждаше свежа, красива и доволна.

— От известно време — каза тихо тя. — Но ако беше продължил още да спиш, щях да се чудя какво ще правим с резервациите за парахода.

— Винаги можеш да ме събудиш — промърмори той, като я опипваше с поглед.

От поруменелите ѝ бузи до издутината на гърдите ѝ под чаршафа и меката като коприна кожа на крака, притиснат до неговия, тя цялата беше жена — неговата жена. Протегна се жадно към нея, желаейки да вкуси още от сладостта ѝ, да докаже на себе си, че нощното любене не е било сън.

Бранди нямаше време да реагира, когато той я целуна страстно. Опитва се да се въздържа. Опитва се да пренебрегне въздействието на докосването му, но щом като ръцете му започнаха да я галят, възбуждайки сетивата ѝ, тя изгуби способност да се контролира и се отказа от всякакви ограничения. Знаеше, че не бива да се поддава, но само за този кратък момент щеше да се възползва от това, което можеше. Отдаде се на страстните му прегръдки, вкопчила се в него, за да удовлетвори нуждата си. През дългите часове на нощта тя беше научила много от него и сега смело го милваше. Жадни един за друг, те достигнаха възторга на екстаза.

Много по-късно станаха от леглото и Бранди почти съжаляваше. Докато беше в прегръдките му, тя можеше да се преструва, че той наистина желае да я люби. Но когато напуснеха леглото и тази стая, тя не беше сигурна какво да очаква. Рейф я остави и отиде да поръча закуска в стаята им, макар че по-скоро беше време за обед.

Докато него го нямаше, Бранди взе една гореща баня. Потопи стройното си тяло във водата, жадна за отмора. Току-що беше започнала да се насапунива с ароматизирания сапун, когато чу, че вратата се отвори. Погледна и видя, че Рейф вече се е върнал.

Той се спря на прага, за да я погледа. Косата ѝ беше вдигната, с изключение само на няколко кичура, кожата ѝ беше почервеняла от горещата вода, а очите ѝ светеха като на добре любена жена. Той не каза нищо, свали ризата си и се запъти към нея.

— Какво правиш? — попита тя уплашено, срещайки изгарящия му поглед.

— Ще видиш — каза той, наведе се и я целуна по устните. След това потърси сладостта на шията ѝ.

Прилив на възбуда премина през нея и тя изви гръб, предлагайки красивите си гърди, които той покри с горещи целувки. Без да чака повече, тоя я взе на ръце и я понесе към леглото.

— Но, Рейф... Ще се намокриш...

Той се ухили дяволито и похотливо:

— Не забелязах такова нещо.

Падна на леглото с нея в ръце. За секунди се съблече и те се завъртяха във вихъра на желанието. Потърси женствената ѝ топлина и я облада. Сляха се, мъж и жена, които едновременно даваха и взимаха,

докато стигнаха върха на страстта си и потънаха в съвършения свят на любовното сливане.

Рейф винаги се беше считал за мъж, който може да се контролира. Не даваше на чувствата си да се намесят в това, което правеше в живота, но с Бранди беше съвсем различен. Един поглед към нея, така прелъстително излегнала се във ваната, събуди дива страст у него, която трябваше да бъде задоволена — тук и веднага.

Рейф не знаеше по какво се различава Бранди от другите жени, но знаеше, че е така. Никога не беше се чувствал така преди и не знаеше как да потисне тази неутолима страст да бъде в леглото с нея, това зашеметяващо желание да се зарови дълбоко в копринените потайности на тялото ѝ. Да се люби с нея беше върховно удоволствие. Въздъхна и я притисна силно, без да мисли за мокрите чаршафи и влажните дрехи, разхвърляни наоколо.

Няколко минути по-късно едно почукване на вратата ги раздели.

— Забравих да ти кажа, че скоро ще донесат храната. Той се засмя и нахлузи мокрите си панталони и сухата риза. Отиде във всекидневната и пое подноса със закуската от сервитьора.

Докато го слушаше как се движи из другата стая, тя бавно стана от леглото. Видя се в огледалото и се загледа в собственото си отражение. Беше поруменяла от изживяното удоволствие.

Бранди никога не беше предполагала, че е възможна такава страст. Дори сега болезнено го желаше отново, а той се беше отделил от нея само за няколко минути. Знаеше, че това е лудост. Знаеше, че трябва да контролира тези свои чувства, но беше толкова красиво с тях, че тя искаше да изживее още от тази интимност.

Върна се във ваната и бързо се доизкъпа. Водата беше вече хладна. Излезе от ваната и се зави в копринения си халат. Рейф се върна в стаята.

— Гладна ли си?

— Умирам от глад — каза му тя. Беше вперила поглед в него и се чудеше дали отговорът ѝ се отнася за храната или за него.

Рейф протегна ръка и тя я пое.

— Закуската те чака. — Той направи широк жест към масата.

— Благодаря ви, сър. Вие се грижете за всички мои нужди.

— Така ли е? — попита той и я привлече към себе си, наслаждавайки се отново на удоволствието да я държи в прегръдките

си.

В отговор тя го целуна и когато се отделиха един от друг, вече не мислеха много за ядене.

— Я по-добре да хапнем — каза най-сетне той и я пусна неохотно. — Ако не се храним, може да останем без сили.

— Мога да разбера защо — каза тя и му се ухили прелъстително.

Усмивката ѝ беше толкова пленителна, че той почти забрави за храната. Само строгият самоконтрол го опази да не я обладае на канапето. Тази мисъл все пак го заинтригува и той я запази за по-късно.

— Никога не сме имали достатъчно възможност да говорим за Клер — каза тя, за да се откъсне временно от чувствените си мисли за Рейф. — Тя ми беше толкова много от помощ. Марк къде се е запознал с нея?

След като беше наблюдавала снощи Клер, Мери и Джейсън, Бранди усети, че има нещо, което не знае за тях. Не беше сигурна какво е то, но искаше да разбере дали е права или не.

— От това, което знам, Клер е била една от приятелките на Жанет.

— Марк познавал ли я е?

— До колкото ми е известно — да. Той не я беше виждал от години, но когато родителите на Жанет предложиха да наеме Клер, той веднага се съгласи.

— Значи те са се познавали, преди Марк да се ожени за Жанет... — каза тя замислено.

— Клер беше на сватбата им. Защо питаш?

— О, просто така. Помислих си, че си подходжат. Тя се разбира с Мери много хубаво.

— И с Джейсън. Какво я накара да промени така външния си вид?

— Аз ѝ казах, че ако ще се грижи за мен, трябва да се замисли и за себе си. Дори я научих да играе покер.

— Ти си я научила да играе покер? — Рейф се задави от смях. — Но Клер е учителка!

— Това няма значение. Надявам се да не губи.

— Нима да загубиш от мен беше толкова ужасно?

Бранди го погледна и се замисли за живота, който бе принудена да води до срещата си с Рейф. Той видя замъгления ѝ поглед и моментално съжали за това, което беше казал. Да можеше да си вземе обратно думите, веднага би го направил. В този момент те се чувстваха удобно заедно и се радваха на близостта си.

— Загубих нещо повече от пари. Изглежда, че загубих душата си. — Тя стана и се извини. — По-добре да се обличаме, ако искаме да сме навреме на парахода.

Той я проследи с поглед, докато тя излезе от стаята. Усети странен хлад в душата и в тялото си, когато нея вече я нямаше. Той стана от масата и я последва в спалнята, за да си опакова вещите. Като направи това, хвърли един последен поглед на канапетото, което беше дало храна на еротичната му фантазия. Но трябваше да овладее чувствата си, ако искаше да стигнат навреме на брега.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Клер стоеше на палубата на „Мисисипи Бел“, заедно с Марк, очаквайки да се появят Рейф и Бранди. Луиза беше отвела децата да играят и те бяха останали сами. Бяха се качили рано на парахода и сега с нетърпение очакваха младоженците.

— Бих желал вече да са тук. Искам да видя как изглежда Рейф след първата брачна нощ — каза Марк с хитра усмивка.

— Сигурна съм, че е добре — каза му Клер. — Те са много красива двойка, нали?

— Разбира се. Никога не съм мислил, че Рейф ще се ожени, но той в действителност го направи.

Тя го погледна с любопитство.

— Защо не е искал да се жени?

— Майка му не беше точно една от най-любещите жени в света, затова и чувствата на Рейф към жените не бяха от най-добрите. Той не смяташе да се жени... но срещна Бранди.

— Изглежда, че Бранди е причината за промяната в него.

— Така трябва да е. Иначе защо щеше да се ожени толкова бързо за нея?

— Знам за още едно бързо ухажване — усмихна му се Клер, като си спомни колко бързо той и Жанет се бяха влюбили. — На теб и Жанет не ви отне много време, за да се опознаете.

— Само трябваше да я погледна... — Погледът му се зарея в далечината. — Но такава любов спохожда човек само веднъж в живота. — В гласа му прозвуча съжаление. — Все още ми липсва, макар и след всичкото това време.

— И на мен ми липсва. Не бях разбрала колко много, докато не видях Мери, и тогава всичко отново нахлу в мен... колко много Жанет обичаше живота. Ти беше щастлив, че я имаше.

— Бях.

Размениха си изпълнени с болка погледи, като си спомниха за Жанет и щастието, което им беше донесла в живота.

— Радвам се, че вие двамата бяхте толкова щастливи заедно. А вашите деца са истински подарък от Бога.

— Не знаех какво щях да правя без тях. Всичко стана толкова бързо. В един момент беше добре, а в следващия треската я сломи. Добре, че са Мери и Джейсън... Живея само заради тях.

Клер не можа да се сдържи. Протегна ръка и приятелски го докосна по рамото.

— Ти много добре си се справил сам.

Той кимна, но не каза нищо. Видя един файтон да спира на брега и от него излезе Рейф.

— Виж, ето ги!

Клер се приближи до перилата, за да види Бранди веднага щом слезе.

— И двамата се усмихват. Изглежда, че светът е прекрасен.

— Добре е, когато нещата се развиват добре. Хайде да ги посрещнем.

Бранди се появи с усмивка на щастлива младоженка, но сърцето ѝ беше като сковано в лед. След последния разговор с Рейф тя мълчаливо се обвиняваше, задето беше забравила най-важното от тяхното споразумение: този мъж не я обичаше и никога нямаше да я обикне. Глупаво беше от нейна страна да забравя това дори за миг. Тялото ѝ можеше да я предаде, когато той я докосваше, но не ѝ сърцето ѝ.

Тя се успокои, като видя Марк и Клер да ги чакат на горната палуба. Напрежението между нея и Рейф във файтона беше поносимо и тя се зарадва да види приятелката си. Добре беше да е с някого, с когото ще може да се поотпусне за известно време. Още повече я зарадва, че тя и Марк изглеждаха много доволни един от друг. Тя се надяваше, че тези няколко месеца, които те щяха да прекарат в близост един до друг, ще родят нещо, особено след това, което Рейф ѝ беше казал снощи.

Бранди инстинктивно беше разбрала, че Марк трябва да е бил мъжът, когото Клер е обичала през всичките тези години. Защо иначе предпазливата учителка ще се остави да върви по вятъра така бързо и с такова желание, ако не заради любов? Разкажете им определено

съвпадаха, особено след всичко, което беше чула за Жанет — колко красива и чудесна е била тя. Нищо чудно, че Клер не е могла да спечели любовта на Марк. Но това е било по-рано, а сега е различно. Бранди се зарадва също, като видя, че Клер е облечена в една от новите си рокли. Изглеждаше изтънчена и хубава и Бранди възнамеряваше да се държи настрана, когато попаднеше на двамата.

— Здравейте, младоженци! — приветства ги Клер, когато те стигнаха палубата, където ги чакаха. Тя прегърна Бранди и я целуна. — Толкова се радвам да те видя! Как си?

— Чудесно — отговори Бранди. — Успяхме да дойдем навреме на парахода.

— Моите поздравления — каза Марк на Рейф. — Аз може би щях да се увлека с такава хубава съпруга...

Бранди се изчерви, а Рейф само се засмя.

— Трябваше да дойдем навреме, ако искахме да пътуваме заедно — каза им Рейф. — Вие ни помогнахте, трябва да ви върнем услугата.

— Точно така — подразни ги Бранди. — Сега ти си неангажираната жена, а Марк е неангажираният мъж. И двамата ще ви държим под око.

Марк се усмихваше добродушно.

— Вече е твърде късно. Снощи Клер беше изцяло на мое разположение.

Клер се изчерви, а Бранди и Рейф ги огледаха с подновен интерес.

Виждайки израженията им, Марк бързо се поправи:

— Мери и Джейсън бяха с нас.

— Тогава репутацията ти е непокътната — каза Рейф на Клер. — Мери вероятно е идеалната компаньонка.

— Наистина е така — съгласи се Клер. — Не ни остави сами нито минута. Тя е много остроумна и находчива. Забавно беше да си прекарваме времето с нея и Джейсън... и Марк — добави тя, когато той я погледна.

Продължиха да говорят за общи неща. Бранди почти си отдъхна, когато Марк и Рейф решиха да се отбият в мъжкия бар, за да пийнат нещо. Тя искаше да е без него, за да подреди мислите си. Трябваше да постави изтърваните си емоции под контрол и това, че щеше да бъде с

Клер, я успокояваше, макар че не можеше да говори с нея за всичко, което я тревожеше.

— Какво стана снощи — каза Бранди, когато двете седнаха на палубата. — Марк те покани на вечеря, нали?

— Да — каза Клер и започна да разказва с блеснали очи.

— Радвам се за теб. Имаш толкова щастлив вид днес.

— Предполагам, че е така. Марк е добър човек.

— Клер... разбира се, може да ми кажеш, че не е моя работа, но искам да те питам нещо.

— Какво? — Тя не можеше да си представи за какво ще се колебае Бранди да я пита.

— Марк ли е мъжът, в когото си била влюбена, когато си завършила училище? Наблюдавах те как се държиш с децата, освен това чух някои неща, които ме навеждат на тази мисъл. Снощи попитах Рейф за вас двамата и той каза, че вие се познавате от дълго време. Това ли е мъжът, който си обичала през всичките тези години? Той ли никога не е знаел, че притежава сърцето ти?

— Да. — Думата едва чуто се откъсна от устата на Клер. Тя изглеждаше нещастна, но когато видя възхитения поглед на Бранди, се обърка. — Защо си толкова доволна?

— Това е чудесно!

— Кое е чудесно?

— Че Марк е мъжът, когото обичаш.

— Радвам се, че мислиш така.

— Минало е много време. Нещата са различни сега.

— Не, не са. Аз съм същата Клер, която той познаваше тогава.

— О, не, не си! Виж какво си постигнала! Ти си една фантастична жена, отлична учителка, фина и интелигентна, и не отричам факта, че си безупречна наставничка. А да не говорим, че сега може да играеш и добър покер.

Клер се усмихваше.

— Но какво значение има това?

— Ами ето какво. Искаш ли да изживееш живота си с Марк Лефевър или не? Ти трябва да вземеш това решение. Едва тогава ще знаем какво трябва да правим.

— Разбира се, че искам, но не знам какво мисли той? Сигурно дори не се е замислял над това — каза Клер малко тъжно.

— Но ще се замисли — каза Бранди уверено. — Ти не си ли спомняш за жената в специалната рокля, която те гледаше от огледалото в магазина? Това е жената, която ще спечели сърцето на Марк.

— Наистина ли мислиш, че можем да го постигнем?

— Не ние — ти. Да, уверена съм, че можеш.

В очите на Клер блесна поглед, който Бранди никога не беше виждала преди това — поглед на надежда... любов... вълнение...

— Права си. Дава ми се втори шанс да спечеля Марк. Ще трябва да се опитам.

— Ще се получи, но трябва да сме подготвени. Сега не си ли довольна, че купи тези нови рокли?

Клер й се ухили заговорнически.

— Ами да. Добре, моя придружителко и учителко, с какво да започнем?

Те приближиха главите си и започнаха да планират действията си.

Късно същата вечер Бранди и Рейф се прибраха в каютата си. Вечеряха в трапезарията на парахода и поговориха с Марк и Клер. За всички изглеждаше, че са влюбени и напълно щастливи. Само те знаеха каква е истината.

Бранди не беше съвсем сигурна какво да очаква, когато Рейф затвори и заключи вратата зад себе си и започна да се съблича. Едно бе да любезничи с хората наоколо. Друго беше да се оправя с него, когато бяха сами. Но въпреки че й се искаше да излезе и да не се върне повече, знаеше, че не може да го направи. Нейното беше залог на честта. Беше се съгласила с условията за плащане и трябваше да ги изпълнява.

Стаята беше малка и изглеждаше почти претъпкана в сравнение с луксозния апартамент в хотела. Бранди се притесни, че ще трябва да се съблича пред Рейф. Каквото и да се случеше тази нощ, то щеше да определи отношенията им по-нататък и това я плашеше.

Наблюдаваше тайно Рейф, но той изглежда нямаше проблем с интимността на обстановката. Вече се беше съблякъл и пъхнал в леглото, докато тя още стоеше с гръб към него. Неговите бързи

действия премахнаха всякаква възможност да се скрие от погледа му. Ето го сега, лежеше, завит само до кръста, с ръце под главата си, и я наблюдаваше.

— Ще си лягаш ли? — попита той с потъмнели от страст очи.

— Да... само една минутка... — измърмори тя, търсейки начин да се измъкне, но такъв нямаше. Погледът ѝ беше привлечен от широкия му гръден кош.

— Не се притеснявай. Аз се наслаждавам на гледката и съм сигурен, че ще стане много по-интересно, преди да е свършила вечерта.

Бранди се обърна и започна да се съблича. Помисли си, че ако се забави, той може да заспи и тогава нямаше да има за какво да се притеснява.

Тя не знаеше, че Рейф намираше бавните ѝ движения за още по-еротични. При всяко сваляне на част от облеклото, неговото желание нарастваше. Той едва се сдържа да не скочи от леглото и да я обладае бързо, горещо, възбуждащо.

Рейф съжаляваше, че нещата между тях се бяха променили от сутринта насам. Тя се беше отдръпнала от него, а той искаше между тях да има онази интимност, която имаше през нощта и ранните часове на утрото.

Бранди знаеше, че той наблюдава всяко нейно движение и че въпреки молитвите ѝ да заспи, това не ставаше. Не можеше повече да се бави със свалянето на роклята и започна да я разкопчава.

Рейф наблюдаваше как тя освобождава копчетата от илиците им и докато правеше това, през тесния отвор се показва корсетът ѝ. Той си спомняше съвсем ясно как го бе свалил предната вечер по време на играта на покер.

— Ако желаеш, може пак да поиграем на покер — каза той с похотлива усмивка. Погледът му я изгаряше и чертаеше по тялото ѝ пътищата на ръцете и устните му, които скоро щяха да се спуснат по нея.

Бранди разбра, че няма да може да избяга тази нощ. Каза си, че ще бъде добре. Каза си, че ще се държи хладно с него; по този начин няма да има опасност да забрави себе си и единствената причина, поради която беше тук.

— Не е необходимо. Аз вече не съм девствена — каза спокойното тя.

Начинът, по който бяха казани тези думи, го подразни, но той го пренебрегна и протегна ръка към нея.

— Тогава ела тук. Аз ще ти помогна да се доразсъблечеш.

Очите им се срещнаха в тясното пространство на каютата и Бранди бавно пристъпи към леглото. Докосна я хладината на чаршафите и тя потрепери, когато той хвана ръката ѝ.

— На теб ти е студено? — попита той изненадано.

— Малко.

— Ела да те стопля...

Нямаше нужда от повече слова, когато устата му се впи в нейната. Това раздуха искрите на страстта от предишната нощ. В следващия миг бе погълната от горещината на желанието му.

Бранди искаше да се бори с нуждата, която я поглъщаше, но нямаше силите за това. Отдаде се на слабостта си и се загуби в рая на прегръдките на Рейф. Неговата сила, страст, милувките му премахнаха всякакво желание да се съпротивлява. Докато тялото му се движеше върху нейното в най-интимна любовна страст, тя му отвърщаше с желание и почти извика от радост, когато достигнаха върха на удоволствието. Телата им се бяха вплеели, сърцата им биеха като едно. Бранди отговаряше на милувките му с милувки, на целувките му с целувки, забравяйки всичко, което си беше казала: че ще бъде хладна с него, че ще запази сърцето си студено и необвързано.

Достигнали върха на екстаза, те сякаш застинаха. Удоволствието от любенето им ги направи бездиханни и ги остави изтощени в прегръдките им. Телата им бяха като едно. Никой не проговори.

Когато Рейф най-сетне я остави, Бранди се обърна на другата страна и се престори, че спи. Той не видя сълзата, която се търкулна от окото ѝ.

Рейф лежеше загледан в стройния ѝ гръб. Той гореше от желание да има жената, която така страстно се беше отворила към него миналата нощ. Гореше от желание отново да я прегърне и тя отново да го пожелае. Тя беше легнала тази нощ с него, без да каже нито дума, но въпреки това не беше същата. За малко да посегне към нея. Знаеше, че тя няма да му откаже, но се въздържа. Ще изчака. Ще ѝ даде време. Някой ден тя щеше да го пожелае истински.

Рейф лежеше по гръб и гледаше с невиждащ поглед тавана. Участи му щеше да го забавлява, ако не го тревожеше. От всички жени на света, които искаха да споделят леглото му — а те не бяха малко — се беше оженил за тази, която не гореше от желание да му бъде нито съпруга, нито любовница. Чудеше се дали е взел правилното решение за Бранди, като я накара насила да приеме вочлята му. Знаеше, че само времето ще покаже.

Бранди лежеше до Рейф с гръб към него. Очакваше съня, искаше да заспи, искаше да забрави поне за малко как тялото ѝ я предаде в момента, в който той я докосна и възбуди с целувката си.

— Трябва да обявя нещо — информира ги Марк следващия ден на вечеря.

— Нима? — Рейф го изгледа косо, чудейки се какво ще каже.

— Да. Ще дам прием за теб и красивата ти съпруга, когато се приберем в Начез. Какво ще кажете? — попита той, като премести погледа си от Бранди върху Рейф. — Важно е Бранди да се срещне с всички и да бъде въведена по подходящ начин в обществото. Мислех, че тя ще се чувства много по-удобно, ако това стане в приятелската обстановка на моята къща. Може да се окажа малко неумел като домакин, тъй като не съм приемал гости от миналата година, но някак ще се оправя, стига вие да го желаете.

— Марк, това е великолепна идея. Благодаря ти — каза му Рейф.

— Да, благодаря, Марк. Много мило от твоя страна, но аз имам друга идея. Защо не позволиш на Клер да ти помогне? Ако я бива в уреждането на приеми толкова, колкото в моето обучение, то приемът, който ще организирате, ще има поразяващ успех — предложи му Бранди, виждайки добра възможност за двамата им да бъдат заедно.

Марк погледна към Клер. Цялата вечер му беше трудно да откъсне поглед от нея.

— С удоволствие бих се възползвал от помощта ти, ако, разбира се, имаш време.

— Разбира се. Благодаря за поканата — отвърна тя и усети как сърцето ѝ забива учестено при мисълта, че ще бъде толкова близо до него.

— С колко време разполагаме за подготовката? — обърна се Марк към Рейф.

— Бранди ще има нужда поне от една седмица, за да се установи в Белерайв. Ще си бъдем у дома след два дни. Какво ще кажеш за последващата събота?

— Съгласен. Двамата с Клер ще се погрижим за всичко. Вие с Бранди ще трябва само да дойдете.

— Имам чувството, че този прием ще ми хареса — каза през смях Рейф.

Двамата започнаха да обсъждат списъка на гостите. Бранди и Клер ги слушаха безмълвно и от време на време се споглеждаха объркано, когато мъжете заговореха за хора, които те не познаваха, но за които бързо научаваха много от смешните истории на Рейф и Марк.

— Ами Мирабел? — попита нарочно Марк. Той знаеше, че нямаше как да не я включат между гостите, пък и тя беше проблем, който все някога трябваше да бъде решен.

— О, красивата Мирабел... — Рейф замълча, тъй като знаеше, че сблъсъкът щеше да бъде неизбежен.

— Коя е Мирабел? — попита Бранди, когато забеляза промяната в изражението на Рейф.

— Една стара приятелка — отговори той, след което се обърна към Марк. — Ще трябва да бъде поканена. Отсъствието ѝ ще причини повече неприятности отколкото присъствието ѝ.

— И аз мисля така, но все пак трябва да бъдеш подготвен.

— О, ще бъда, и още как.

Клер и Бранди се спогледаха с любопитство.

— И за какво точно трябва да бъдеш подготвен? — попита Клер.

Рейф осъзна, че беше най-добре да им каже истината, за да могат и те да бъдат подготвени.

— С Мирабел се познаваме от доста време.

Това беше достатъчно Бранди да разбере за какво ставаше дума. В нощта, когато двамата бяха уточнили условията на брака си, той ѝ беше разказал как жените винаги го бяха преследвали с желанието да се омъжат за него. Тя беше видяла с очите си при момичето на Димърз.

— Значи и тя е като Лоти?

— Може и така да се каже — отвърна уклончиво той, тъй като не искаше да говори повече за Мирабел.

Марк се изкушаваше да каже на Рейф да накара Бранди да си вземе револвера, за да прогонва жените, но реши, че точно в този момент остроумието му нямаше да получи признание.

— Ще я поканя. В най-лошия случай, тя ще направи някоя сцена, което ще се отрази зле върху нея, а не върху теб.

— Рано или късно тя ще разбере — съгласи се Рейф. — По-добре да разбере от нас.

Те продължиха да обсъждат плановете и гостите до късно, след което се оттеглиха да поспят. Марк предложи на Клер да я придружи до каютата ѝ и двамата излязоха заедно на палубата.

Нощта беше задушна и тъмна. Тежки облаци бяха надвиснали ниско над земята, а в далечината се чуваше грохотът на гръмотевици.

— Казват, че бурите са най-силни по реките — отбеляза Клер, докато вървеше към перилата, където застана с лице срещу вятъра. Тя обичаше гръмотевичните бури, силния порив на вятъра, аромата на приближаващия дъжд. Необузданата сила на природата я вълнуваше както нищо друго.

Назъбена мълния проряза небето и за миг освети реката и брега с ярка светлина; последва я гръм, който се разнесе надалеч в нощта. Клер дори не помръдна. Тя само затвори очи, за да се наслади на гледката.

— Не се ли страхуваш? — попита Марк, докато заставаще до нея. Той се облегна на лакът върху перилата и се вгледа в нея.

Безстрашието на Клер изненада Марк. Той беше удивен от всичко, което научаваше за нея — за истинската Клер. Двамата се познаваха от години, но той я бе смятал за мълчалива жена, която винаги остава на заден план и не привлича вниманието върху себе си. Колкото повече я опознаваше, толкова повече откриваше истинската ѝ същност — интелигентна, остроумна и дяволски красива, откакто беше захвърлила дрехите на учителка и беше започнала да се облича по-стилно. Роклята, в която беше облечена тази вечер, беше елегантна и Марк не можеше да откъсне очи от Клер, откакто я бе видял да влиза в трапезарията.

— Не. Няма от какво да се страхувам — каза тихо тя, без да отваря очи. — Ти си тук с мен.

Марк преживя миг на откровение, когато усети дълбоко в себе си топлината, която бе смятал за отдавна погребана. Той не вярваше, че

отново ще изпита силни чувства към някоя жена, но нещо в Клер бе успяло да проникне до дълбините на душата му. Тя беше възпитана, забавна, държеше се добре с децата и той я харесваше. Погледът му се спря върху меката извивка на устните ѝ и без да мисли, той се приближи към нея. Внимателно и нежно Марк повдигна едната си ръка, обхвана бузата ѝ и наведе глава, за да я целуне.

Клер не помръдна. Тя не можеше да повярва, че мечтата ѝ, отчаяното ѝ желание, започваше да се сбъдва. Тя си спомни, че когато жената в магазина за дамско облекло ѝ беше продала роклята, ѝ беше казала, че се надява най-силното желание на Клер да се сбъдне, докато е облечена в нея. И точно така бе станало. Марк я целуваше.

Тази мисъл премина през съзнанието ѝ като мълния, след което тя вече не можеше да мисли за нищо и се отдаде на сладостта на мига, докато над главите им святкаха мълнии, трещяха гръмотевици, а вятърът се усилваше. Тя усети как вдига ръце и ги обвива около врата на Марк. Беше изминала цяла вечност, откакто за последен път си бе позволила да мисли за този момент, но сега... той наистина беше с нея и тя изпитваше истинско щастие.

Докато ръцете на Клер се увиваха около врата му, Марк изстена гърлено и я притисна към себе си. Той разтвори устните ѝ и вкара езика си в устата ѝ. Двамата потънаха в чудото на мига, без да забелязват нищо друго, освен самите себе си. И тогава се случи нещо.

По-късно Клер щеше да реши, че боговете са се съюзили срещу нея, но трясъкът на гръмотевица, последван от студен, проливен дъжд, ги раздели и ги остави да стоят задъхани в тъмната нощ. Те се гледаха втренчено и нито един от тях не можеше да осъзнае цялостно то значение на онова, което се бе случило. Внезапно те се разсмяха като две деца, които току-що са направили някаква пакост, след което Марк плъзна ръка около кръста ѝ и двамата се затичаха към каютата ѝ.

— Лека нощ, Клер — каза той с дрезгав глас, докато тя влизаше в каютата.

— Лека нощ, Марк. Сладки сънища — каза тя, усмихна му се за последен път и затвори и заключи вратата зад себе си.

Сладки сънища... Струваше му се, че беше изминала цяла вечност, откакто бе сънувал нещо, камо ли пък хубаво, но може би беше настъпил моментът това да се промени.

Може би моментът наистина беше настъпил.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Късно следващата вечер Бранди лежеше в леглото и чакаше завръщането на Рейф. След вечеря той беше отишъл с Марк в бара, а тя се беше прибрала в каютата им, за да си събере багажа и да се приготви за пристигането им в Начез на следващата сутрин. Тя беше изморена и сънят щеше да ѝ се отрази добре, но трябваше да поговори с Рейф за начина, по който щеше да се срещне с майка си и да ѝ разкаже за внезапното си решение да се омъжи. Бранди беше събрала багажа си преди няколко часа и оттогава го чакаше да се върне, но вече приближаваше полунощ, а него го нямаше.

Бранди си каза, че Рейф не ѝ липсва и че се радва, че той беше излязъл с Марк. Но часовете минаваха, а тя лежеше сама в леглото, което двамата бяха делили през нощите по време на това пътуване, и не можеше да не си спомни вълнението, което бе изпитвала при допира на ръцете му, сладостта на целувките му и мощта на любовенето му. Раздразнена тя се обърна по корем и се опита да се настани удобно.

Почти беше заспала, когато чу вратата да се отвори и Рейф влезе в каютата. Бранди беше оставила лампата да свети слабо и увеличи леко светлината, когато той започна да се приготвя да си легне. Тя знаеше, че няма да ѝ се удаде по-добра възможност и затова седна в леглото, за да му каже за онова, което не ѝ излизаше от ума.

— Рейф, трябва да поговорим — каза Бранди.

— Не знаех, че ме чакаш.

— Важно е. Става дума за майка ми.

Той не отвърна нищо, а продължи да разкопчава ризата си.

— Когато стигнем в Начез, искам да се срещна с нея насаме.

— Защо?

— За да ѝ обясня как стоят нещата.

Той се вцепени и се зачуди каква част от тяхната сделка смяташе да разкрие Бранди.

— И какво по-точно искаш да ѝ кажеш?

— Как съм те срещнала и съм се влюбила в теб толкова бързо, че не съм успяла да ти устоя. Ще ѝ кажа, че съм те желала толкова силно, че не съм могла да дочакам завръщането си у дома, за да се омъжа за теб.

Той долови нотката на горчивина в гласа ѝ и това го жегна.

— Мислиш ли, че ще ти повярва?

— Надявам се — отвърна Бранди почти шепнешком. — Не мога да позволя на никого и нищо да нарани майка ми. Тя е работила усилено цял живот. Никога не ѝ е било лесно и не искам сега да бъде наранена.

Рейф я погледна.

— Да не искаш да кажеш, че според теб аз мога да я нараня нарочно?

— Истината за нас ще я сломи. Искам да ми дадеш честната си дума, че никога няма да ѝ кажеш истината за нашия брак. — Бранди го погледна в очите и не отмести погледа си.

— Давам ти честната си дума, че няма да ѝ кажа истината за нас, но няма ли тя сама да се досети, когато бебето се роди и ти си тръгнеш?

Споменаването на единствената причина, поради която той се женеше за нея, я накара да се напрегне. Бранди се помоли мислено да успее някак да намери парите, от които се нуждаеше, за да му плати, преди да настъпи този ужасен, съдбоносен ден.

— Ще мисля за това, когато му дойде времето. Кой знае? — усети, че го дразни тя. — А ако не забременея?

Рейф тихо изръмжа. Думите ѝ помрачиха настроението му. Погледът му се втренчи в нея, сякаш искаше да проникне до дъното на душата ѝ.

Бранди усети, че го беше притиснала твърде силно, и побърза да продължи.

— Искам първо да отида у дома сама и да прекарам около час насаме с майка ми, преди да те представя. Искам този момент да бъде много приятен и за двете ни. За останалото можем да се тревожим по-късно.

— Добре, Бранди. Щом така искаш, така да бъде. Ние с Клер все ще успеем да си намерим някакво занимание, докато ти говориш с майка си.

— Благодаря — каза тихо тя, докато той се приближаваше към леглото.

Рейф остана да я гледа известно време, след което легна до нея.

Вече не беше необходимо да казват каквото и да било. Телата им говореха вместо тях на език, стар колкото света.

На следващия ден Бранди седеше нервно във файтона, който се движеше по улиците на Начез на път за малката наета къща, в която майка ѝ очакваше завръщането на дъщеря си. За пръв път през живота си Бранди беше благодарна, че майка ѝ вече не беше добре със зрението. Така тя може би нямаше да проникне зад фалшивата усмивка и фалшивите прояви на радост от страна на дъщеря ѝ. Майка ѝ винаги бе имала способността да я разчита като отворена книга. Бранди никога не бе успявала да я излъже или да скрие нещо от нея. Тя се надяваше, че този път щеше да успее. Освен това се надяваше и че ще убеди майка си, че чувствата ѝ към Рейф бяха истински и че двамата наистина се обичаха и желаеха този брак.

Когато файтонът спря, Бранди си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и слезе. Тя плати на кочияша и влезе в къщата, готова да изрече най-голямата лъжа в живота си пред човека, когото обичаше повече от всичко друго.

— Мамо? — извика тя, когато влезе и видя, че в дневната няма никого.

— Бранди! Най-после се върна! Този път те нямаше толкова дълго, че бях започнала да се тревожа за теб — извика развълнувано Либи О'Нийл от кухнята, където седеше с Алтея, жената, която се грижеше за нея по време на отсъствието на Бранди. Либи беше дребна женица, но притежаваше голяма смелост и мъдрост и точно сега нищо на света не можеше да ѝ попречи да скочи на крака и да тръгне към дъщеря си. Колкото и слаба да беше, тя успя да се изправи и тръгна забързано през къщата по посока на гласа на дъщеря си.

Бранди се озова в толкова необходимата ѝ майчина прегръдка.

— Върнах се, мамо — въздъхна просълзена тя.

Либи долови вълнението в гласа ѝ и след малко се отдръпна и погледна внимателно дъщеря си. Тя можеше да различи чертите на Бранди, но не беше в състояние да види ясно изражението.

— Какво има, скъпа? Да не би нещо да те тревожи?

— О, не, мамо. Нищо не ме тревожи. Просто се радвам да те видя. Липсваше ми.

— Не толкова, колкото ми липсваше ти. Как са Бен и останалите ти приятели? — попита тя, докато въвеждаше Бранди в кухнята и я настаняваше на един стол до масата.

— Госпожице Бранди, толкова е хубаво, че се върнахте здрава и читава у дома — каза Алтея. — Аз си тръгвам, за да можете двете да си поговорите на спокойствие.

— Благодаря, Алтея. Ще се видим по-късно.

— Да, госпожо.

Жената излезе и Бранди остана насаме с майка си.

— Разкажи ми за това пътуване. Нямаше те толкова дълго. Не ми е приятно, когато сме разделени за толкова време, но знам, че така трябва.

— Не, вече не трябва — обяви Бранди. Тя се беше опитвала отчаяно да измисли някакъв начин да премине по внимателно към темата за прибързания си брак, но реши, че най-добре беше да си каже всичко направо.

Либи се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че никога вече няма да се налага да те оставям сама.

Либи я изгледа с недоверие и надежда.

— Не те разбирам...

— Мамо — каза Бранди, коленичи пред майка си и взе ръцете ѝ в своите. — По време на това пътуване срещнах един мъж... Той се казва Рейф Морган и ти скоро ще се запознаеш с него.

— И какъв е този Рейф Морган?

— Мамо... Докато бях в Сеинт Луис, аз се омъжих за Рейф.

Последва тишина и майка ѝ се втренчи в нея с удивление.

— Сигурна ли си, че си взела правилното решение? — попита с тревога Либи. Тя знаеше, че дъщеря ѝ не беше глупава, но понякога хората действаха импулсивно и след това съжаляваха за действията си.

— О, да, мамо. Взех правилното решение. — Този път Бранди казваше истината.

— Добре... добре...

Бранди забеляза сълзите, които се стичаха по бузите на майка ѝ.

— Мамо? — Внезапно Бранди почувства уплаха, тъй като не знаеше как трябваше да разбира реакцията на майка си. Тя нямаше представа дали сълзите на Либи бяха признак на радост или мъка.

— Всичко е наред, миличка. Всичко е наред... — Либи прегърна дъщеря си. — Това е най-добрата новина, която съм чувала през живота си. Отдавна се моля с теб да се случи някакво чудо. Най-последните молитви ми се изпълниха.

Бранди се отпусна на гърдите на майка си и си позволи отново да се почувства малка и защитена от нейната обич.

— О, мамо... Горя от нетърпение да те започна с него. Той е много красив и е собственик на плантация. Ще живеем там... в Белерайв.

Либи се усмихна лъчезарно на дъщеря си, погали я по бузата и Бранди я погледна с обич.

— Ти си красива жена, Бранди. Толкова се радвам, че най-сетне си намери подходящ мъж.

— И аз се радвам, мамо.

— Кога ще го видя? Надявам се да е скоро. Той сигурно е прекрасен, щом с успял да спечели сърцето ти толкова бързо.

— Той е много специален мъж, мамо. Надявам се да го харесаш.

— Щом ти го обичаш, аз също ще го харесам — заяви твърдо Либи. — В крайна сметка, той е имал здравия разум да се ожени за дъщеря ми. Как е възможно да не го харесам?

Двете се прегърнаха отново.

— Той ще дойде тук след малко. Помолих го да ни остави насаме, за да мога да ти кажа за нас.

— Тогава ми разкажи всичко!

— Но трябва и да си съберем багажа. Тръгваме за Белерайв веднага щом той дойде тук.

— Днес ли?

— Днес. Утре сутрин ще се събудиш в плантацията Белерайв.

— Направо не мога да повярвам! Ще ти предложа нещо — извади куфара ми и ще ми разкажеш цялата история, докато събираме багажа. Сигурно е прекрасна.

— О, да, така е.

Бранди започна разказа си, като същевременно събираше вещите на майка си и подготвяше и двете за един нов живот.

Половин час покъсно Рейф и Клер пристигнаха в малката къща. Като се имаха предвид чувствата му, Рейф не изгаряше от нетърпение за тази среща. Той слезе от файтона и помогна на Клер също да слезе.

Рейф огледа критично квартала, забеляза колко порутени бяха сградите и осъзна смисъла на думите на Бен за живота на Бранди. Къщата не беше хубава, но по всичко личеше, че обитателите ѝ я поддържаха чиста и в добро състояние.

— С нетърпение очаквам да се запозная с майката на Бранди — каза Клер. — А ти? Тя сигурно е много интересна жена, щом е отгледала Бранди.

— Така е — отвърна уклончиво Рейф, докато двамата вървяха към къщата. Той почука на вратата и тя се отвори почти мигновено.

— Радвам се, че сте тук — каза с усмивка Бранди и ги покани да влязат. — Майка ми ви очаква.

Клер влезе първа, последвана от Рейф. Той не бе знаел какво трябва да очаква. Разказът на Бранди за влошаващото се здраве на майка ѝ почти го беше накарал да мисли, че ще срещне прикована на легло жена, но жизнеността, която излъчваше крехката женица с посивяла коса, застанала в другия край на стаята, го изненада.

— Мамо, искам да те запозная с моята приятелка, Клер — същата, за която съм ти разказвала толкова много — и с Рейф. — Бранди поведе Рейф и Клер към майка си.

— Клер, Бранди ми е разказвала много за теб и за това как играеш покер. Мисля, че ще ти трябват още няколко урока, ако искаш да се справиш с моето момиче — каза Либи със закачлива усмивка.

Клер обикна Либи О'Нийл мигновено и целуна старата жена по бузата.

— Бих дала всичко, за да стана добра колкото Бранди. Може би някой ден ще успея да я победя.

Те се разсмяха и Либи насочи вниманието си към Рейф.

— Е, Рейф Морган, значи ти си се влюбил в дъщеря ми, а? — попита тя и наклони глава, за да се вгледа нагоре към лицето му.

— Да, госпожо, така е — отвърна той и по някаква неизвестна причина, макар да знаеше, че правеше онова, което Бранди бе пожелала, се почувства неудобно, че мамеше майка ѝ.

— Ела по-близо, за да те огледам хубаво — каза Либи.

Рейф се приближи и Либи го огледа внимателно.

— Доколкото виждам, ти наистина си толкова красив, колкото те описа Бранди.

Откровеността ѝ накара Рейф да се изчерви леко.

— Благодаря.

— Няма нужда да ми благодариш, младежо. Когато ме опознаеш по-добре, ще разбереш, че винаги казвам онова, което мисля. Така животът е много по-лесен. Хората винаги знаят позицията ти и никога не ти се налага да си спомняш, че си излъгал и каква точно е била лъжата.

— Ще запомня това. — Той усети странно чувство на вина, но бързо се отърси от него. Истината, която Либи трябваше да знае, беше, че той обичаше дъщеря ѝ и се беше оженил за нея толкова бързо, защото не можеше да живее без нея.

— Ще се грижиш добре за дъщеря ми, нали?

— Да, госпожо.

— Добре. — Тя протегна ръка, улови неговата и усети силата му. Либи потупа ръката му с обич и му даде знак да седне до нея. Когато Рейф се подчини, тя го целуна по бузата и се обърна към дъщеря си.

— Намерила си добър мъж, Бранди. Сега разбирам защо си се омъжила за него толкова бързо.

— Значи го харесваш? — попита Бранди, като се усмихваше и местеше поглед от майка си към Рейф.

— О, да. Мисля, че двамата с Рейф ще станем много добри приятели — заяви уверено Либи.

Рейф не беше съвсем сигурен какво да мисли за тази дребна женица. Тя не приличаше на нито една от жените, които бе срещал през живота си. В нежния ѝ допир, в любезните ѝ думи, имаше нещо, което го караше да желае да се представи в най-добра светлина пред нея и да се увери, че нищо лошо няма да ѝ се случи. Това чувство му беше непознато и го озадачаваше. Въпреки това начинът, по който тя го беше приела още при първата им среща, го беше трогнал както нищо друго в живота му и го беше накарал да я гледа с лека усмивка.

— Багажът на мама е събран — каза Бранди и посочи към малката купчина лични вещи. — Уведомих Алтея за плановете ни и ѝ изпратих заплата за още една седмица за това, че я освобождавам толкова ненадейно. Освен това уведомах и хазяина, че напускаме къщата. Можем да тръгнем веднага щом вие бъдете готови.

— Тогава да вървим — каза Рейф. Той вдигна куфара на Либи и го отнесе до файтона. След това се върна в къщата.

— Дълъг ли е пътът? — поинтересува се Либи.

— Ще стигнем за около час и половина — отвърна Рейф.

— Значи ще бъдем там, преди да се стъмни.

— Да.

— Това е добре, защото искам да видя как изглежда домът ти — каза тя.

— Нашият дом — поправи я Рейф, въпреки че не знаеше защо.

Либи го погледна в очите.

— Ще ме удостоите ли с честта да ме придружите до файтона, господине?

— С удоволствие — съгласи се без колебание той и това изненада Бранди.

Либи хвана Рейф под ръка и го остави да я отведе до файтона.

Бранди и Клер се спогледаха, поколебаха се за миг и тръгнаха след тях.

— Мисля, че тя го харесва — каза уверено Клер.

— Но дали той я харесва? — Бранди не можеше да скрие тревогата си, тъй като знаеше какво беше миналото на съпруга ѝ.

— Че как би могъл да не я харесва? — отвърна Клер. — Майка ти е истинско съкровище. Ти си много щастлива, че имаш такава майка.

— Знам. Тя е най-мъдрата жена, която някога съм срещала, и определено най-сладката.

— На нея приличаш, нали?

Бранди се разсмя.

— Едва ли. Мисля, че като дете трябва да съм подложила нейната доброта на голямо изпитание, но понякога е добре човек да бъде куражлия.

— Без кураж ти не би постигнала всичко това — съгласи се Клер.

Забележката на приятелката ѝ накара Бранди да замълчи и тя се запита дали онова, което беше постигнала, беше хубаво или лошо. Рейф им помогна да се качат във файтона.

— Разкажи ми за семейството си, Рейф — помоли го Либи, когато потеглиха. Тя искаше да научи колкото се можеше повече за мъжа, който ѝ беше станал зет.

— Няма много за разказване, госпожо О'Нийл — започна той.

Либи го прекъсна незабавно.

— Минутка, младежо. Сега ти си част от семейството. Какви са тези официалности?

Рейф изглеждаше леко изненадан и сконфузен от укора ѝ.

— Наричай ме Либи или дори мамо, ако искаш. Но госпожа О'Нийл? Никога.

— Да, госпожо.

Тя го изгледа. Рейф ѝ се ухили. Никога досега не бе срещал майка като нея.

— Добре, Либи — каза той.

— Така вече е по-добре — каза весело тя. — А сега, за семейството ти...

Отговорът на Рейф беше кратък.

— Родителите ми са мъртви, а аз бях единственото им дете.

— Да, но сега имаш моята Бранди — каза Либи. — Вече не си сам.

— Така е — съгласи се той, хвана Бранди за ръката и ѝ се усмихна.

Бранди го погледна и му отвърна с изпълнена с благодарност усмивка. Рейф беше удържал думата си.

През целия път до плантацията те продължиха да си говорят за общи неща. Либи веднага беше харесала Клер.

— Моето момиченце работи дълго и усилено, за да направи живота ни по-добър. Прекрасно е, че ти ѝ помагаш толкова, както и това, че Рейф се е сетил да те наеме. — Тя хвърли един поглед на Рейф и се обърна отново към Клер. — Бранди създава ли ти много неприятности?

Бързият поглед, който ѝ хвърли Бранди, накара Клер да потисне усмивката си.

— Не, Бранди си е много добра. Виж, уроците по покер, които ми дава, нямаха толкова голям ефект, колкото моите уроци за нея. Страхувам се, че не съм схватлива колкото нея. Изглежда, че в тази област ми липсва талант.

— Това не е проблем. Ако продължим да играем, няма да бъде за пари, а само за удоволствие — каза Бранди.

— И на мен ми харесва да играя само за удоволствие — добави Рейф и хвърли един поглед на Бранди, когато си спомни за първата им брачна нощ.

Либи огледа доволно дъщеря си.

— Ти играеш много добре покер, скъпа, но винаги съм се тревожила от присъствието ти на онзи кораб. С Рейф ще бъдеш много по-щастлива. Просто го знам.

Бранди не каза нищо, защото не ѝ се искаше да излъже майка си. По-щастлива с Рейф ли? Едва ли. Сега дните преди съдбоносната игра на карти ѝ се струваха нереални. Оттогава животът ѝ се бе променил толкова драматично, че тя почти не можеше да се познае. Сега тя беше истинска дама... госпожа Рейф Морган.

Един час по-късно Рейф обяви, че почти бяха пристигнали в Белерайв.

— Още колко ни остава? — попита Бранди, докато оглеждаше любопитно полята около тях.

— През последните десет минути се движим през територията на Белерайв, но до къщата остават още няколко мили. Като стигнем до отклонението, ще можете да я видите в далечината.

Когато след малко завиха, те бяха впечатлени от начина, по който високите дъбове се извиваха над главите им и оформяха великолепно арка. Когато файтонът излезе от прохода между дърветата, Бранди забеляза къщата и дъхът ѝ замря.

Вдясно, разположена сред великолепието на горичка от величествени дъбове, се намираше Белерайв. Триетажната бяла къща, която блестеше под лъчите на късното следобедно слънце, представляваше доказателство за заслужената слава на гръцката възрожденска архитектура.

Бранди зяпна от удивление.

— О, Рейф... Домът ти е прекрасен.

Клер се беше втренчила безмълвно в сградата, а Либи седеше облегната в седалката си, тъй като от това разстояние все още не можеше да види нищо.

Рейф погледна къщата, с която бяха свързани толкова много от спомените му. Той знаеше, че сградата изглежда впечатляващо, и се възхищаваше на величието ѝ, но Бранди изглеждаше изпълнена с такова страхопочитание, че той се опита да се отърси от спомена за предателството на майка си и смъртта на баща си и да види къщата през погледа на човек, който никога не бе влизал вътре и не познаваше историята ѝ. За миг той успя да си спомни вълнението, което бе изпитвал всеки път, когато се бе прибирал у дома, спомни си за радостта на необремененото си детство и се усмихна.

— У дома сме си — каза той.

Докато гледаше към къщата, входната врата се отвори. Рейф очакваше да види някой от слугите да излиза навън, но за негова изненада на верандата излезе Мирабел, вдигнала ръка за поздрав, сякаш беше господарката на този дом, която приветстваше завръщания си съпруг.

Бранди също забеляза жената и хвърли един поглед на Рейф. Странното изражение, изписано върху лицето му, я изненада. Той изглеждаше намръщен, а едно мускулче на челюстта му потръпваше нервно.

— Коя е тази жена? — попита невинно Бранди, като си мислеше, че сигурно беше някоя негова близка.

— Мирабел — отвърна той през стиснати устни.

— Същата онази Мирабел, за която двамата с Марк говорехте на кораба ли?

— Същата.

Бранди и Клер се спогледаха в очакване на приближаващия сблъсък.

— Това ще бъде интересно — изсумтя Рейф, докато файтонът спираше пред входа на къщата.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Рейф, скъпи! — възкликна Мирабел, когато той слезе от файтона.

Преди Рейф да успее да каже нещо, тя сече бе слязла по стълбите и го прегръщаше. Мирабел беше мислила за него през цялото време, докато той бе отсъствал, и днес просто се беше отбила в дома му, за да провери дали вече не се знае датата на завръщането му. Неговото пристигане се бе оказало една прекрасна изненада и за нея. Съдбата сигурно имаше някаква причина да ги събере по този начин и Мирабел се надяваше да я отпразнува в леглото на Рейф.

— Мирабел... — бе единственото нещо, което той успя да изрече, преди тя да го целуне страстно по устните.

— Мисля, че сега разбирам за какво говореха Рейф и Марк онази вечер — прошепна Клер на Бранди, докато двете наблюдаваха другата жена от местата си във файтона.

— Мисля, че трябва да поеме нещата в свои ръце. Ти как смяташ?

— Само той може да го стори — съгласи се Либи. Поведението на Мирабел не можеше да остане незабелязано от никого.

— Скъпи — каза Бранди, докато слизаше от файтона. — Гости ли имаме?

Всичко се бе случило толкова бързо, че Рейф не бе имал никаква възможност да реагира. Когато чу гласа на Бранди, той хвана Мирабел за предмишниците и я отблъсна от себе си.

— Скъпи ли? — попита Мирабел. Лицето ѝ беше поруменяло от целувката. Тя погледна към красивата жена, която слизаше от файтона зад Рейф.

— Здравейте — каза любезно Бранди, сякаш за нея беше ежедневие жени да целуват мъжа ѝ толкова безочливо. — Аз съм Бранди Морган, съпругата на Рейф. А вие сте...?

Рейф пусна Мирабел, сякаш се беше опарил. Мирабел зяпна от удивление и тя се втренчи в красивата млада жена в безупречно

облекло и прическа, която беше застанала пред нея. Изненадата ѝ продължи само секунда и мигновено се превърна в бяс. Тя се обърна към Рейф гневно.

— Рейф, миличък, коя е тази особа? — попита Мирабел и сложи ръка върху неговата.

— Това е съпругата ми Бранди, Мирабел. Бранди, запознай се с Мирабел Чандлър... една стара приятелка. — Рейф се отдръпна от „старата приятелка“.

— Стара приятелка... — Бранди наблегна на думата „стара“, приближи се до Рейф и го хвана небрежно за ръката. — Здравей, Мирабел. Радвам се да се запознаем. Рейф и Марк са ми разказвали за теб.

— Съпругата ти? — Мирабел успя да се окопоти достатъчно, за да се нахвърли върху Рейф. — Това някаква шега ли е? Коя е тази жена?

— Уверявам те, че това не е шега — заяви твърдо той. — Ожених се за Бранди в Сейнт Луис.

— Ти си женен? — повтори Мирабел, като местеше поглед между Рейф и младата жена, която стоеше до него.

— Съвсем женен — отвърна Рейф и се усмихна на Бранди с влюбено изражение, което не оставяше никакво съмнение за естеството на връзката им. След това наведе глава и целуна нежно жена си.

Мирабел трепереше от гняв. Малко ѝ оставаше да загуби напълно самообладание, когато откъм файтона се чу друг глас.

— Рейф, скъпи, би ли ми помогнал да сляза? Искам да се запозная с твоята приятелка Мирабел — казваше Либи.

Рейф се обърна към възрастната жена, улови я с две ръце през кръста и я спусна на земята.

— Добро момче — каза Либи и потупа ръката му, преди да се обърне към Мирабел. — Толкова се радвам да се запознаем, Мирабел. Каква прекрасна изненада е да намерим някои от приятелите на Рейф при завръщането ни у дома.

— Ти пък коя си? — попита високомерно Мирабел, втрещена презрително в облечената в прости дрехи дребничка старица.

— Аз съм тъщата на Рейф. Можеш да ме наричаш Либи. Така правят всичките ми приятели — каза весело Либи.

— Ти си неговата тъща? Рейф Морган...! — Мирабел изръмжа името му и се обърна към него само за да види, че той помагаше на друга красива жена да слезе от файтона.

— Мирабел, това е Клер, придружителка на Бранди и майка ѝ по време на пътуването им. Клер, запознай се с Мирабел Чандлър.

— Оооох! Мразя те, Рейф! — изсъска Мирабел, докато хвърляше последен поглед наоколо, преди да се отдалечи гневно към мястото, на което я чакаше нейният файтон. Тя се разкрещя на кочияша по неприличен за една дама начин и се качи сама.

Останалите мернаха за последен път каменния профил на Мирабел, когато кочияшът подкара файтона с бързината на подгонена от хрътки лисица.

— Ти си истински джентълмен, Рейф Морган — отбеляза Либи, която се чувстваше доволна от начина, по който се бяха развили нещата. — Да смятам ли, че тя няма да се върне повече?

— Благодаря за комплимента, а що се отнася до въпроса ти... — Той замълча и се загледа за миг след отдалечаващия се файтон. — С Мирабел човек никога не може да бъде напълно сигурен. Елате да влезем вътре. Искам да се запознаете със слугите и да разгледате къщата.

Рейф придружи жените в къщата и повика слугите, за да ги запознае. Джордж, Тилда и няколко от останалите прислужнички се появиха бързо. Те бяха наблюдавали как госпожица Мирабел си тръгва вбесена и изгаряха от нетърпение да разберат какво ставаше.

— Това са госпожа Либи О'Нийл и госпожица Клер Патерсън, а това е съпругата ми Бранди.

— Съпругата ви ли, сър? — Джордж го изгледа с удивление.

— Точно така, Джордж, съпругата ми.

Икономът се усмихна широко.

— Поздравление, господин Рейф. Това определено е най-хубавата новина, която съм чувал тук в продължение на години. Да, сър, така е. Как сте, госпожо?

— Радвам се да се запознаем — отвърна Бранди и се усмихна щастливо на топлото посрещане.

Удивлението, изписано по лицата на прислугата, потвърди онова, което Рейф ѝ беше разказал за себе си. За никого не бе тайна, че той не бе искал да се жени, и появата му с Бранди им беше дошла като гръм

от ясно небе, но ако се съдеше по изразенията им, изненадата не можеше да се нарече неприятна.

— Надявам се, че никой от вас не е твърде разочарован, че госпожица Мирабел не е на моето място? — попита предизвикателно Бранди и в погледа ѝ проблеснаха палави искрици.

При нейните думи Джордж извъртя очи, преди да отвърне ухилено:

— О, не, госпожо. Ние сме много доволни от всичко. Добре дошли в Белерайв.

— Благодаря, Джордж — каза Бранди, която вече беше започнала да харесва този човек.

Трите жени бяха разведени из къщата и останаха впечатлени от добре обзаведените стаи.

— Какво има там? — попита Бранди, докато минаваха покрай една затворена врата в коридора, който водеше към стълбите за втория етаж.

— Тази стая не се използва. Държим я заключена — беше единственото обяснение, което ѝ даде Рейф.

Бранди беше озадачена, тъй като това беше единствената врата, която беше останала затворена пред тях по време на обиколката им, но не каза нищо. Те се качиха на втория етаж и останаха също толкова впечатлени от спалните там. Когато застанаха пред още една затворена врата, Рейф отново ги спря.

— Тази врата също се държи заключена. Вътре няма нищо, което да си заслужава да се види. Да излезем на балкона — покани ги той, за да отвлече вниманието им.

— Белерайв е прекрасен — заяви Бранди, когато застанаха на балкона на втория етаж, от който се откриваше изглед към огромна, поддържана в безупречен вид поляна.

— Това имение беше мечтата на баща ми. — Рейф, беше трогнат от страхопочитанието и уважението, с което Бранди, майка ѝ и Клер се възхищаваха на дома му.

— А ти си го поддържал добре и си го направил още по-прекрасно. Баща ти би се гордял с теб — каза уверено Либи.

Рейф я погледна, забеляза откровеността в изражението ѝ и изпита чувство, каквото не си бе позволявал да изпитва в продължение на години.

— Благодаря — каза той.

Клер и Либи получиха просторни стаи на втория етаж, в другия край на коридора от стаята на Рейф. Те се съгласиха да се срещнат за вечеря след един час.

Рейф и Бранди влязоха в стаята си и той затвори вратата след тях. Останаха насаме за първи път, откакто бяха слезли от кораба тази сутрин. Бранди му се усмихна.

— Оценявам любезността ти към майка ми — че се държа добре с нея и че я доведе в дома си.

— Сега, след като вече я познавам, разбирам загрижеността ти за нея. Ти беше абсолютно права, като предложи да я вземем тук.

— И ти наистина нямаш нищо против?

— Съвсем не. Всъщност, сега вече знам откъде си го наследила.

— Откъде съм наследила кое?

— Майка ти се изправи срещу Мирабел, без да й мигне окото. Тя е една смела жена.

— Да, наистина е такава. Винаги е трябвало да бъде. Никога не е имало някой, който да ни защитава или да се грижи за нас.

Думите ѝ не бяха изречени с намерението да предизвикат съчувствие, а просто изразяваха фактите. Въпреки това Рейф откри, че му се искаше той да бъде човекът, който ще се погрижи тези две жени никога повече да не бъдат оставени без защита. Когато осъзна посоката, в която бяха тръгнали мислите му, той се смъмри.

Рейф се приближи до Бранди, прегърна я нежно и я целуна.

— Добре дошла у дома.

Тя почти повярва, че той казваше истината. В крайна сметка, те бяха сами в стаята му и нямаше пред кого да се преструват. Логичната ѝ натура обаче я предупреди да не се опитва да търси нищо в думите и действията му.

— Белерайв ми харесва. Ти си много щастлив, че го имаш.

Рейф ѝ се усмихна.

— Мисля, че ще слеза долу, за да видя какво е станало, докато съм отсъствал. Ще бъда в кабинета си.

Тя кимна и той я остави да разопакова багажа си.

Рейф слезе в кабинета си. Той тъкмо се беше заел за работа, когато вдигна очи и забеляза, че Джордж е застанал на вратата.

— Искаш ли нещо, Джордж?

— Госпожа О'Нийл слиза и се чудех дали ще искате да я доведе при вас, или да я настаня в дневната.

— Доведи я тук, Джордж, и благодаря. Между другото, тя не е добре със зрението и ще има нужда от помощ за някои неща.

Слугата кимна и излезе да посрещне Либи в подножието на стълбите.

— Ще те притесня ли, ако остана при теб? — попита Либи, когато Джордж я въведе в кабинета на Рейф.

— Съвсем не — отвърна той, докато се изправяше да я посрещне. — Влез и седни. Успя ли да се настаниш вече?

— Да, благодаря. С помощта на прислужниците ти разопаковането на багажа ми не отне много време. Стаята е много хубава. Оценявам загрижеността ти.

— За мен е удоволствие. — Той изчака Либи да седне пред бюрото му и едва тогава седна на своя стол.

Либи не виждаше добре, но успяваше да различи очертанията на събеседника си зад масивното бюро. Нейните инстинкти ѝ подсказваха, че Рейф беше добър и очевидно възпитан човек, но въпреки това тя долавяше у него някакво колебание, сякаш той криеше нещо. Либи започваше да разбира на какво се дължеше това, докато седеше и го слушаше да говори за живота си. Той бе живял сам толкова дълго, че нямаше нищо чудно в това, че хората бяха изненадани от неочаквания му брак. От друга страна обаче, те никога не бяха срещали Бранди.

— Днес определено изненадахме твоята приятелка Мирабел, нали? — каза тя.

— Така е. Уверен съм, че ще мине доста време, преди тя да се опомни от изненадата.

— Наистина ли? Да не би да е смятала, че ще ѝ поискаш ръката?

— Не, никога дори не съм си и помислял за това. Мирабел винаги е знаела, че не желае да се женя — каза той, след което побърза да добави: — Докато не срещнах Бранди.

— Повярвай ми, разбирам те. Когато се запознах със съпруга си, беше същото. И двамата веднага разбрахме, че сме създадени един за друг. Понякога си мисля, че любовта е дар от небето. Не си ли съгласен?

Рейф знаеше, че според Бранди в техния брак нямаше нищо божествено.

— Да.

— Надявам се само вие двамата да бъдете също толкова щастливи, колкото бяхме аз и съпругът ми. Той почина, когато Бранди беше много малка, но няколкото години, които прекарахме заедно, бяха прекрасни... Аз бях много щастлива, че го имах, и още по-щастлива от това, че имам Бранди. Радвам се, че я обичаш. Молах се да я намериш.

— О, така ли? — Той се вгледа с изненада в нея.

— О, да. Моля се за теб, откакто разбрах, че зрението ми се влошава. Знаех, че докато на Бранди ѝ се налага да се тревожи и да се грижи за мен, тя никога няма да остави свободно време за самата себе си. Каквато е твърдоглава, знаех, че има нужда от силен мъж и ми се струва, че е намерила точно такъв, какъвто ѝ трябва.

— И това е хубаво?

— Много.

Рейф се почувства неудобно след всички тези хвалебствия, защото след смъртта на баща му никой не му беше казвал какви са добрите му страни, нито пък го беше карал да се чувства, сякаш постъпва правилно. Той бе останал сам, сам в продължение на толкова много години, че сега не знаеше как трябваше да приеме този комплимент, особено след като му беше направен от по-възрастна жена. Докато мислеше за това, Рейф осъзна, че никога досега не бе имал край себе си жена, която можеше да му бъде баба, и затова не знаеше как да се държи в присъствието на Либи. Самата мисъл за това го притесняваше повече от всичко, тъй като той беше свикнал да владее положението.

Тогава Рейф чу гласовете на Клер и Бранди и се зарадва. Разговорът с майката на Бранди го тревожеше по начин, който беше неразбираем за него.

Малко след това Джордж обяви, че вечерята е готова. На масата разговорът се насочи към предстоящото празненство.

— Говори ли с Рейф и Марк за празненството, докато ме чакахте на кораба тази сутрин? — обърна се Бранди към Клер.

— Да, и той каза, че двамата с Марк ще трябва да се заемем с подготовката в началото на следващата седмица.

— Добре — каза тя и кимна одобрително.

Рейф огледа първо едната жена, а след това и другата

— Защо имам чувството, че тук става нещо, за което не знам?

— Не става нищо — увери го Бранди. — Въпреки че, ако нямаш нищо против, бих искала да купя няколко рокли за мама.

— Разбира се. Файтонът и кочияшът са на твое разположение. Можеш да си откриеш сметка при шивачката.

— Рейф, не би трябвало ти да плащаш за дрехите ми възрази Либи. — Спестила съм малко пари.

— Не е необходимо да използваш своите средства. Докато живееш в моя дом, за мен ще бъде удоволствие да покривам всичките ти разходи.

— Ти наистина си толкова прекрасен, колкото те описа Бранди. Либи не познаваше мъж като Рейф и последният израз на неговата доброта я накара да се просълзи. — Това е много мило от твоя страна.

Рейф се загледа дълго в Бранди; след това, неизвестно защо, му се прииска да накара Либи да се усмихне.

— Мотивите ми са съвсем егоистични. Обичам да съм заобиколен от красиви жени.

Либи му отвърна с усмивка, която му казваше, че според нея той беше най-великолепният мъж на света. Рейф откри, че това му харесва.

— Вие с Марк преценихте ли вече през кои дни ще трябва да бъдете в дома му?

— Не, не сме стигнали чак дотам. Той каза, че ще се отбие тук тази седмица.

— Добре. Тогава ще обсъдим всичко.

Когато вечерята приключи, вече бе късно и всички бяха изморени. Бранди помогна на майка си да се прибере в стаята си и да си легне, след което се прибра в спалнята, която сега бе тяхната с Рейф. Той си беше легнал и я чакаше.

— Денят беше дълъг — каза уморено тя, като си мислеше колко много се бе променил животът ѝ. Вече не можеше да се преструва, че все още е Бранди О'Нийл, която си играе на съпруга на Рейф.

— А аз се надявам, че нощта ще бъде още по-дълга — каза той и се ухили, когато погледът му срещна нейния.

Бранди видя пламъка в дълбините на очите му и разбра какво искаше той. Реакцията на тялото ѝ мигновено ѝ показва, че колкото и да

се опитваше да отрече това, тя желаше Рейф също толкова, колкото я желаше и той.

— Няма ли да играеш покер тази вечер? — попита кисело тя.

— Нервна ли си?

Бранди млъкна и се замисли над думите му. По някаква неизвестна причина тя не се чувстваше неудобно, въпреки че това беше първата ѝ нощ като съпруга на Рейф в неговия дом.

— Не... Не съм. Ти ме улесни много, дори с Мирабел. — Тя си спомни за другата жена в прегръдките на Рейф, за устните ѝ върху устните на Рейф и изпита пристъп на ревност, който я накара да се приближи към леглото... към него... към съпруга си.

Той се ухили още по-широко.

— Много се изненадах, когато я видях тук.

— Тя винаги ли е толкова безочлива?

— Да.

Докато заставаеше до леглото, Бранди изглеждаше замислена.

— Предполагам, че ши притежаваш дарбата да караш жените да се държат така...

— Така ли?

Тогава тя го целуна, пламенно и страстно. Искаше ѝ се той да запомни само целувките и ласките ѝ. Искаше ѝ се да заличи всички мисли за другата жена от съзнанието му.

Тази нощ те повече не говориха за Мирабел.

Бранди се събуди малко след разсъмване и откри, че Рейф вече бе станал и се обличаше.

— Къде отиваш? — попита тя със сънлив глас.

— Тази сутрин трябва да се срещна с надзирателя. Съжалявам, че те събудих. Опитвах се да се измъкна безшумно.

— В леглото ще бъде много самотно без теб — каза непредпазливо тя.

Думите ѝ накараха Рейф да спре да се облича и да се обърне към нея. На меката утринна светлина Бранди изглеждаше по-красива от всякога. Косата ѝ беше разрошена, бузите ѝ бяха поруменили от спомена за изминалата нощ, а очите ѝ блестяха, сякаш криеха тайните на вековете. Докато я гледаше, Рейф усети топлина в слабините си.

— Трябва ли да излизаш толкова рано? — попита тя и вдигна ръка към него, подканвайки го да се върне към екстаза, който бяха споделили през нощта.

— Обещах му да се срещна с него след... — Рейф погледна часовника си. — След петнадесет минути.

Бранди се усмихна широко, когато разбра, че разполага с толкова много време. Тя отметна бавно завивките, за да му позволи да я огледа.

— Колко време ще ти трябва за да се съблечеш отново?

— Малко — изръмжа той. Докато гледаше идеалното, стройно тяло на жена си, Рейф забрави за важността на срещата си с надзирателя.

Клер знаеше, че след пристигането им в Белерайв Бранди вече няма да има толкова голяма нужда от нея. Бранди вече знаеше достатъчно и след празненството в дома на Марк несъмнено щеше да стане част от обществото. Оставаха й още една-две седмици да бъде на работата, за която я беше наел Рейф, и затова тя реши да се справи със своите проблеми. Клер щеше да има възможност да остане насаме с Марк по време на подготовката за празненството.

Когато на следващия ден Марк пристигна в Белерайв, Клер се развълнува силно, но успя да го прикрие, докато слизаше по стълбите. Той й бе липсвал толкова много. Тя все още си спомняше щастието, което беше изпитала от прегръдката им на борда на кораба, и се надяваше, че двамата щяха да се озоват насаме скоро.

— Марк... Добро утро — поздрави го тя, когато го намери да говори с Рейф във фойето.

Той вдигна очи и на лицето му бавно се появи широка усмивка.

— Добро утро, Клер. Днес изглеждаш прекрасно.

— Благодаря. Готов ли си да поговорим за празненството?

— Точно това обсъждахме с Рейф. Нека заедно да решим какво трябва да направим, за да бъде всичко наред.

— Значи искаш да дойда с теб веднага и да огледам дома ти?

— Това би било чудесно и обещавам, че ще те върна навреме.

Докато се отдалечаваше от Белерайв заедно с Марк, Клер се чувстваше невероятно щастлива. Толкова хубаво й беше да бъде до него. Единствената мисъл, която я тревожеше, бе, че той я смяташе за

платена служителка, а не за приятелка. Но като такава тя поне щеше да има възможността да говори с него, а тя възнамеряваше през следващите дни това да ѝ се налага доста често.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Балната зала в дома на Марк беше препълнена с приятели, доброжелатели и немалко момичета с разбити сърца; всички те очакваха появата на младото семейство. Новината за неочаквания брак на Рейф се беше разнесла бързо и бе станала предмет на много разговори. Момичетата, които бяха смятали, че биха могли да накарат Рейф Морган да поиска ръката им, бяха плакали, а много от мъжете бяха клатили недоверчиво глави, когато бяха научили, че единственият мъж, за когото бяха смятали, че никога няма да отстъпи пред чара на някоя жена, също бе победен.

— Дами и господа, позволете ми да ви представя господин и госпожа Рейф Морган — обяви Марк от вратата на балната зала.

Миг по-късно Рейф влезе в залата хванал Бранди под ръка. Двамата изглеждаха прекрасно един до друг. Рейф беше дяволски красив в специално ушития за празненството костюм. Тъмната му сила контрастираше с жизнената красота на Бранди. Тя беше избрала най-ослепителната си рокля за тази вечер — розова дреха с дълбоко деколте, която подчертаваше цвета на кожата ѝ и привличаше като магнит мъжките погледи. Косата ѝ беше събрана в модна прическа. През къдриците минаваше розова лентичка в цвета на роклята.

На мъжете, които бяха съжалявали Рейф за загубата ми независимостта му, им бе необходим само един поглед към съпругата му, за да разберат какво го беше накарало да се реши на такива драстична стъпка.

— Къде ли я е намерил? попита Чарлз Керин приятеля си Пиер Мартин.

— Не знам, но се питам дали няма и сестра.

Погледите им светнаха при тази мисъл и двамата решиха, че ще попитат Рейф за това веднага щом успеят да останат насаме с него.

Музикантите засвириха и Рейф отведе Бранди до центъра на дансинга. Той я прегърна и двамата се понесоха из залата. Те приличаха на двойка, излязла сякаш от приказките, и на много млади

жени, които ги наблюдаваха, им се прииска да бяха на мястото на Бранди, да бъдат притискани към гърдите на Рейф и да бъдат гледани толкова предано от него.

Мирабел стоеше настрани от останалите и беснееше безмълвно. Тя беше чула всички клюки за романтичната сватба на Рейф, но вместо да се радва, се бе ядосвала все повече и повече. Той беше споделял леглото ѝ и тя се бе оказала достатъчно добра за него — дори предостатъчно, ако можеше да се съди по реакциите му по онова време. Но когато се бе стигнало до брак, той дори не се беше сетил за нея, а вместо това се беше оженил за тази тук — за някаква сополива малка хлапачка, която изглеждаше, че може да бъде лесно манипулирана.

На Мирабел ѝ беше трудно да повярва, че Рейф предпочиташе тази Бранди пред нея. Тя не смяташе, че едно момиченце може да задържи достатъчно дълго вниманието на Рейф и се питаше колко ли време щеше да мине, преди той да се върне при нея. От деня, в който Рейф се беше завърнал с жена си, Мирабел се опитваше да научи колкото се можеше повече за тази Бранди О'Нийл. Никой в кръга на приятелите ѝ не беше чувал нищо за нея. Мирабел искаше да знае защо Рейф беше избрал да се ожени за Бранди.

Близо до нея младата Синтия Харис беше застанала до майка си и беше също толкова разстроена, защото видът на Рейф ясно показваше, че беше влюбен в съпругата си.

— О, мамо... Мислех, че той ще се ожени за мен... — каза тя със задавен глас, като едва се сдържаше да не се разплаче.

— Синтия — каза ѝ тихо, но строго майка ѝ. — Още преди да тръгнем, ти казах, че ако не можеш да се владееш, не трябва да идваш тук. А сега престани. Веднага. Рейф Морган вече не е свободен, но наоколо има много други мъже, които са. Започни да се оглеждаш. Все някой от тях трябва да е толкова обещаващ колкото Рейф. Може би дори повече.

Синтия преглътна сълзите си и се насили да се усмихне широко. Тя знаеше, че майка ѝ беше права, но това не можеше да намали болката от мисълта, че Рейф никога нямаше да ѝ принадлежи.

— Дотук добре — каза Бранди на Рейф, докато двамата танцуваха под погледите на гетите. — Досега не съм сгафила.

— И няма да го направиш. Лекотата, с която танцувате, е равна на красотата ви, госпожо Морган — отвърна ѝ Рейф с топла усмивка. Той знаеше колко нервна се беше чувствала тя по време на пътуването до дома на Марк и му се искаше да ѝ помогне да се отпусне.

— О, благодаря, господине. Имах отличен учител.

— Първият ни урок беше много... специален, нали? — Очите му заблестяха при спомена.

Бранди се ухили палаво и го подкачи:

— Но, Рейф, аз ти говорех за Клер.

Той я завъртя умело и тя го последва, като се смееше на дързостта му.

— Та какво казваше за първия си учител по танци?

— О, моят учител по танци... Той беше великолепен.

— Нали не е бил мосю Ебер?

— Не, не беше мосю Ебер. — Тя се разсмя.

През целия ден Бранди се бе чувствала напрегната заради този прием. Вечерята в Сейнт Луис се бе оказала важно първо изпитание, но това — това беше моментът на истината. Ако тя бъдеше приета от приятелите на Рейф, значи наистина беше успяла да овладее нещата, на които я бе учила Клер.

Бранди си пое дълбоко дъх, докато продължаваше да следва стъпките на Рейф. Имаше още едно нещо, което не ѝ даваше мира. Рейф ѝ бе казал, че за него нямаше никакво значение дали някой щеше да я познае, но Бранди знаеше колко заклеймяващо можеше да бъде южняшкото висше общество. Тя се страхуваше, че ако някой научеше за миналото, щеше да се случи най-лошото — щеше да бъде охулена и осмяна и срамът щеше да се стовари и върху Рейф. Тя си наложи да не мисли за това, придаде си тържествено изражение и се опита да се наслаждава на усещането да бъде прегръщана от Рейф.

Рейф погледна надолу към Бранди и си помисли, че не беше виждал толкова красива жена. Очите ѝ блестяха, а бузите ѝ бяха зачервени от танца. Погледът му се спусна към устните ѝ, които бяха леко разтворени, сякаш го подканваха да ги целуне. Нуждата да я целуне беше толкова силна, че замъгляваше здравия му разум и по

средата на балната зала Рейф се наведе и, без да изпуска дори една стъпка от танца, целуна бързо и леко жена си по устните.

Бранди бе трогната от дързостта му. По тялото ѝ премина тръпка: той се интересуваше от нея достатъчно, за да покаже интереса си на публично място! Сега тя му се усмихна открито за първи път и той ѝ отвърна с усмивка. Интимността на мига завладя и двамата и те завършиха валса като в просъница и останаха с преплетени ръце след края на мелодията. След това отидоха да поздравят гостите си.

— Двамата са идеалната двойка — каза Клер на Марк, докато наблюдаваха как Бранди и Рейф си проправят път из залата, пълна с гости. — Толкова се радвам, че между тях всичко се нареди добре.

— Аз също се радвам. Ако има някой, който да заслужава да бъде щастлив, това е Рейф.

— Той е силен мъж и е точно онова, от което се нуждае Бранди. Тя го обича много. Забеляза ли колко добре се държи той с майка ѝ?

— Да, забелязах.

— Бранди и майка ѝ ще променят много живота му.

— Надявам се да си права.

Клер въздъхна, когато осъзна, че престоят ѝ в Начез беше към своя край. След този прием Бранди щеше да бъде представена и приета в обществото и вече нямаше да се нуждае от Клер. Почти беше настъпил моментът за нейното завръщане в Сейнт Луис, където я очакваше работата ѝ в училището.

— Защо въздишаш? — попита я Марк. — Сякаш си нещастна от нещо.

— Не, не нещастна... не съвсем.

— Тогава какво има?

— Просто ми хрумна, че много скоро Бранди вече няма да има нужда от мен. След тази вечер тя ще бъде приета в обществото. Тя вече усвои всичко, на което можех да я науча, и следователно моята работа тук е свършена.

Марк се изненада от чувството, че ще загуби нещо важно, което изпита при мисълта, че Клер щеше да се върне в Сейнт Луис. Спонтанната им целувка през онази нощ на кораба го беше оставила развълнуван и объркан и беше съживила чувства, които той беше смятал за отдавна погребани. След това той нито веднъж не си беше позволил подобна постъпка с нея, а се бе държал топло и приятелски.

На Марк му беше особено приятно да прекарва времето си с Клер. Той се наслаждаваше на острия ѝ ум и постоянно доброто ѝ настроение, както и на това, че тя истински се радваше на времето, което прекарваше с Джейсън и Мери. На Марк не му се искаше да мисли, че скоро всичко това щеше да свърши и двамата щяха да бъдат разделени.

— Ще танцуваме ли? — попита той, като същевременно се опитваше трескаво да измисли някакъв начин да забави неизбежното.

Когато Либи пристигна на приема с Бранди и Рейф, тя се чувстваше като принцеса от приказките, въпреки възрастта си. За пръв път в живота си обличаше бална рокля и беше поканена на такъв прием. Либи се бе притеснявала, че може да направи някаква неволна грешка, но Рейф я бе уверил, че всичко ще бъде наред. Когато пристигнаха в дома на Марк, Либи беше предадена на грижите на лелята на Марк, Софи — дребна, сладка вдовица, която обичаше да завързва нови приятелства. Сега те седяха в края на дансинга и се наслаждаваха на празненството.

— Дъщеря ти е прекрасна. Двамата с Рейф определено са хубава двойка — каза Софи. — Крайно време беше това момче да се задоми.

— Радвам се, че са се намерили.

— Сега остава само Марк да си намери някоя... Истинска трагедия е, че Жанет почина толкова млада, но Марк е все още твърде млад и хубав, за да престане да живее точно сега.

— Ще си намери някоя жена. Само че преди това ще му трябва малко време, за да свикне. В крайна сметка, ако не се лъжа, съпругата му е починала едва преди около година, нали?

— Права си и аз знам това. Просто ми се иска всички да бъдат щастливи. Това е най-лошото ми качество.

— Би трябвало всички да имат такова лошо качество — отвърна през смях Либи.

— Благодаря. Има и хора, които не оценяват колко много се тревожа за тях.

Либи потупа новата си приятелка по ръката.

— Повярвай ми, твоите тревоги ще им липсват.

Двете се усмихнаха една на друга.

— Как ти се отразява животът в Белерайв?

— Като сбъдната мечта — отвърна искрено Либи.

— И ще бъде още по-хубаво, когато започнат да се появяват внуците — отбеляза Софи, след което се впусна да ѝ разказва всичко за своите внуци.

В компанията на приказливата Софи Либи се отпусна и започна да се забавлява, като изпитваше благодарност за приятелството и вниманието, с които я даряваше другата жена. Либи знаеше, че новият ѝ живот тук щеше да бъде много приятен.

Бранди беше откъсната от Рейф малко след първия танц и оттогава не беше успяла да се върне при него, тъй като всеки един от мъжете в залата бе пожелал да танцува с нея. Когато и поредният валс свърши, тя благодари на сегашния си партньор и тръгна към масата с освежителни напитки, за да си вземе чаша пунш.

— Виж ти, виж ти, и това ако не е свенливата булка — каза язвително Мирабел, която се появи сякаш изневиделица. Тя беше изчаквала подходящия момент да си поговори с Бранди и се бе възползвала от предоставената ѝ възможност. Малката кучка се беше осмелила да ѝ открадне Рейф и Мирабел беше решена да направи всичко по силите си, за да развали радостта ѝ. Наоколо нямаше никой, който да чуе думите ѝ, и тя можеше да говори спокойно.

— Здравей, Мирабел — каза хладно Бранди и погледна към другата жена. Мирабел не беше за подценяване и Бранди подсъзнателно бе знаела, че този момент все някога щеше да настъпи. Тя възнамеряваше да остави Мирабел да води разговора, но нямаше намерение да се прави на малка, сладка женица. Трябваше да покаже на тази жена, че ѝ беше равна.

— Знаеш ли, Бранди, наистина съм много объркана от всичко това. — Мирабел махна с ръка към хората в залата.

— И какво толкова не ти е ясно? Рейф се влюби в мен и се ожени за мен. Приемът беше организиран, за да бъде отпразнувана сватбата ни. Всичко е толкова просто.

Промяната в тона на Бранди завари Мирабел неподготвена. Тя бе смятала, че си има работа с някаква сополива хлапачка и не беше очаквала съпругата на Рейф да покаже сила на духа. Това само я ядоса

още повече. За какво се мислеше това момиченце, че се осмеляваше да ѝ говори по такъв начин?

— Скъпа — отвърна тя, — всички, които познават Рейф, знаят, че бракът не е по вкуса му. Той не се е оженил досега, защото, както добре знам, никога не е бил задоволяван само от една жена.

— Засега изглежда, че е задоволен от мен — отговори Бранди.

— Да, засега — съгласи се веднага Мирабел. — Но, скъпа, вие сте женени само от няколко седмици. Аз познавам този мъж от години.

— И той никога не ти е предложил да се омъжиш за него, нали? — Бранди говореше студено, тъй като искаше да сложи край на този разговор колкото се можеше по-бързо.

Мирабел се ядоса още повече.

— Изборът си беше само мой, скъпа. Харесвам живота си такъв, какъвто е, обичам да правя каквото си поискам, с когото си поискам и когато си поискам.

— Радвам се за теб, Мирабел — каза с безразличие Бранди. — Какво точно искаш да кажеш?

Мирабел се вбеси, че Бранди се беше оказала толкова костелив орех.

— Искам да кажа следното. Ти си просто дете, дори бебе. Може и да носиш името на Рейф, но никога няма да успееш да го задържиш за себе си. Той ми е любовник от години и двамата с нетърпение очакваме да продължим нашата... как да се изразя... нашата връзка.

Бранди се опитваше да се държи като дама. Тя си повтаряше мислено правилата, на които я беше научила Клер, и по-конкретно за самообладанието и приличието на публично място. Но на Клер никога не ѝ се беше налагало да се оправя с някоя като Мирабел. Беше настъпил моментът Мирабел да си поговори с истинската Бранди О'Нийл Морган.

— Знаеш ли, Мирабел, на Рейф му трябваше само една седмица, за да се влюби в мен и да реши да се ожени за мен. Както ти самата каза, с него се познавате от години. Това би трябвало да отговори на въпросите ти по отношение на връзката ни. Сега той е мой съпруг.

— Само по име.

Бранди се изсмя тихо и презрително, въпреки че сърцето ѝ се късаше, защото Мирабел сама не знаеше, че казваше истината.

— Ти изигра ръката си и загуби. Време е да се откажеш.

— Рейф е мой! Винаги е бил мой.

— Приеми загубата, докато все още ти е останало малко достойнство — предупреди я Бранди, която познаваше добре хората като Мирабел и знаеше как да се оправя с тях. — Той е мой. — Тя вдигна ръка, за да може Мирабел да види блестящия диамант и широката златна халка, които я обявяваха за съпруга на Рейф. — Ти загуби.

Мирабел остана известно време втрещена в големия диамант, след което погледна Бранди и забеляза увереното ѝ и хладно изражение. В миг на откровение тя осъзна, че наистина беше загубила — и то от тази жена. Вбесена, тя се обърна и се отдалечи.

Бранди остана неподвижно на мястото си, загледана след нея. Въпреки че външно изглеждаше спокойна, уверена и щастлива, вътрешно тя се разкъсваше от непоносима болка. Нищо чудно, че Рейф нямаше да се върне в леглото ѝ, след като заченеше. Мирабел го очакваше с нетърпение. Бранди се надяваше, че никога повече нямаше да ѝ се наложи да говори с тази жена. Достатъчно неприятно щеше да бъде да знае, че Рейф щеше да се върне в прегръдките ѝ веднага щом Бранди изпълнеше своята част от „уговорката“ им.

Бранди чу някъде зад себе си тихо ръкопляскане и се обърна, за да види кой бе станал свидетел на разговора и с Мирабел. Когато се озова лице в лице със Сам Фостър, тя усети как стомахът ѝ се свива.

— Сам... — Бранди едва успя да изрече името му. Престореното ѝ спокойствие беше разбито от вида на мъжа, с когото толкова често беше играла покер на борда на „Гордостта на Нови Орлеан“.

— Госпожице Бранди. — Той се поклони леко. — Не мога да ви кажа какво удоволствие е да ви срещна отново. Никога не ми е било толкова приятно да видя как някой бива поставен на мястото му, колкото хубавата Мирабел. Тя си го търсеше от години. Поздравления за чудесния начин, по който се справихте с нея. Тя едва ли ще ви създава повече проблеми.

— Благодаря. — Бранди беше нащрек. Сам винаги ѝ се бе струвал добър човек, но сега беше моментът, в който щеше да си проличи дали преценката ѝ беше вярна.

Сам забеляза колко бе пребледняла Бранди и колко тихо говореше с него. Той побърза да я увери, че няма лоши намерения.

— Бранди, скъпа, няма причина да изглеждаш толкова ужасена — каза ѝ той. — Не трябва да се страхуваш от мен. Ти си една прекрасна млада дама и заслужаваш да бъдеш щастлива. Що се отнася до мен, госпожо Рейф Морган, днес с вас се срещаме за първи път.

Облекчението на Бранди бе толкова голямо, че тя едва се сдържа да не се разплаче и да не го прегърне. Тя обаче се овладя, защото знаеше, че щеше да ѝ бъде много трудно да обясни една такава постъпка.

— Винаги съм знаела, че си много специален мъж, Сам.

— Искам само да бъдеш щастлива, Бранди, и мисля, че Рейф е голям късметлия. За мен е загадка как е успял да те спечели. Игрите ни на покер обаче ще ми липсват. Ти беше най-хубавото нещо по време на много от пътуванията ми. Ако някога отново решиш да играеш, обади ми се. С удоволствие бих се опитал да си върна част от загубите.

Бранди му се усмихна лъчезарно.

— Ако не бях омъжена, щях да те целуна веднага.

— Страхувам се, че госпожа Фостър може да възрази — каза той през смях.

— Тя тук ли е? Искам да се запозная с нея.

— Ела с мен, скъпа. Веднага ще те представя.

Бранди последва Сам.

В другия край на залата Рейф беше попаднал в капана на някакъв безкраен разговор, от който изглежда нямаше никакво спасение. Той участваше в разговора, но му се беше оказало почти невъзможно да се концентрира върху темата, когато видя как Мирабел се приближава към Бранди. Искаше да прекрати разговора и да се притече на помощ на съпругата си, но нямаше възможност да направи това, без да обиди останалите. Затова той бе наблюдавал безпомощно сцената, която се бе разиграла между двете жени, надявайки се, че Бранди щеше да устои на нападките на язвителната вдовица.

Когато най-накрая Мирабел се бе отдалечила, той осъзна, че тя е бясна, и се усмихна. Бранди се беше изправила срещу Мирабел и бе излязла победителка. Когато я погледна отново, Рейф видя, че до нея беше застанал Сам Фостър и двамата си говореха. Гледката накара Рейф да изпита пристъп на ревност. Изминаха още няколко минути и той най-накрая намери възможност да се извини и да отиде да потърси съпругата си.

— Анет, Сам, добър вечер — поздрави Рейф семейство Фостър.
— Ако нямате нищо против, бих искал да открадна съпругата си.

— Добре да се грижиш за нея, Рейф. Тя е прекрасна жена — каза усмихнато Сам.

— Ще го направя — обеща той. — Скъпа, искаш ли да танцуваме?

— С удоволствие. Анет, Сам, радвам се, че се видяхме.

Рейф я хвана под ръка и я поведе към дансинга.

— Е? — попита той, когато вече можеха да говорят свободно.

— Какво? — отвърна тя, тъй като ѝ се искаше да го накара да страда малко, преди да получи информация за Мирабел.

— Видях, че говорихте двете с Мирабел. Добре ли мина?

— Тя ми каза, че сте любовници и че няма начин да бъдеш доволен само от една жена.

Рейф стисна зъби при мисълта за обидите, които бе трябвало да изтърпи Бранди.

— Съжалявам.

— За какво? За това, че научих истината за твоята връзка с нея ли? — отвърна хладно тя. — Ние с теб сме добри актьори, но и двамата знаем истината за брака ни, нали? Истината е, че Мирабел беше права за всичко, но аз не ѝ позволих да разбере това. Тя каза, че ти не ме обичаш, че съм твоя съпруга само по име, че мога да задържа името ти, но никога няма да успея да задържа теб. Тя е много проникателна жена.

Думите ѝ прорязаха Рейф като с нож, но той нямаше как да ги отрече.

— Бранди, аз...

— Не е необходимо да казваш каквото и да било точно сега — каза тя и му се усмихна, сякаш беше на седмото небе от това, че се намираше в прегръдките му. — Нали не си забравил, че това е закъснелият прием по случай сватбата ни? Трябва да се забавляваме. Трябва да убедим всички, че наистина сме влюбени един в друг.

Той разтегли устни и се усмихна в отговор, но това беше усмивка, която не стигна до очите му... още по-малко пък до сърцето му.

Марк намери Клер да говори с Либи и Софи.

— Искаш ли да танцуваме? — попита я той.

— С удоволствие. — Тя се изправи и тръгна с него към дансинга.

Обикновено, докато двамата танцуваха, Марк ѝ говореше, но този път беше необичайно мълчалив. Клер се чудеше на какво се дължеше тази промяна в настроението му, но не каза нищо. Тя просто се радваше, че се намираше в прегръдките му. Когато танцът свърши, тя понечи да се отдалечи от него, но той я улови за ръката.

— Клер... Имаш ли нещо против да излезеш с мен на балкона за малко? Искам да те питам нещо.

Той говореше толкова сериозно, че тя не знаеше как да разбира поканата му. Клер кимна в отговор и му позволи да я изведе навън.

Когато излязоха на балкона, тя бе останала без дъх. Отново се намираше сама с Марк под лунната светлина и този път това не беше станало случайно, а той я беше поканил. Тя не каза нищо, но се отдалечи още малко от къщата, за да не бъдат обезпокоени случайно. Тя се спря в едно тихо, усамотено ъгълче и се обърна да погледне Марк. Пулсът и се ускори, когато погледът ѝ се плъзна по лицето му. О, колко много го обичаше... Той беше смисълът на живота ѝ... Изражението му беше сериозно и Клер отчаяно искаше да узнае за какво мислеше той.

— Не каза ли, че искаш да ме питаш нещо? — каза тихо тя.

Марк се беше втренчил в нея, мислеше си колко е красива тя и си спомняше за целувката им на кораба. С огромно усилие той успя да се концентрира върху решението, което бе намерил на проблема си.

— Да — каза той. — Тъй като работата ти при Бранди е почти завършена... чудех се дали...

— Да? — Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, докато тя си представяше най-различни прекрасни неща.

Той започна отново.

— Чудех се дали не би искала да започнеш работа при мен.

Клер се втренчи в него, сякаш не можеше да повярва на очите си. Дори и в най-лошите мисли не ѝ беше хрумвало, че той може да направи такова предложение.

— Да работя за теб ли? — повтори тя.

— Да — продължи бързо той. — Ти се разбираш толкова добре с Мери и Джейсън, че аз си помислих, че може би ще пожелаеш да

останеш и да бъдеш тяхна възпитателка. Децата определено те обожават. Мисля, че всичко ще се нареди идеално.

Клер не знаеше как бе успяла да попречи на болката да се изпише на лицето ѝ. Искаше ѝ се да удари Марк за това, че беше толкова сляп за чувствата ѝ, но си спомни съветите, които бе давала на Бранди за овладяването на вътрешните емоции. Тя му се усмихна сладко, преди да му отговори.

— Идеята ти е прекрасна, Марк. Аз наистина обичам децата ти и ще ми бъде приятно да се грижа за тях.

Той се усмихна щастливо, когато чу отговора ѝ. Марк нямаше никаква представа, че току-що беше разбил сърцето на Клер.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата сутрин Клер стана рано и вече беше седнала на масата за закуска, когато Бранди се появи в трапезарията. Рейф беше излязъл по работа, а Либи винаги спеше до късно.

— Добро утро — каза Бранди, когато видя приятелката си. — Днес си станала рано.

— Трябваше да обмисля много неща. Радвам се, че дойде, за да си поговорим.

— Нещо не е наред ли?

Клер замълча за малко, преди да ѝ отговори.

— Не знам. Не мисля, че нещо не е наред, но нещата не се нареждат така, както очаквах.

— Да не би миналата нощ между вас с Марк да се е случило нещо? — попита с надежда Бранди.

— И да, и не. — Клер забеляза объркания поглед на приятелката си и побърза да обясни: — Той ме покани да изляза с него на балкона. Каза, че искал да ме пита нещо. Луната грееше. Нощта беше прекрасна...

— Да? — Бранди изгаряше от нетърпение да научи какво беше станало.

— И знаеш ли какво ме попита той? Попита ме дали бих се съгласила да работя за него като възпитателка на децата му.

— Възпитателка?

— Възпитателка — повтори Клер. Двете жени се спогледаха.

— Очевидно този мъж се нуждае от допълнително окуражаване. Мислех, че съвместната ви работа при подготовката на приема ще помогне и изглежда, че съм била права донякъде.

— Не виждам как.

— Трябва да бъдеш по-голяма оптимистка, Клер. Погледни нещата от друг ъгъл. Той те харесва и те уважава. Осъзнава, че ще си тръгнеш, и не иска това да се случи. Чувствата му все още са повлияни

от мъката по Жанет и той все още не може да признае, че изпитва нещо към теб и затова те моли да станеш възпитателка на децата му.

— Бранди, ти си романтичка. Бих искала да вярвам, че си права, но просто не знам какво да мисля вече.

— Какво можеш да загубиш? Очевидно е, че имаш нужда да прекарваш повече време с него, а това е най-добрият начин. Можеше да бъде и по-зле.

— Знам. Той можеше просто да се сбогува с мен.

— Даде ли му отговор?

— Казах му, че съм съгласна, разбира се — отвърна с тъжна усмивка Клер. — Ти ме научи, че сама трябва да взема онова, което искам.

Бранди се усмихна нежно на приятелката си.

— Изглежда, че си възприела някои неща от мен.

— Да, и това ми харесва.

— Кога му каза, че можеш да започнеш?

— Когато ти решиш, че работата ми при теб е завършена.

— Защо не останеш при мен още една-две седмици? Нека да накараме господин Марк Лефевър да почака малко възпитателката си. Какво ще кажеш?

— Да, но какво искаш да правя през това време?

— Е, аз възнамерявах да започна да вземам уроци по езда. Искаш ли да се упражняваш с мен?

След закуската Бранди и Клер намериха Джордж, който уреди уроците им по езда да започнат още същия ден.

Следващите няколко дни бяха спокойни и еднообразни. Рейф го нямаше от рано сутрин до късно вечер. Връщаше се за малко само за обяд. Нощите му с Бранди бяха изпълнени с гореща страст и двамата не заспиваха до късно.

Бранди едновременно се ужасяваше и копнееше за прегръдките му. Постоянно ѝ се налагаше да си напомня защо беше тук, но имаше моменти, в които тя все пак успяваше да го забрави. Особено когато наблюдаваше как Рейф се държи с майка ѝ. Въпреки че беше затворен човек, по някаква причина той изглежда беше харесал майка ѝ и възхищението им беше взаимно, защото Либи не спираше да сипе хвалебствия за Рейф пред дъщеря си. Проблемът беше, че по-голямата част от онова, което Либи казваше за Рейф, беше вярно, но Бранди

трябваше да защити сърцето си, тъй като знаеше какво ги очакваше в бъдеще.

Един ден Рейф свърши работата си по-рано и се прибра още следобед. Докато яздеше към къщата, той бе приятно изненадан да види, че Либи седи под сянката на верандата. Чарът на възрастната жена го беше победил въпреки всичките му усилия да не се поддава на добротата и обичта ѝ и Рейф се усмихна, когато тя най-накрая го позна и му помахаше с ръка. Той слезе и тръгна към нея.

— Рано си се върнал — каза Либи, стана от мястото си и тръгна да го посрещне. Тя гледаше към него и не осъзна колко близо до стълбите се намираше. Либи пропусна най-горното стъпало и се олюля.

— Либи! — Рейф не беше далеч, когато тя падна, но не успя да стигне до нея навреме, за да я улови. Той видя с ужас как тя падна тежко и миг по-късно се озова до нея. — Добре ли си?

Либи лежеше неподвижно и това го разтревожи. Той я вдигна на ръце и изтича по стълбите, отвори вратата с ритник и започна да вика Джордж.

— Какво има? — Джордж се появи тичешком.

— Тя падна. Извикай лекаря! Не знам колко зле се е ударила! — нареди Рейф, докато вземаше стълбите по две наведнъж, за да я остави в стаята ѝ.

Джордж изпрати един слуга да повика лекаря и друг, който да повика Бранди и Клер. След това отиде при Рейф, за да види дали може да направи още нещо. Рейф беше седнал в края на леглото, държеше ръката на Либи и ѝ говореше тихо.

— Тя добре ли е?

— В съзнание е, но когато падна, си удари главата и затова искам лекарят да я прегледа.

— Ще се оправя — каза Либи с отпаднал глас. — Толкова е неприятно, че вече не виждам добре...

Рейф стисна ръката ѝ.

— Ще трябва да се научиш да не бързаш.

— Но аз толкова се зарадвах, когато те видях. Зарадвах се, че се прибиращ. Искях само да си поговоря с теб.

Думите ѝ го трогнаха силно. Изглежда, че никой, освен Либи, не се интересуваше дали той си беше у дома или не.

— Е, говори тогава. Цял съм твой.

Двамата се бяха вгълбили в разговора си, когато Бранди и Клер влязоха задъхани в стаята.

— Мамо? — извика разтревожено Бранди, когато видя майка си да лежи на леглото.

— Тя ще ми се разсърди — каза Либи на Рейф, сякаш беше малко дете, което беше направило някаква беля.

— Може би за мъничко, но ще ѝ мине бързо — отвърна той с лека усмивка.

— Какво стана? — попита Бранди и коленичи до леглото.

— Не гледах и паднах — обясни накратко Либи. — Рейф ме спаси.

Бранди погледна съпруга си с насълзени очи.

— Тя добре ли е?

— Малко е понатъртена, но не мисля, че има нещо счупено. Джордж ще повика лекаря, просто за всеки случай.

— Благодаря ти.

— Съжалявам, че това се случи.

— Аз също — каза Либи и направи гримаса. — Отсега нататък ще внимавам и ще стоя възможно по-далеч от тези стълби, освен ако с мен няма някой.

— Това е добра идея — заяви Рейф. — Харесва ми, когато жените тичат презглава към мен, но не точно по този начин.

Либи се разсмя и Бранди успя също да се усмихне. Те останаха с майка ѝ, докато лекарят не се появи и не каза, че Либи има само няколко натъртвания, но ще се оправи скоро.

Когато лекарят си тръгна, Бранди и Рейф се оттеглиха в кабинета му на долния етаж. Рейф си наля чаша уиски и отиде до прозореца.

— Сега вече разбирам — каза той и отпи голяма глътка. Неизвестно защо тази вечер имаше нужда да се подсили с алкохол.

— Какво разбираш? — попита го любопитно Бранди.

— Разбирам защо се чувстваше толкова виновна, че си оставила майка си, докато работеше на кораба. Тя е много добра жена и се нуждае от някого, който да я наглежда, за да не ѝ се случи нещо.

— Бях наела Алтея за тази работа, но ако нещо лошо се беше случило с мама по време на отсъствието ми, щеше да бъде ужасно.

— Е, добре е, че сега си тук.

Докато говореше, той гледаше през прозореца, обърнат с гръб към Бранди, и тя не знаеше дали той наистина мислеше онова, което току-що бе казал.

Рейф продължи да пие цяла нощ, което беше твърде необичайно за него. Той не разбираше странното чувство, което го беше обзело. Инцидентът с Либи го беше накарал да се почувства безпомощен. Той се разкъсваше вътрешно, че я бе видял да пада, а не бе могъл да я предпази. Единственото хубаво нещо във всичко това беше, че тя не бе получила сериозни наранявания.

Когато Рейф се прибра в спалнята, Бранди отдавна си беше легнала. Той се съблече тихо, защото знаеше, че тя е заспала. Но когато легна до нея, изпита непреодолимо желание да я докосне, да усети как топлината ѝ го заобикаля, да проникне в нея и да забрави за всичко, освен за сладостта на сливането.

Никой от двамата не продума, когато Рейф посегна към Бранди. Той потърси безмълвно устните ѝ, мекотата на шията ѝ, пълнотата на гърдите ѝ. Тя го притисна към себе си, като се наслаждаваше на хармонията, която се бе възцарила между тях тази нощ. Бранди не смееше да я постави под въпрос. Не ѝ се искаше да развали мига на сливането им.

Когато той най-сетне се намести върху нея и я облада, тя го пое дълбоко в себе си и двамата започнаха да се движат едновременно, даваха и споделяха, докато екстазът не ги погълна. Заспаха с вплетени ръце и крака.

Измина почти цяла седмица, преди Либи да стане от леглото и да започне отново да се движи свободно; още една седмица измина, преди да настъпи денят, в който Клер трябваше да се премести да живее в дома на Марк. Марк дойде да я вземе и тя се сбогува с Бранди.

— Ще ми липсваш. — Клер прегърна приятелката си.

— Ако някога пожелаеш да играеш покер, обади ми се — каза Бранди.

— Добре. Ще ти се обаждам от време на време.

— Разбира се. Ще си мисля за теб.

— Толкова се радвам, че двамата с Рейф сте щастливи. Много е хубаво, че всичко се нареди толкова добре за вас.

— Аз също се радвам — каза Бранди, без да обръща внимание на Вината, която изпита при тази лъжа. Клер не знаеше нищо за сделката ѝ с Рейф и не трябваше да разбере за нея. Никой друг не трябваше да знае какво измъчваше Бранди.

На следващата седмица Рейф замина по работа и времето започна да минава бавно за Бранди. Дните ѝ бяха спокойни, но нощите ѝ се струаха безкрайни. Бранди винаги бе смятала, че една такава почивка ще бъде добре дошла за нея, но сега откри, че ѝ липсва топлината на тялото на Рейф до нейното, вълнението от ласките му и екстазът, който двамата споделяха. Понякога тя се улавяше, че си мечтае за истинска връзка с Рейф, в която е жена, обичаща и обичана. Често тя откриваше, че си мисли за него, че копнее за целувките му или дори само за звука на гласа му. Майка ѝ не преставаше да ѝ говори за него, да ѝ повтаря колко прекрасен е Рейф. Когато най-сетне чуха, че файтонът му се завръща, двете с Либи изскочиха бързо навън, за да го посрещнат. Този път Либи прояви здрав разум и остана на верандата.

Когато ги забеляза да стоят и да го чакат пред дома му, Рейф усети как нещо в сърцето му трепна. Той погледна надолу към пакетите, които носеше, и се запита защо изпитваше такова нетърпение да им даде подаръците, които им бе купил. Миналия ден той бе прекарал няколко часа в търсене на подходящия подарък за Либи и най-накрая бе успял да намери един красив бродиран шал, който щеше да ѝ отива чудесно. Рейф знаеше, че тя не притежава нищо подобно, и затова ѝ го купи, без да мисли за цената. За Бранди пък беше купил гравирана кутия за бижута и се надяваше, че тя ще я хареса.

Файтонът спря ѝ Рейф скочи на земята и тръгна към двете жени.

— Здравей, Бранди... Либи.

— Добре дошъл у дома, Рейф — каза тихо Бранди, като не знаеше точно как трябва да се държи с него. Като го видя, пулсът ѝ се ускори.

— Това е за теб — каза той и целуна леко жена си, докато ѝ подаваше подаръка. След това се обърна към Либи и не можа да се въздържа да не се усмихне.

— Крайно време беше да се прибереш у дома — заяви Либи и го целуна звучно по бузата.

— Липсвах ли ти?

— И още как. Тук беше твърде тихо без теб.

Откровеността ѝ го накара да се ухили.

— Това е за теб — каза той и ѝ подаде другия пакет.

— Купил си подарък и за мен? — Либи не можеше да повярва на очите си.

— Надявам се, че ще ти хареса. — Рейф зачака Либи да отвори пакета, за да види реакцията ѝ.

— Знам, че ще ми хареса, каквото и да е, защото е от теб — увери го тя, докато развързваше панделката. Когато най-накрая отвори кутията, тя зяпна от удивление. — О, Рейф... Това е най-хубавият подарък, който някога съм получавала.

Либи вдигна очи към Рейф и погали меката тъкан на шала.

— Харесва ли ти?

— Прекрасен е. Ти си истинско съкровище... — Тя го целуна отново по бузата и отиде да покаже на Бранди подаръка си.

Одобрението на Либи внезапно накара Рейф да се почувства висок като планина и изпълнен със сили да победи цяла армия. Той погледна към Бранди и забеляза трогнатото ѝ изражение.

— Харесва ли ти подаръкът? — попита я той.

— Да, много е красив... — Тя беше притиснала кутията за бижута към сърцето си, но не подаръкът на Рейф, а държанието му към майка ѝ я беше трогнало толкова силно. Докато го гледаше, Бранди виждаше един мъж, който обичаше малките деца, който беше нежен и който проявяваше загриженост към една стара, крехка, беззащитна жена; мъж, който беше прекрасен любовник и който не можеше да бъде суров като онзи Рейф Морган, който я беше изнудил да се омъжи за него.

В този момент нещо сякаш разцъфна в сърцето ѝ и

Бранди узна една ужасна истина. По някакъв начин този мъж бе успял да покори сърцето и. Тя го обичаше.

Внезапно изпита нужда да се отдалечи от него и тръгна към къщата.

Няколко часа покъсно всички се събраха за вечеря и Либи се появи с новия си шал.

— Реших, че тази вечер може би ще ми бъде малко хладно — каза тя на Рейф с горда усмивка.

Всички знаеха, че нощта щеше да бъде топла, но това нямаше значение. Либи беше щастлива.

След вечерята Либи се прибра в стаята си, а Рейф отиде в кабинета си. Бранди се зачуди дали да се качи в спалнята им и да го изчака там, но толкова отчаяно ѝ се искаше да поговори с него, да му каже колко много означаваше за нея отношението му към майка ѝ, че реши да отиде при него веднага.

— Рейф?

Той вдигна глава от документите, които преглеждаше, и я погледна въпросително.

— Исках само да ти благодаря за това, че се държиш толкова добре с мама. Знаеш колко много те обича тя. Благодаря ти. Никой не се е държал така с нея досега.

— Майка ти е една от най-добрите жени, които някога съм срещал. Харесвам я.

— А твоята майка се е справила добре, като е отгледала син, който проявява толкова голяма загриженост към нуждите на другите.

При споменаването на майка му Рейф се сви. Невъзможно му беше да мисли за Либи и за майка си по един и същ начин. В продължение на известно време той се бе радвал на чувството, че отново има семейство, но споменаването на майка му накара споменът за миналото му да се стовари с пълна сила върху него.

— Знаеш ли, странно е — продължи Бранди, докато седнаше на стола до бюрото му, — че никога не си ми говорил за майка си. Каква е била тя?

— Имам си причини да не говоря за майка си.

Бранди долови грубостта в тона му и бе изненадана.

— Не сте ли се разбирали с нея?

Рейф не искаше да събужда спомените. Трябваше да затръшне вратата пред тях и пред Бранди. Не можеше да ѝ позволи да се доближи толкова много до него. Беше живял без семейство в

продължение на толкова много години и не му се искаше точно сега да променя това. Сам си му беше много добре.

— Искаш да знаеш за майка ми — каза хладно той. — Какво искаш да знаеш? Как тя мамеше баща ми при всеки удобен случай? Как го унижаваше публично?

— Съжалявам, не знаех за това. — Тя долови болката и гнева в гласа му и искаше да каже или да направи нещо, за да му помогне, но знаеше, че това е невъзможно.

— Има още много неща, които не знаеш. Искаш ли да ти ги разкажа? — Той не изчака да чуе отговора ѝ, а продължи веднага: — Причината онази спалня на втория етаж да стои заключена е, че в нея е баща ми намерихме майка ми в леглото е друг мъж.

Бранди го зяпна шокирана от думите му. Тя си представяше какъв е бил ефектът, който една такава сцена е имала върху малкото момче. Прииска ѝ се да прегърне Рейф и да му помогне да преодолее ужаса, който изглежда все още се криеше някъде в душата му, но леденостуденото му изражение я накара да замръзне на мястото си.

— А съседната стая? — Той посочи с ръка към кабинета на баща си, преди да продължи. — Това е стаята, в която баща ми реши, че не може да живее без майка ми, след като тя ни напусна. Това е стаята, в която той избра да сложи край на живота си. Да, права си. Аз не говоря за майка си. Тя почина няколко години след баща ми и аз не оплаквам загубата ѝ.

— Но твоето семейство... — Той все трябваше да има лели и чичовци, които го обичаха. Все имаше някой, който...

— Нямам семейство и така ми харесва. Не си мисли, че смятам да променя това, защото аз нямам подобно намерение.

— Просто се надявах, че...

Рейф я прекъсна рязко.

— И двамата знаем защо си тук. В нашата връзка няма нищо повече. Ако се държа добре с майка ти, докато тя живее в дома ми, то е, защото това ми харесва и това е единствената причина. А сега би ли ме извинила. Имам работа.

Отблъснатата толкова студено, Бранди излезе от кабинета и остави Рейф сам. Тя бе отишла да се види с него в такова добро настроение, дори си бе позволила слабата надежда, че той започваше да изпитва някакви чувства към нея. Само че се беше оказало, че се е държала

като глупачка. Рейф не я обичаше и никога нямаше да я обикне. Бранди успя да задържи сълзите си, докато не се прибра в спалнята си. Не можеше да позволи на Рейф да разбере, че беше влюбена в него.

Гаденето започна рано една сутрин, няколко седмици по-късно. Отначало Бранди си помисли, че просто се беше разболяла, и този ден остана да лежи по до късно. Когато същото се повтори и на сутринта през следващите два дни, но неизменно изчезваше към обяд, тя започна да се досеща за причината. Беше благодарна, че Рейф излизаше от къщата толкова рано и не можеше да забележи издайническите признаци.

Бранди преброи трескаво дните от последния си цикъл и вече не можеше да отрече истината. Беше забременяла.

Бе обзета от отчаяние и мрачно предчувствие. Тя искаше това дете — нейното и на Рейф. Но сделката, която беше сключила с него, я принуждаваше да се откаже от бебето. Тя не можеше да каже на никого за бременността си — нито на майка си, нито на Рейф, нито на слугите. Налагаше се да се преструва, че всичко е наред, и да намери начин да се измъкне от онова, което ѝ беше подготвила съдбата. Все трябваше да има някакъв изход.

Нощ след нощ тя се молеше отчаяно за просветление, за начин, по който да изплати дълга си и да се освободи от оковите на сделката си с Рейф, да получи свобода за себе си и за детето си. Всичко се свеждаше до парите. Трябваша ѝ пари, за да спаси бебето си, но парите бяха единственото нещо, което Бранди не притежаваше.

Тогава тя си спомни разговора си със Сам Фостър на приема по случай сватбата ѝ с Рейф. Той ѝ бе казал, че ако някога отново реши да се включи в игра на покер, просто трябва да му се обади.

Покер... покер... Бранди беше уверена, че тъкмо в това се криеше спасението и.

Тя започна да обмисля плана си. Ако действаше предпазливо, можеше да събере достатъчно пари, за да се включи в играта. Големият проблем щеше да бъде да се свърже със Сам и да уреди играта така, че Рейф никога да не разбере. Бранди не искаше той да знае какво беше намислила. Не искаше той да знае дори, че беше бременна. Тя възнамеряваше да спечели достатъчно на покер, за да изплати дълга

си, след което щеше да се освободи завинаги от Рейф и от измамния си брак с него.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Рейф стоеше до перилата на кораба, загледан в отминаващия бряг. След сцената в кабинета отношенията му с Бранди се бяха напрегнали и сега той се радваше, че му се беше наложило да отиде до Нови Орлеан и нямаше да си бъде у дома известно време. Имаше нужда да помисли.

Той си спомни за онази вечер и в съзнанието му изплува изражението на Бранди, когато ѝ бе казал, че няма семейство и че не възнамерява да променя това. Рейф почувства отново болката, която беше изпитал някога. Едва в този миг той бе осъзнал колко затворен бе животът му и колко строго бе контролирал чувствата си през всичките тези години.

Рейф се смъмри мислено. Той не разбираше какво се беше случило с него. Почти му се искаше Марк да беше тук, за да си поговорят двамата, но нямаше как да се довери на Марк, без да му каже цялата истина — а това можеше да се окаже твърде неприятно. Рейф знаеше колко много Марк харесваше и уважаваше Бранди и можеше да си представи какво щеше да му каже приятелят му, когато разбереше за „сделката“.

Рейф се намръщи и тръгна към трапезарията за вечеря, но по пътя промени решението си и тръгна към мъжкия бар. Точно в този момент му се струваше, че уискито ще му се отрази по-добре от храната.

Една чаша последва първата, след това дойде третата и вече минаваше полунощ, когато Рейф реши, че ще изпие още едно питие, преди да се прибере в каютата си. Той се бе настанил сам на една усамотена маса и през цялото време бе пил и мислил, въпреки че нито едното, нито другото не му бе помогнало кой знае колко. Той само се беше объркал още повече и настроението му се беше помрачило допълнително.

Тъкмо се готвеше да си тръгне, когато чу неколцина от посетителите на бара да си говорят за госпожица Бранди. Той се

облегна в стола си и се заслуша в разговора им. Те говореха колко красива е Бранди, колко е недостъпна. Всички в бара се съгласиха единодушно, че мъжът, който спечелеше сърцето ѝ, щеше да бъде голям късметлия. Рейф беше доста пиян и се изкуши да се присъедини към тях и да им се представи като съпруг на жената, за която говореха, но въпреки това остана да седи на мястото си още по-объркан отпреди.

Когато най-накрая се прибра в каютата си, вече се зазоряваше. Той се хвърли върху леглото, както си беше облечен, и потърси с ръка жената, която беше оставил в имението си. Когато осъзна колко празно беше леглото му, той бе разтърсен до дъното на душата си и бе изправен пред истината за своя живот и своите чувства.

Рейф желаше Бранди повече, отколкото бе желал която и да било жена през живота си. Достатъчно беше само да я докосне и вече не можеше да се спре да не я пожелае.

Рейф се намръщи в тъмнината. Дали я обичаше? Преди няколко месеца тази мисъл щеше да го разстрои силно, но точно сега, докато лежеше сам в тъмнината, това не можеше да се случи. Той остави мислите си да се насочат към Бранди и спомените, които двамата бяха създали заедно. Спомни си първия път, когато я беше видял на борда на „Гордостта на Нови Орлеан“, колко красива бе изглеждала тя тогава и колко добре бе играла покер. Той се сети за опасния ѝ сблъсък с Джаксън и по челото му изби студена пот, когато осъзна, че през онази нощ Бранди се беше разминала на косъм със смъртта. Рейф си пое дъх на пресекулки. Ако нещо се бе случило с нея тогава, той никога не би имал възможността да познае щастието от любовта ѝ. Спомни си и за пияния Джоунс и се ядоса, че другият мъж я беше докоснал. Бранди беше жена, която трябваше да бъде обичана, а не нагрубявана. Споменът за първата им целувка, когато тя го беше спасила от Лори Димърз, го накара да се засмее и в този миг Рейф намери отговора на въпроса, който го бе измъчвал в продължение на дни.

Рейф се усмихна в тъмнината. Бранди беше всичко онова, което бяха казали мъжете в бара, и дори нещо повече. Той ѝ се възхищаваше повече, отколкото на която и да било друга жена. Майка му беше лъжкиня, но Бранди бе честна. Майка му не знаеше значението на думата чест, но Бранди бе изпълнила всяко дадено обещание. Тя беше любезна и нежна, смела и умна. Духът и не можеше да бъде прекършен и Рейф най-сетне си призна, че беше влюбен в нея. Той

искаше да прекара остатъка от живота си заедно с нея, да я обича и да я направи щастлива.

Когато малко след това заспа, той сънува Бранди и сънищата му бяха много сладки. Рейф стана след няколко часа и започна да съставя план как да подходи към красивата си съпруга. Но всяко нещо е времето си. Първо трябваше да си свърши работата колкото се можеше по-бързо и да се прибере у дома. Искаше да говори с нея, да ѝ каже, че я обича и че иска бракът им да бъде истински — завинаги. Тази мисъл го вълнуваше и той изгаряше от нетърпение да се завърне в плантацията си.

Рейф нае стая в хотела и изпрати съобщение на човека, с когото имаше среща, че го моли да се видят още същия следобед. Той бе казал на Бранди, че ще отсъства една седмица, защото бе имал намерение да се срещне и с други хора, но сега единственото нещо, което имаше значение за него, бе да се върне у дома при красивата си жена. Когато бе уведомен, че партньорът му може да се срещне с него още същия ден, Рейф остана много доволен. Ако всичко вървеше добре, той щеше да си бъде у дома на следващата вечер. Тази мисъл му се струваше много приятна. Две нощи без Бранди му бяха напълно достатъчни; три щяха да бъдат опустошителни.

Оставаха му няколко часа до срещата и Рейф реши да убие времето, като отиде на пазар. Като се изключеха цветята, които ѝ беше купил на кораба, той никога не я беше ухажвал така, както тя заслужаваше да бъде ухажвана. Затова сега той тръгна да обикаля магазините с надеждата да намери нещо, което ще напомня и на двамата им за важността на това пътуване и как той най-накрая бе осъзнал, че я обича.

Рейф знаеше, че Бранди вероятно все още се чувства наранена от студенината и жестокостта, с които той се беше отнесъл към нея онази вечер в кабинета си. Той съжаляваше за поведението си повече, отколкото можеше да изрази с думи, но знаеше, че не може да върне времето назад. Тогава се бе уплашил от силата на онова, което беше почувствал, и се беше опитал да се защити, като я отблъсне колкото можеше по-далеч от себе си. Не си беше позволявал такава интимност с никого след предателството на майка си и да се научи да се доверява отново щеше да му бъде доста трудно. Но колкото и трудно да бъдеше, той искаше да има бъдеще заедно с Бранди, така че щеше да му се

наложи да се научи. Рейф се надяваше само, че тя го харесваше достатъчно, за да му помогне да се справи.

Докато обикаляше улиците на Нови Орлеан и си мислеше как ще се прибере у дома, той все не можеше да се отърси от една мисъл. Рейф не беше разголвал душата си пред никого след смъртта на баща си и все още съществуваше възможността Бранди да се подиграе с него, когато се върне и ѝ каже, че я обича. Тази възможност го тревожеше, но той бе открил, че мисълта за живот без Бранди е много по-непоносима. Той искаше тя да бъде негова жена само защото я обичаше и защо то тя също го обичаше.

Докато минаваше покрай един малък магазин за порцелан и кристали, Рейф забеляза на витрината изложено едно кристално сърце. Реши, че сърцето е идеалният символ на любовта му към Бранди. Бе пазил сърцето си в продължение на толкова години от страх то да не бъде разбито. Когато се върнеше при Бранди, Рейф щеше да ѝ даде крехкото кристално сърце и да я помоли да го пази, защото то беше символът на неговата любов към нея.

Няколко минути по-късно той отново беше на улицата, стиснал в ръка малкото пакетче. Докато се отправяше за деловата си среща, Рейф се усмихваше. Той направо изгаряше от нетърпение да се прибере у дома.

Бранди беше нервна, но правеше всичко по силите си да прикрие това. През целия ден тя бе изглеждала съвсем спокойна, а сега оставаше съвсем малко време.

Тя преглътна тежко и сложи ръка на все още плоския си корем. Запита се дали постъпваше правилно, но осъзна, че нямаше друг избор. Рейф ѝ беше отнел възможността да избира, когато я беше принудил да се омъжи за него. Ръцете ѝ трепереха и тя положи голямо усилие да овладее нервността си.

Всичко се нареждаше чудесно. Нямаше за какво да се тревожи. Планът ѝ бе хрумнал през нощта, когато се бе молила да намери изход от ужасното положение, в което се намирал. Тя беше бременна с детето на Рейф и трябваше да намери начин да му се издължи, за да не бъде принудена да изостави бебето си след раждането му. Отчаянието ѝ бе родило идеята да се свърже със Сам Фостър и тя му беше

изпратила дискретно съобщение в деня, я който Рейф бе отпътувал. Сам ѝ беше отговорил още на следващия ден. Съпругата му беше отишла да посети болната си леля и следващата вечер щеше да бъде идеалният момент за една игра на покер — ако тя можеше да участва.

Бранди бе казала на слугите, че е поканена на вечеря у семейство Фостър, което донякъде беше вярно, и сега беше почти готова за тръгване. Тя бе успяла да събере достатъчно пари, за да влезе в играта, и се молеше да спечели рано една-две ръце, за да увеличи финансовите си възможности. Майка ѝ си беше легнала, така че не се налагаше да дава обяснения на никого. Бранди беше облякла една от роклите, с които бе играла хазарт на кораба, файтонът щеше да я чака в седем и половина, така че ѝ оставаха само няколко минути.

Бранди застана пред огледалото и се загледа в отражението си; искаше ѝ се да се увери, че изглежда възможно най-добре. В бележката си Сам я бе уверил, че нито един от поканените за играта мъже не познаваше Рейф, така че самоличността ѝ нямаше да бъде разкрита.

Бранди беше единствената, която приемаше тази вечер сериозно, и то само защото бъдещето ѝ зависеше от това, дали щеше да спечели. Трябваше да се справи. Нямаше друг избор. Как иначе щеше да се изправи срещу онова, което я очакваше? Как щеше да каже на майка си при какви условия се беше омъжила за Рейф? И което беше най-лошото, как щеше да изостави собственото си дете? Отчаянието ѝ даде нови сили и тя си сложи малко парфюм и се огледа за последен път в огледалото, след което можеше да излезе от спалнята.

Рейф не си спомняше кога за последен път се беше вълнувал толкова силно от завръщането си у дома. Скоро щеше да бъде с Бранди. Само това имаше значение за него.

Пътуването по реката сякаш бе продължило цяла вечност, но най-накрая корабът бе пристигнал в Начез и сега му оставаше съвсем малко до плантацията. У дома... Сега той с право можеше да нарече имението свой дом. Преди, като се прибираще в Белерайв, понякога го бе наричал свой дом, но сега за първи път думата имаше смисъл за него.

Рейф не можеше да отрече, че беше нервен. Нямаше да му бъде лесно да разкрие душата си пред Бранди, но той възнамеряваше да

направи всичко необходимо, за да ѝ покаже, че я обича и че иска бъдеще с нея.

Струваше му се, че файтонът се движи като охлюв, и Рейф се изкушаваше да каже на кочияша да кара по-бързо, но успя да се овладее. Само след няколко минути щеше да бъде отново при нея. Той се усмихна.

Рейф погледна към пакетчето, което държеше в ръката си. Не бе го пхнал в багажа си от страх, че може да се счупи, а той не можеше да позволи подобно нещо. Кристалът беше символ на неговия живот и на чувствата му към Бранди. Той пхна пакетчето в джоба си.

Започваше да се смрачава и Рейф очакваше с нетърпение една дълга и спокойна вечер.

Когато файтонът спря пред къщата, Рейф скочи пъргаво на земята и се втурна вътре, изненадвайки Джордж, който не го беше очаквал.

— О, господин Рейф... Това сте вие — поздрави го старият иконом. — Рано се върнахте, сър.

— Знам — отвърна Рейф и се усмихна щастливо на стареца, който бе преживял толкова много с него. — Жена ми ми липсваше. Тя горе ли е?

— Да, сър. — Джордж реши, че е много хубаво, че господарят му се е върнал навреме, за да придружи госпожата на вечерята у семейство Фостър.

Рейф се втурна нагоре по стъпалата, като ги вземаше по две наведнъж. Трябваше да види Бранди. Искаше да я целуне. Имаше нужда да види изражението ѝ, когато ѝ дадеше кристалното сърце.

Вратата на спалнята им беше затворена и той дори не се спря да почука. Без да се замисли, отвори вратата и влетя в стаята.

— Рейф! — извика Бранди и изпусна шишенцето с парфюм, което държеше.

— Бранди, аз... — започна той, но спря, когато забележа виновното изражение на лицето ѝ. Сърцето му се сви, като забележа, че тя беше облякла една от роклите, с които бе играла покер, и стоеше пред огледалото очевидно готова да излезе — но къде?

Отдавна отминали събития изплуваха мигновено в съзнанието му и Рейф си спомни за сцената с майка му. Тя се появи пред очите му с кристална яснота — колко ужасен се беше почувствал, когато я бяха

намерили гола в леглото с другия мъж, колко нещастен бе, докато слушаше караницата ѝ с баща му, колко го бе заболяло, когато бе разбрал, че тя никога не го беше искала и никога не го бе обичала.

— Какво правиш? — попита той, като се опитваше да разбере какво става.

— Нищо... просто пробвах една стара рокля и нищо повече — излъга Бранди, но не можа да прикрие нервността си. — Върнал си се рано.

— Очевидно — изръмжа той, когато забеляза чантичката ѝ върху леглото. Той се озова там с две крачки, сграбчи я и изсипа съдържанието ѝ — всичките пари, които тя бе събрала за тази вечер. — Смяташ да излизаш, така ли?

Рейф вдигна очи към нея, видя тревогата в погледа ѝ и бе изпълнен с гняв. Бе мислил, че тя е различна от останалите жени. Бе смятал, че я обича. Ама че глупак!

— Отговори ми! — изръмжа той и хвърли чантичката ѝ встрани с гневно движение, при което парите се разпиляха из цялата стая.

Бранди забеляза гневния му поглед и осъзна, че нямаше смисъл да се опитва да го лъже. Тя дори не си беше помислила, че той може да се върне по-рано, но точно това се бе случило и Рейф я бе изненадал. Нямаше друг избор, освен да му каже истината. Тя повдигна предизвикателно брадичката си.

— Да, щях да излизам! — отвърна троснато тя; гневът ѝ беше също толкова силен колкото и неговия, но по различни причини. Тя бе искала да спаси бебето си, а сега вече нямаше никаква надежда за успех. — Трябваше да бъда домакиня на една игра на покер в дома на Сам Фостър.

— Сам Фостър?

— Той ми е стар приятел. Често е играл с мен на кораба и на приема ми каза, че ако някога пожелае отново да играя, трябва само да му се обадя. Госпожица Бранди щеше да се завърне тази вечер. Залозите щяха да бъдат големи и аз се молах да спечеля, и то много, за да мога да се измъкна от този лъжлив брак!

Думите ѝ го вбесиха още повече. Той се беше влюбил в нея, а тя искаше само да се отърве от него!

— Е, госпожо — каза Рейф с тих и заплашителен глас, — щом сте толкова твърдо решена да се отървете от този брак, защо да не се

постараем да ускорим това?

Той хвърли сакото си и започна да разкопчава ризата си, докато вървеше бавно към нея като хищник към плячката си.

— Не... Рейф... — тя отстъпи назад.

— О, да. Ти сама го каза. Искаш да се измъкнеш, а ние прекрасно знаем какви са условията на сделката ни, нали? Знам много добре как да те измъкна от този „лъжлив брак“...

Той стисна китката ѝ в желязна хватка и я дръпна върху леглото. Тази вечер нямаше да позволи да му бъде отказано.

Бранди усети, че ѝ прилошава. И преди беше виждала Рейф ядосан, но никога чак толкова. Сега той бе обзет от студен бяс, който я плашеше.

— Рейф...

— Няма нужда от приказки — прекъсна я той. — И без това нямаме какво повече да си кажем.

Рейф легна до нея и започна да опипва тялото ѝ през роклята. Той бе имал намерението да я унижи, да я накара да разбере какво бе направила с него с предателството си, но когато притисна тялото ѝ към своето, гневът му се изпари и бе заменен от изгаряща страст. Бранди беше негова...

Бранди се бе страхувала, че в гнева си Рейф може да я нарани, но при допира на устните му върху нейните, първо твърди и властни, а след това нежни и приласкаващи, тя усети как се разтреперва, само че този път не от страх. Макар да знаеше, че той не я обича, не можеше да отрече нуждата, която изпитваше от него.

Дрехите му бяха захвърлени встрани, роклята ѝ — разкъсана, но никой не забеляза това. Нуждата им да бъдат заедно беше твърде голяма, за да се вълнуват от подобни дреболии. Нищо не можеше да ги раздели.

Ръцете на Рейф върху тялото ѝ възбуждаха неимоверно Бранди и тя отвърна на ласките му в желанието си да го възбуди по същия начин. Тялото му се притисна силно към нейното и тя го прие с готовност, когато той проникна в нея. Сношението им беше трескаво и отчаяно. Подтиквани от страсти, които не можеха да контролират, двамата отчаяно търсеха физическо освобождаване.

Обикновено когато свършеха да се любят, оставаха да лежат един до друг и да се наслаждават на близостта си. Но не и този път.

Когато страстта на Рейф се охлади и той си възвърна здравия разум, усети как се вледенява вътрешно. Гневът му се беше изпарил напълно и сега той не изпитваше нищо към Бранди — абсолютно нищо.

Рейф се отдръпна безмълвно и започна да събира дрехите си. Той се облече, взе самото си в ръка и излезе от стаята. Тази нощ щеше да спи в кабинета си.

Бранди бе искала да се вкопчи в него и да му попречи да стане от леглото, но не бе посмяла да го направи. Внезапно тя се беше почувствала разголена и беззащитна пред него и бе дръпнала завивките, за да се покрие. Когато той затвори тихо вратата след себе си, тя се ужаси повече отколкото ако я беше затръшнал гневно.

Бранди беше способна да се справи с изблик на гняв, но не знаеше дали би успяла да се справи със студено безразличие.

Когато остана сама, тя не можа да сдържи сълзите си. Цялото ѝ тяло се разтrese от хлипанията и, когато тя осъзна, че повече нямаше връщане назад. Крехката им връзка беше напълно унищожена и единствената ѝ възможност да намери доспатъчно пари, за да изплати дълга си към Рейф, беше пропиляна. Тя се питаше как щеше да оцелее сега.

Рейф слезе долу и видя, че файтонът чака пред вратата.

— Джордж!

Икономът се появи почти мигновено. Бе очаквал да види Рейф в добро настроение и се изненада, когато забеляза мрачното му изражение.

— Да, сър?

— Изпрати съобщение на Сам Фостър, че Бранди няма да може да го посети тази вечер, и освободи файтона. Тази вечер никой няма да ходи никъде.

— Веднага, господине.

— Ще бъда в кабинета си и не искам да бъда притесняван — от никого. Ясно ли е?

— Да, господине.

Рейф влезе в кабинета си и заключи вратата след себе си. Докато вървеше към бюрото си, той хвърли самото си върху един стол.

Малкото пакетче изпадна от джоба му и напомни на Рейф колко щастлив и развълнуван се бе чувствал, бързайки да се прибере в дома си.

Той се втрени в кутийката и след малко запали лампата и отиде да вдигне пакетчето. Докато го държеше в ръката си, погледът му бе изпълнен с отвращение. Рейф си наля чаша уиски и я пресуши на един дъх. След това напълни отново чашата, седна зад бюрото си и захвърли пакетчето върху него.

След няколко часа и още много чаши уиски той най-накрая отвори кутийката. Докато гледаше кристалното сърце, Рейф ругаше себе си заради глупостта, че бе повярвал, че Бранди е по-различна от останалите жени.

Как бе могъл да забрави уроците, които бе научил през всичките тези години? Никога вече нямаше да забрави... никога.

Рейф извади кристалното сърце от кутийката. То беше студено и това напълно отговаряше на момента. За миг той си спомни колко развълнуван се беше почувствал, когато го бе забелязал на витрината на магазина, и в изблик на неовладян гняв запрати с всичка сила кристала срещу стената. Сърцето се разби на хиляди малки парченца, които паднаха на пода.

Рейф бе мислил, че унищожаването на сърцето щеше да му донесе облекчение, но се почувства само празен и самотен. Той изпи още една чаша уиски и зачака настъпването на утрото.

Когато слънцето озари източния хоризонт, той излезе от кабинета си и повика Джордж.

— Искам днес да отвориш заключената спалня и да се погрижиш вещите на госпожица Бранди да бъдат пренесени в нея.

— Искате тя да се премести в заключената стая? — повтори Джордж, шокиран от нареждането на господаря си. Никой не бе влизал в тази стая от години.

— Точно това казах. През по-голямата част от деня ще отсъствам. Погрижи се всичко да приключи, преди да се прибере довечера.

— Да, господине.

Бранди прекара спокойно деня с майка си. Тя ѝ каза, че Рейф се бе върнал по-рано и че сега беше по работа някъде из плантацията. Либи изрази желанието си той да се върне по-скоро, за да го види. Бранди не каза нищо.

Към средата на следобед Бранди се почувства изморена и тръгна към спалнята да подремне. Докато вървеше по коридора, тя забеляза, че вратата на заключената спалня беше отворена. Обзета от любопитство, Бранди влезе да види какво ставаше там. Една от прислужничките се беше заела да слага чисти чаршафи на леглото.

— Тилда, защо е отворена тази спалня? Рейф ми каза, че винаги я държите заключена.

— Знам, госпожо, но тази сутрин господин Рейф каза да изнесем нещата ви от спалнята му и да ги сложим тук.

Бранди усети как кръвта напуска лицето ѝ и се втренчи в прислужничката, но успя да се окопити бързо.

— Да, да, разбира се. Точно така. Мислех да полегна малко, така че предполагам, мога да го направя тук.

— Да, госпожо. Вече сложих дрехите ви в гардероба.

— Благодаря ти.

Прислужничката излезе бързо и Бранди обиколи бавно стаята, в която Рейф и баща му бяха открили майка му с друг мъж. Тя почти можеше да си представи ужаса на сцената и осъзна защо Рейф я беше пропъдил в тази спалня — той явно смяташе, че тя не беше по-добра от майка му.

Сърцето ѝ се сви от болка, но въпреки това тя знаеше, че така беше най-добре. Ако бъдеха разделени по този начин, тя щеше да успее да скрие бременността си още известно време, а сега Бранди се нуждаеше отчаяно от повече време... Време да намери начин да реши проблема си... време да спаси бебето си и себе си...

Тя седна предпазливо в края на леглото, след което се отпусна по гръб. Въпреки че беше изтощена, сънят не идваше.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Беше късно, отдавна минаваше полунощ. Бранди легеше сама в леглото си и не можеше да заспи. Чувстваше се изморена, но това не беше необичайно. Трябваше да поспи, а сънят все не идваше.

От онзи съдбовен ден, в който Рейф се бе прибрал по-рано, той не бе спал с нея и не бе показал никакъв признак на обич. Преди това Бранди бе смятала, че да живее с него е трудно, но сега беше направо непоносимо. Нощ след нощ тя го чакаше да дойде в леглото ѝ, но той не се появяваше. Понякога през нощта тя чуваше звук от конски копита и виждаше как се отдалечава в тъмнината. Тя не знаеше кога се прибира Рейф след тези нощни разходки, защото винаги заспиваше, преди да дочака завръщането му. Сърцето я болеше и тя се чувстваше нещастна, защото беше уверена, че през тези самотни нощи той търсеше топлината на леглото на Мирабел. Бранди не можеше да понесе мисълта, че Рейф се намираше в прегръдките на красивата вдовица, но не можеше да направи нищо, за да промени това. Очевидно беше, че той повече не желае да има нищо общо с нея.

Промяната в отношенията им не беше останала незабелязана за майка ѝ. Когато тя бе направила забележка за отделната спалня, която сега имаше Бранди, тя беше измислила някаква история, че той бил свикнал да живее сам в продължение на толкова дълго време и сега имал нужда от малко уединение. Либи изглежда ѝ повярва, но понякога Бранди се питаше дали наистина беше така.

Дните минаваха еднообразно. Тя си наложи да си намира достатъчно работа, за да няма много време да мисли. От време на време Клер изпращаше по някоя бележка, за да ѝ разкаже как вървят нещата с Марк и децата, но ако се изключеше това, животът на Бранди беше монотонен. Прикриването на бременността ѝ от всички се беше превърнало в основна цел на живота ѝ.

Бранди въздъхна и се обърна на другата страна, опитвайки се да се настани по-удобно, но намери не спокойствие, а само отчаяние и страх за бъдещето на бебето си.

Рейф седеше в кабинета си и пресушаваше поредната чаша с уиски. Той вдигна празната чаша и се загледа в нея на светлината на лампата. Имало бе време в живота му, когато няколко питиета му бяха помагали да види по-ясно нещата, но това време беше отминало. Той разчиташе на алкохола от дни, а все още нищо не му се бе изяснило. Напротив, животът му беше станал много по-сложен.

Той все още я обичаше...

Рейф се беше опитал да отрече това. Беше се опитал да не обръща внимание на чувствата, които го обземаха всеки път, когато я видеше, но не беше успял да се скрие от истината. Той обичаше Бранди и всичкото уиски на света не беше в състояние да заличи тази истина.

Понечи да си налее още една чаша, но реши да не го прави. Изминалите нощи му бяха показали, че това не помага. Може би щеше да заспи за няколко часа, но когато се събудеше, мъчението щеше да започне отново.

Рейф отблъсна чашата встрани и се изправи. Той се олюля леко, след което се окопити и се ухили глуповато на образа, който бе създал опияненият му мозък. Капитан на собствения си кораб... Господар на съдбата си...

Рейф изсумтя презрително. Той не можеше да овладее дори чувствата си, камо ли пък да бъде господар на съдбата си!

Бранди...

Тя отново се намеси в мислите му и той усети топлина да се надига в тялото му. Дори след всичко, което се беше случило, Рейф все още не преставаше да я желае. Никога не бе познавал такова щастие, както когато я бе любил. Той бе мислил дали да не потърси Мирабел и дори през няколко нощи бе стигнал на половината път до къщата ѝ, но в крайна сметка бе продължавал да язди бясно напосоки, опитвайки се да намери спокойствие за душата си.

Бранди...

Образът ѝ упорито отказваше да бъде прогонен от мислите му. Рейф си спомни колко нервна бе била тя по време на първата им брачна нощ и как той бе излъгал при играта им на покер със събличане. Спомни си за нейната невинност и за реакциите ѝ.

Спомените за сладките ѝ целувки, за копринената ѝ кожа и за това колко щастлив се бе чувствал слят с нея, го възбудиха неимоверно. Той се бе надявал, че алкохолът ще притъпи нуждата му, но беше сбъркал. Колкото и да я презираше, Рейф все още я желаше.

Подтикнат от демони, които не можеше да пропъди, Рейф излезе от кабинета си и тръгна по стълбите към втория етаж. Той не се спря пред вратата на Бранди, а направо я отвори рязко и застана на прага, втренчен в жена си, която лежеше в леглото на майка му.

— Рейф...? — Бранди тъкмо беше започнала да се унася, когато вратата се беше отворила. Тя се стресна и седна в леглото, притиснала завивките към гърдите си.

Рейф стоеше неподвижно на прага. Докато беше идвал насам, той бе решил, че нищо няма да му попречи да се люби с Бранди. Но сега, докато стоеше и я гледаше, споменът за майка му се върна с такава сила, че страстта и нуждата му се изпариха мигновено. Той не помръдваше от мястото си и продължаваше да я гледа безизразно. След това се обърна отвратен и се отдалечи.

В продължение на един миг след отварянето на вратата Бранди не бе знаела какво да мисли. Тя бе изпитала слаба надежда, че Рейф бе дошъл, защото не можеше да живее без нея, защото я желаше и я обичаше, но бързо беше пропъдила тази мисъл. Това беше истинският живот, а не някаква детинска фантазия. След това той си бе тръгнал, без да продума, оставяйки я да се чувства още по-ужасно отколкото когато бе влязъл.

Бранди стана от леглото, затвори вратата и я затисна с цялата тежест на тялото си, преди да бъде разтърсена от безмълвни ридания. Тя не знаеше колко дълго щеше да издържи така. Да работи като прислужница някъде, сигурно щеше да бъде по-добре, отколкото да продължава да живее по този начин. През целия си живот бе смятала, че най-лошо е да не знае с какво ще си изкарва прехраната на следващия ден, но сега беше научила един горчив урок и знаеше, че беше грешила. Бранди предпочиташе да бъде гладна и да знае, че е обичана, отколкото да притежава всичко, което можеше да се купи с пари, но да бъде самотна и мразена.

Тя се върна в леглото и се сви под завивките, сложила едната си ръка върху извивката на стомаха си. Тази нощ не можа да заспи.

Следващата седмица Рейф се върна в къщата рано през един следобед. Трябваше да заmine по работа в Сейнт Луис и трябваше да подреди някои документи преди това. Либи седеше в дневната и стана да го посрещне, когато той влезе в къщата.

— Е, това ако не е приятна изненада — каза усмихнато тя. Либи уважаваше зет си и се притесняваше от хладината, която беше забелязала в отношенията му с Бранди.

Рейф не можа да се въздържи да не ѝ се усмихне в отговор. Тя наистина беше единственият слънчев лъч в мрачното му ежедневие.

— Утре заминавам за Сейнт Луис и трябва да свърша малко работа тук преди това.

— О, значи пак ни напускаш... — Либи беше разочарована и не можа да го прикрие.

— Не се тревожи. Ще се върна.

— Обядът е почти готов. Искаш ли да обядваш с мен? Напоследък ми се случва да се храня все сама.

— С удоволствие бих обядвал с теб, но защо казваш, че напоследък се храниш сама? Къде е Бранди? — попита той.

— През последните няколко дни тя не се чувства добре, въпреки че сигурно не ти е казала, защото не е искала да те тревожи.

— Не се чувства добре ли? — Той се намръщи при мисълта, че Бранди може би беше болна. — Какво ѝ има?

— Не ми казва, но забелязах, че е малко бледа и си почива много следобед.

Тилда се появи да каже на Либи, че храната е сервирана, и Рейф я уведоми, че също ще обядва. Дватамата с Либи се нахраниха спокойно, като говореха за всичко, освен за Бранди. Когато свършиха, Рейф стана и се извини.

— Ще отида да видя как е жена ми, след което ще се заема с работата си.

— Надявам се да успееш да свършиш всичко.

Рейф остави Либи в трапезарията, качи се до спалнята на жена си и спря пред вратата. Той се поколеба и се зачуди какво точно трябваше да направи. Ако тя спеше и той почукаше, щеше да я събуди, а Либи бе казала, че тя не се чувства добре. Мисълта, че Бранди може би страда, го разтревожи и му се прииска да се увери, че всичко беше

наред, преди да отпътува за Сейнт Луис. Рейф отвори предпазливо вратата и влезе в стаята.

Видът на Бранди, която спеше свита на кълбо, не му повлия така, както през онази нощ, когато бе прекалил с пиенето. Той застана до леглото и погледът му се плъзна по Бранди. Тя беше облечена само в нощница, а леката завивка се беше свлякла върху бедрата ѝ. Рейф веднага забеляза, че Либи бе права. Бранди изглеждаше бледна, крехка. Погледът му се плъзна по-надолу и тогава той забеляза подутия ѝ корем.

Докато гледаше втренчено доказателството за бременността ѝ, Рейф усети прилив на радост. Бранди не беше болна. Тя носеше неговото дете! Той се чудеше как така не бе забелязал това досега.

Когато вълнението му премина, Рейф се изправи пред реалността. Бранди бе искала да намери начин да се измъкне от брака им и сега вече го имаше. Това беше началото на края.

Тя се събуди бавно и видя, че Рейф е застанал до леглото и я гледа със странно изражение. Бранди бързо сграбчи завивката и покри тялото си.

— Рейф? Какво има?

— Кога смяташе да ми кажеш? — попита той.

— Да ти кажа какво? — отвърна с въпрос тя, с надеждата, че той може би не беше забелязал нищо, въпреки че нещо ѝ подсказваше точно обратното.

— Че си бременна — отвърна Рейф.

Бранди забеляза студения му поглед и усети болка заради всичко, което се беше случило между тях.

— Никога, ако зависеше от мен!

Думите ѝ бяха като удар за него и той отвърна по същия начин.

— О, ти би трябвало да се радваш за това, Бранди. Нали сама каза, че искаш само да се отървеш от този брак, а ние добре знаем какви са условията.

— Да, ние знаем прекрасно условията, нали? Когато всичко свърши, ти ще получиш онова, което искаше, а това е единственото нещо, което има значение за теб, нали? Рейф Морган да получи онова, което иска и когато го поиска.

Той се усмихна едва забележимо.

— Починете си добре, госпожо.

С тези думи Рейф излезе от стаята.

Братата се затвори зад него и Бранди се почувства съкрушена. Тя остана да гледа втренчено след него; искаше ѝ се да заплаче, но сълзите не идваха. Вместо това тя бе изпълнена от хладна логика и мигновено разбра какво трябваше да направи. Трябваше да се махне оттук заедно с бебето си, докато все още можеше да го направи.

Бранди не можа да намери покой цяла нощ. Тя се опитваше да реши какво да каже на майка си и осъзна, че беше най-добре да ѝ каже истината. Тя изчака Рейф да отпътува на следващата сутрин, след което отведе майка си в спалнята си, където можеха да говорят необезпокоявани.

— Какво има, скъпа? — попита Либи, когато двете останаха сами. — Рейф се разтревожи за теб вчера, когато му казах, че не се чувстваш добре. Как си днес?

Бранди едва не се изсмя, когато чу, че Рейф се бил разтревожил за нея. Тя беше сигурна, че той бе дошъл в стаята ѝ от загриженост или защото е бил озадачен, но чак пък разтревожен? Никога.

— Днес се чувствам по-добре, мамо.

— Тогава за какво е цялата тази потайност? Какво толкова имаш да ми казваш, че трябваше да се качим тук?

Бранди я хвана за ръка и я отведе до един стол.

— Седни, мамо. Трябва да ти кажа нещо важно.

Либи се намръщи и седна на стола. Нещо не беше наред, но тя не знаеше какво точно.

Бранди застана пред майка си и се опита да подреди мислите си. Знаеше, че няма да ѝ бъде лесно, но едва сега разбираше колко трудно щеше да ѝ бъде в действителност.

— Мамо... Мамо... бременна съм.

Озадаченото изражение на Либи изчезна и бе заменено от радостно.

— О, Бранди! — Възкликна тя и скочи да прегърне дъщеря си. — Това е прекрасно! Рейф знае ли? Каза ли му вече? — Тя предполагаше, че той не знае, защото миналата вечер бе минала спокойно, а и тази сутрин също. В разговорите си с нея Рейф с нищо не бе показал, че скоро ще става баща, а тя ще бъде баба.

— О, да. Рейф знае.

Либи долови промяната в гласа на дъщеря си.

— Но той не изглеждаше развълнуван. Всъщност, през последните няколко седмици той се държи доста резервирано. Вярно, че винаги е учтив, но отношенията ви определено са се променили. Какво има, Бранди? Да не би Рейф да не иска бебе точно сега?

— Точно затова исках да седнеш. Имам да ти разказвам много неща и ако можех да избегна този момент, щях да се почувствам благословена. Но повече не мога да крия истината от теб.

— За какво говориш? — Либи беше напълно объркана.

— За мен и Рейф...

— Да?

— Предполагам, че ще бъде най-добре да започна от самото начало.

— И аз така смятам.

Бранди разказа на майка си как беше срещнала Рейф на кораба и как бе почувствала привличане към него, как той я беше спасил от пияния Джоунс и как тя му бе върнала услугата, като го беше спасила от Лоти Димърз. Тази история накара Либи да се разсмее сърдечно.

— Не знам какво стана след тази нощ. Дотогава го харесвах, но той ме обвини, че участвам в заговор срещу него, и ме попита какво искам.

— Рейф е направил това?

— О, да. Казах му, че не искам нищо от него, и когато на следващата сутрин той дойде да играе покер, аз бях твърдо решена да го победея.

Бранди замълча, когато си спомни унижението, което беше изпитала тогава.

— И какво се случи?

— Не успях.

— Загубила си?

— Много.

— Колко?

— Хиляди.

— Бранди! — Либи не можеше да повярва на ушите си.

— Знам. Имах добри карти. Мислех, че съм го победила. Но се оказа, че не съм, и няхах достатъчно пари, за да му изплатя

дължимото.

— Винаги съм се страхувала, че някой ден можеш да бъдеш наранена по такъв начин — прошепна Либи. — Откъде взе парите?

Бранди си пое дълбоко дъх, преди да продължи.

— Уредих си среща с него за следващата сутрин с надеждата, че ще успея да взема пари на заем от Бен, но Бен разполагаше само с част от онова, което дължах, и ми се наложи да отида при Рейф и да му предложи да му изплатя дълга си на вноски.

— И какво каза той?

Бранди преглътна нервно.

— Отказа. Направи ми контрапредложение.

Либи кимна и зачака.

— Каза, че ще ми опрости дълга, ако се омъжа за него, родя му дете и след това си тръгна. Каза, че нямал нужда от съпруга, но винаги бил искал деца и това му се струвало идеалният начин да ги има.

— Рейф не би могъл да каже подобно нещо! — Либи не можеше да поВярВа на ушите си. Предложението му противоречеше напълно на същността на мъжа, когото тя беше опознала и обикнала в Белерайв. Рейф беше добър човек. Това не можеше да бъде вярно.

— Съжалявам, мамо, но това е истината за брака ни.

— И ти си се съгласила с тези условия?

— Какво друго можех да направя? Дължах му пари, много пари.

— Но да се съгласиш да изоставиш детето си...

— Нямах намерение да се стига чак дотам. Надявах се да намеря начин да събера парите и да му върна дълга, преди да забременея. Само че не се получи точно така. Спомняш ли си вечерта, когато той се върна от Нови Орлеан?

— Да. Тогава си легнах рано.

— И добре, че направи така, защото пропусна онова, което се случи. Аз вече бях разбрала, че съм бременна, и знаех, че трябва да направя нещо, и то бързо. Уговорих да бъда домакиня на една игра на покер. Рейф трябваше да отсъства в продължение на дни, но се появи неочаквано точно когато се приготвих да изляза.

— И тогава те е преместил в другата спалня, нали?

— Да. Беше направо бесен. А вчера, когато откри, че съм бременна... Беше ужасно, мамо.

Либи стана от стола и прегърна дъщеря си.

— Съжалявам, скъпа. Толкова съжалявам. Не знаех нищо. Вие двамата изглеждахте малко напрегнати, когато бяхте заедно, но това е нормално. В едно семейство винаги има проблеми, които трябва да бъдат решени. Но никога не съм подозирала, че става въпрос за нещо подобно... — Либи все още не можеше да повярва, че Рейф беше мъжът, когото ѝ беше описала Бранди.

— Разбирам защо го прави. — Майка ѝ я погледна въпросително и Бранди побърза да ѝ разкаже за трагичния край на брака на родителите му и болката, която той му беше причинил. — Но дори това не може да ме накара да приема. Точно затова ти разказах всичко, мамо. Трябва да се махнем оттук, веднага.

— Но, Бранди, помисли какво казваш. Наистина ли искаш да оставиш Рейф и просто да си тръгнеш? Той е бащата на твоето дете.

— Трябва да го направя, мамо. Той не ме обича. Дори не ме иска в дома си. Той иска само детето ни, а аз не мога и няма да изоставя бебето си.

— Има още едно нещо, което не си ми казала все още — каза тихо Либи.

— Какво? — Бранди не можеше да си представи какво имаше предвид майка ѝ. Струваше ѝ се, че ѝ беше разказала всичко.

— Не си ми казала какви са чувствата ти към Рейф. Трудно ми е да повярвам, че не изпитваш нищо към него. Знам, че в противен случай никога не би се съгласила с условията на този брак.

Бранди беше принудена да се изправи срещу истината за чувствата си. Това ѝ причини болка, но тя нямаше избор.

— Обичам го, мамо. Много го обичам, но той не ме обича. Никога не е имал никакви чувства към мен и никога няма да има. Обясни ми достатъчно ясно още в самото начало, че не иска съпруга. Ожени се за мен само за удобство.

По бузите на Бранди се стичаха сълзи и Либи я притисна още по-силно към себе си, сякаш така щеше да намали болката ѝ.

— Какво искаш да направиш?

— Трябва да се махна оттук — още сега, докато него го няма. Не мога да му позволя да вземе детето ми. Не искам то да бъде отгледано от мъж, който не е способен да обича.

Либи кимна. Тя знаеше какво трябваше да бъде направено.

— Добре. Кога искаш да тръгнем?

Бранди погледна изненадано майка си.

— Знам колко много обичаш Рейф и си мислех, че ще се опиташ да спориш с мен и да ме убедиш да останем.

— Наистина обичам Рейф и ми е почти невъзможно да повярвам, че той е мъжът, за когото ти ми разказа току-що. Но ти си моя дъщеря, а и става дума за внучето ми. Ако ще се махаме оттук, то трябва да тръгнем възможно най-скоро. Имаш ли пари?

— Съвсем малко.

— Къде смяташ да отидем?

— Мислех, че ако успея да намеря Бен, той ще ми по могне. Само че не знам кога той отново ще се върне в града. Проблемът е, че разполагаме само с около десет дни до завръщането на Рейф. Трябва да тръгнем незабавно.

— Ще тръгнем днес. Кажи на слугите да приготвят файтона, защото искаме да отидем на гости на някакви приятели край реката.

— Да не вземаме много багаж, за да не се усъмни някой. В Начез можем да хванем кораба и да чакаме Бен в някой друг град. Така никой няма да знае къде да ни търси.

— Добре. Ще бъда готова след няколко минути. — Либи харесваше живота в Белерайв, но удобствата нямаха никакво значение в сравнение с щастието на дъщеря ѝ и бъдещето на нероденото ѝ внуче. Животът им нямаше да бъде лесен, но Либи беше сигурна, че щяха да се оправят. И преди го бяха правили.

— Ще се видим долу. Искам да оставя на Рейф бележка, за да знае защо съм направила това.

Либи кимна, тъй като знаеше, че Рейф заслужаваше поне толкова.

— Отивам да кажа на Джордж да приготви файтона.

Когато майка ѝ излезе, Бранди се зае да съчинява бележката за Рейф. Това ѝ отне доста време, но най-накрая писмото беше готово. Когато мастилото изсъхна, тя пхна бележката в плик и го остави на нощното шкафче в спалнята на Рейф. Бранди се надяваше, че той щеше да я разбере, но нещо ѝ подсказваше, че надеждите ѝ бяха напразни. Тя се радваше, че щеше да бъде далеч от него, когато той прочетеше писмото.

Бранди и майка ѝ се държаха съвсем естествено и изглеждаха щастливи, докато напуснаха Белерайв. Нито една от тях не се обърна

да погледне назад.

Пътуването до града беше изнервящо, защото Бранди се страхуваше, че Рейф може да се появи неочаквано всяка минута и да осуети бягството ѝ. Когато стигнаха до пристана, те освободиха файтона и провериха разписанието на кораба на Бен.

Оказа се, че Бен щеше да бъде тук след един ден. Те използваха по-голямата част от парите си, за да си купят билети за един кораб, които тръгваше същия следобед за Мемфис. Бранди знаеше, че семейството на Бен живееше там и щяха да успеят да го намерят, когато се прибереше у дома си. Тя се надяваше, че той можеше да ги отведе някъде, където те щяха да започнат нов живот.

Късно следобед корабът им напусна Начез. Либи остана в каютата им, но Бранди излезе на палубата и се загледа в града, докато той не се изгуби от погледа ѝ. Тя се чудеше дали някога отново щеше да види Начез.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Бранди? Либи? Какво се е случило? — попита Бен, докато влизаше запъхтян в стаята в евтиния хотел, в който двете жени бяха отседнали в Мемфис.

— Толкова се радвам, че дойде — каза Бранди и го прегърна. — Страхувах се, че може да не получиш съобщението ни.

— Предадох ми го веднага щом слязох на брега. Още не съм се прибирал у дома. Защо сте тук?

Бранди го хвана под ръка, готова да му каже истината.

— Напуснах Рейф. Трябваше да го направя.

— Мислех, че щеше да бъдеш щастлива...

— Седни. Това е дълга история.

Бен се настани на един стол до Либи и изслуша внимателно разказа на Бранди. Когато тя свърши, той се беше намръщил.

— Знаех, че нещо между вас не е наред. Имах предчувствие...

— Знам. Искях да вярвам, че ще успея да се справя сама, но сега, когато съм бременна, вече е твърде късно. Трябва да мисля за бебето си.

— Разбирам те. Какво искаш да направя? Само ми кажи и ще го имаш.

Бранди погледна просълзена най-добрия си приятел.

— Трябва да се установим някъде, където Рейф не може да ни намери. Все ще успея да си намеря някаква работа. Ще изплащам дълга си към Рейф на вноски. Длъжница съм му и имам намерение да се разплатя с него. Само че не мога да му дам детето си. Не мога...

— Всичко ще бъде наред — увери я Бен, който вече беше започнал да мисли къде можеше да ги настани. Мястото трябваше да бъде такова, че Бранди да не прави впечатление, когато бременността ѝ напредне. — Имам приятели, които притежават пансион в Сейнт Луис. Сигурен съм, че ще успея да ви намеря стая там.

— Но Сейнт Луис... — Бранди изглеждаше нервна при мисълта, че трябваше да се върне в града, в който се беше омъжила.

— Градът е голям.

— Благодаря ти.

— Трябва да остана в Мемфис тази вечер и ще отпътувам утре следобед. Защо не дойдете на вечеря у дома? — покани ги Бен, който знаеше, че семейството му щеше да се зарадва да се види отново с тях.

Рейф не беше в добро настроение, докато изминаваше последните няколко километра до Белерайв. През цялото време, докато бе отсъствал от плантацията, той бе мислил само за Бранди и се дразнеше, че не можеше да я забрави. Каза си, че щеше да му се наложи да я изтърпи още само няколко месеца, след което тя завинаги щеше да напусне живота му. Рейф бе смятал, че мисълта за живот без нея щеше да го накара да се почувства доволен, но не стана така. Настроението му стана още по-мрачно, когато сви по пътя, който водеше към къщата.

— Добре дошъл у дома, господин Рейф — поздрави го Джордж от верандата.

— Здравей, Джордж. Къде са всички?

— Всички ли, сър?

— Бранди и госпожа Либи.

— Ами, няма ги, сър.

Рейф се закова на мястото си и се втренчи в слугата.

— Къде са?

— Отпътуваха един ден след вас. Казаха, че отиват на гости на някакви приятели край реката.

— Какви приятели? — Доколкото Рейф знаеше, двете жени нямаха приятели, които живееха край реката.

— Не казаха, сър, но госпожа Морган остави писмо за вас в стаята ви.

Рейф мина покрай иконома, без да каже нищо повече. Той се качи на горния етаж, влезе в спалнята си и грабна плика от нощната масичка. Рейф изруга и го разкъса.

Скъпи Рейф,

Когато четеш това писмо, ние с мама вече няма да сме тук. Съжалявам, че трябваше да си тръгна по този начин, но не можех да понеса да остана в Белерайв, като се има предвид какви са отношенията ни.

Знам, че все още съм ти длъжница, и ти давам думата си, че дългът ми ще ти бъде изплатен. Аз обаче не мога и няма да го платя с детето си. Дългът е мой,, а не на бебето ми. Не мога да оставя детето си да израсне като теб, да вярва, че е нежелано и не е обичано от майка. Искам си бебето. Вече го обичам и не мога да си представя как бих живяла без него.

Моля те, не се опитвай да ме намериш. Не мисля, че би било добре да се виждаме отново. Една такава среща ще бъде твърде болезнена и за двама ни..

Желая ти щастие.

Бранди.

Докато четеше и препрочиташе бележката, Рейф усети как в него се надига силен гняв. Бранди си беше тръгнала. Всъщност тя беше избягала от него.

— Джордж! — изрева той.

Икономът се появи на вратата на стаята му.

— Кога замина тя?

— Един ден след вас, сър.

Рейф изруга свирепо.

— Да оседлаят коня ми!

— Веднага, господине.

Рейф застана в средата на стаята си. Чувстваше се напълно объркан, а това не му се нравеше. Той тръгна по коридора към стаята на Бранди и когато влезе, откри, че всичките ѝ дрехи си стояха на мястото. Тя не беше взела нищо купено от него. Беше оставила дори кутията за бижута. Той се отправи назад и по пътя хвърли един поглед в спалнята на Либи. Шалът, който ѝ беше подарил, бе сгънат грижливо и оставен върху леглото. Рейф изпита ужасното чувство, че беше загубил нещо много скъпо. Те си бяха тръгнали. Той бе останал сам.

Въпреки гнева си, Рейф знаеше откъде трябваше да започне търсенето. Първо щеше да отиде при Марк и Клер, за да провери дали те не бяха говорили с Бранди или не я бяха виждали през последната седмица. Надяваше се усилията му да имат резултат. Бранди имаше толкова голяма преднина, че можеше да се окаже почти невъзможно да я намери без някой да му подсказе къде трябваше да я търси. Но той щеше да я намери. Тя носеше неговото дете. Рейф не можеше да я остави да си тръгне.

Конят му беше доведен и той се метна на седлото и се отправи към дома на Марк. Когато най-накрая спря пред къщата на приятеля си, конят му беше капнал от умора, но Рейф изобщо не забеляза това. Той можеше да мисли само за едно нещо — да намери Бранди.

— Рейф? Какво правиш тук? Нещо лошо ли се е случило? — попита го Марк, който излезе да го посрещне.

— Заради Бранди е. Да си я виждал или да си говорил с нея напоследък?

— Не, не съм. Защо?

Клер се появи на вратата заедно с децата.

— Какво се е случило с Бранди? — попита разтревожено тя.

— Току-що се върнах от Сейнт Луис и открих, че я няма.

Клер клекна пред Мери и Джейсън.

— Деца, защо не отидете да си поиграете, докато аз си поговоря с чичо ви Рейф?

— Разбира се! — Двете деца побягнаха, доволни, че не им се налагаше да учат.

Клер слезе при мъжете. Тя знаеше, че в тази къща беше само служителка, но това беше нещо различно. Бранди беше нейна приятелка.

— И не знаеш къде е отишла? — попита Клер, когато забеляза колко мрачно беше изражението на Рейф.

— Не, и точно затова дойдох тук. Мислех, че може би вие имате представа къде бих могъл да я намеря.

— Кога е заминала?

— Преди повече от седмица.

Клер го притисна още малко.

— Защо? Вие двамата бяхте толкова щастливи заедно.

Рейф погледна първо Клер, а след това и Марк и реши, че трябваше да им каже истината.

— Мисля, че има някои неща, които вие двамата трябва да научите.

Марк предложи да отидат в кабинета му, за да поговорят на спокойствие. Когато тримата се настаниха удобно, Рейф им разказа цялата история.

— Ти си изнудил Бранди да се омъжи за теб? — Марк се втренчи в приятеля си, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Тогава идеята ми се струваше добра. В крайна сметка, нали ти самият каза, че тя би била идеалната съпруга. Но аз си мислех, че ако се ожения за Бранди, ще мога да се справя с всички онези жени като Лоти Димърз, които не ме оставяха на мира, като същевременно ще се сдобия и с дете.

— Но ти си искал Бранди да си тръгне, след като роди — каза Клер, като го гледаше тъжно. — Сигурно си разбирал колко жестоко е това.

— Сега вече го разбирам, но тогава... Повечето жени, които познавам, бяха същите като майка ми — студени, суетни егоистки. Майка ми ни напусна, когато бях дете, защото не искаше да има нищо общо с баща ми и с мен. Когато Бранди се съгласи с условията ми, аз реших, че и тя е такава. Сега обаче осъзнавам, че съм сгрешил... за много неща.

— И какво смяташ да направиш?

— Ще се опитам да я намеря.

— Но защо? — прекъсна ги Клер. — Щом не я обичаш, защо искаш да я върнеш? Защо просто не я оставиш на мира? Не мислиш ли, че вече си я измъчил достатъчно? Ти си й наложил брак, които не е искала. Опитал си се да й отнемеш детето. В писмото си тя ти е дала дума, че ще ти изплати дълга. Защо тогава просто не я оставиш на мира?

Рейф се втренчи в Клер. Истината в думите ѝ беше болезнена. Той знаеше, че трябваше да направи точно това, което тя искаше, но имаше един малък проблем... Не можеше.

— Просто не мога да я оставя да си отиде, Клер.

— И защо не? — отвърна тя, решена да го принуди да признае истината.

Рейф вдигна поглед към нея и произнесе с мъка думите.

— Защото я обичам, а тя носи моето дете.

Клер се усмихна широко. Тя осъзнаваше колко много му бе струвало това признание и му се възхищаваше за смелостта да го изрече.

— Прекрасно е, че я обичаш. Просто е срамota, че ти беше необходимо толкова много време да осъзнаеш това. Казвал ли си й какво изпитваш към нея?

— Не. Имах намерение да го направя, когато се върна от Нови Орлеан, но тогава я намерих облечена като госпожица Бранди, готова да бъде домакиня на някаква игра на покер. Тогава тя ми каза, че го правела само защото искала да спечели достатъчно пари, за да се измъкне от брака си с мен.

— Разбира се, че е трябвало да ти каже това, особено след като току-що е открила, че е бременна и не е искала да бъде принудена да изостави детето си.

— След това отношенията ни се влошиха и сега...

— Сега трябва да я намериш и да й кажеш, че я обичаш.

— Знам. Надявам се само да не е твърде късно.

— Кой би си помислил, че нещата могат да се усложнят толкова? — каза ухилено Марк. — Добрата новина е, че трябва да ти поднесем поздравленията си. Ще ставаш баща! Мисля, че това си заслужава да се отпразнува.

— Да оставим това за по-късно. Днес не съм в настроение за празненства.

— А би трябвало да бъдеш — каза Клер. — Ти току-що призна, че обичаш Бранди. Надявам се да я намериш скоро.

— Аз също.

— Къде смяташ да я потърсиш сега? — поинтересува се Марк.

— Ще потърся приятеля й Бен. Ако някой знае къде се намира тя, то това е само Бен.

— Желая ти успех и ако имаш нужда от помощ, обади ми се — каза Марк.

Марк и Клер изпратиха Рейф навън и останаха да го гледат как се отдалечава.

— Надявам се да я намери скоро — каза тихо Клер, като си мислеше за болката, която изпитваха Рейф и Бранди сега, разделени

заради куп недоразумения. — Знам колко е ужасно да обичаш някого и да го загубиш.

Марк никога не бе чувал Клер да говори така и когато погледна към нея, забеляза изписаното на лицето ѝ напрежение. Той беше загубил Жанет и знаеше колко болезнена можеше да бъде една такава загуба, но не бе смятал, че Клер е загубила някого, когото беше обичала. Двамата никога не бяха говорили за хората, които бяха обичали.

— Говориш, сякаш знаеш от личен опит какво е да загубиш човек, когото обичаш.

— О, да — каза тя и се изсмя горчиво. — Ужасно е, когато някой умре, както стана с Жанет, но също толкова ужасно е да загубиш любим човек заради някакво недоразумение или просто защото той не е знаел какви са чувствата ти.

Марк се сети за Рейф и Бранди.

— Ако се бяха държали честно един с друг още от самото начало, ако си бяха казали истината, може би всичко това нямаше да се случи и те щяха да бъдат щастливи.

Клер не можеше да повярва, че Марк казваше това. Тя погледна към него и забеляза, че той също я гледаше. В този миг тя разбра, че повече не може да крие чувствата си към него. Беше чакала толкова години. Беше проявила търпение с надеждата, че той ще разбере истинските ѝ чувства. Само че това не се беше случило. Сега тя осъзна, че никога вече нямаше да ѝ се предостави такава възможност и Клер реши да се възползва от нея. Тя нямаше какво да загуби, но можеше да спечели много.

— Марк?

— Да?

— Отдавна искам да ти кажа, но се страхувах...

— И какво е то?

— Обичам те, Марк. Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам.

Настъпи тишина; двамата стояха неподвижно и се гледаха втренчено.

Клер се уплаши, че беше провалила всичко. Тя се молеше да можеше да си върне всяка изречена дума!

— Ти ме обичаш? — повтори изненадано той.

— О, да, от години. Още преди да се запознаеш с Жанет и да се ожениш за нея. Защо според теб приех с такава готовност работата при Бранди? Защо смяташ, че се съгласих да бъда възпитателка на Мери и Джейсън? Направих го, за да бъда близо до теб.

— Клер, аз...

— Знам — каза тъжно тя. Беше изиграла картите си и беше загубила. Не бе трябвало да забравя, че не може да играе добре покер. Тя съжаляваше, че го беше поставила в неудобно положение, и се радваше, че наоколо не бе имало никой, който да чуе разговора им. — Съжалявам. Не исках да те поставям в неудобно положение. Просто, след като изслушах историята на Рейф и Бранди, вече не можех да се преструвам. Искам да знаеш истината. Обичам те. Обичам те отдавна и не се срамувам от това.

Клер се обърна с цялото достойнство, което успя да събере, и понечи да се отдалечи.

Но разказът на Рейф бе накарал и Марк да застане лице в лице с действителността. Той настигна Клер само с две крачки и я хвана за ръката, за да ѝ попречи да си тръгне.

— Досега не осъзнавах колко специални са нашите отношения. Щом трябва да правим признания точно сега, ще ти кажа, че ти предложих да работиш за мен, защото не можех да понеса мисълта, че ще се върнеш в Сейнт Луис. Тогава не осъзнавах на какво се дължи това. Предполагам, че все още не се бях възстановил от смъртта на Жанет, за да изрека думата „любов“, но, Клер... сега вече мога да го направя.

— О, Марк... — Тя го погледна в очите, като трепереше от вълнение.

— И аз те обичам, Клер.

Той я придърпа към себе си и устните му се впиха в нейните в сладка, страстна целувка, която остави и двамата без дъх. Те се отдръпнаха едва когато се сетиха, че беше посред бял ден и някой можеше да ги види.

— Клер, ще се омъжиш ли за мен?

— Да, да! О, да! — извика тя и се хвърли в прегръдките му. Те се целунаха отново, след което си наложиха да запазят приличие.

— Ще се оженим колкото може по-скоро. Съгласна ли си? — попита Марк, който се наслаждаваше на удоволствието да я прегръща.

— Какво ще кажеш за тази вечер? — попита Клер и се разсмя щастливо.

— Де да можеше — изръмжа в отговор той и не можа да се въздържа да си открадне още една целувка.

Те се гледаха влюбено, но Клер си спомни за Рейф и Бранди и изражението ѝ стана сериозно.

— Надявам се само, че Рейф не е закъснял твърде много и ще спаси брака си с Бранди. Тя е горда жена, но двамата са създадени един за друг.

— Всичко ще се нареди добре — увери я Марк. — Когато Рейф си науми, че иска нещо, той винаги го получава, а той обича много Бранди.

— Надявам се, че си прав. Те заслужават да бъдат щастливи.

— Също като нас — добави Марк.

Клер го погледна усмихнато.

— Също като нас — повтори тя.

— Искаш ли да кажем на Мери и Джейсън?

Клер се поколеба за миг.

— Мислиш ли, че ще бъдат щастливи? Те са обичали много майка си.

— Да, така е, но ти не се опитваш да заличиш у тях спомена за Жанет. Ти ще го използваш за основа, върху която ще им изградиш нови спомени — и ще им дадеш нова обич.

— Също както ще направя и с теб — каза тихо тя и го погали по бузата. — Искам да те накарам да се усмихваш отново, Марк Лефевър. Искам да превърна живота ти в рай на земята.

Думите ѝ го трогнаха силно и той отново я притисна към себе си. Тя беше върнала светлината в най-мрачните му дни, смеха в дома му и любовта в сърцето му.

— Ти вече го направи, Клер, вече го направи.

Рейф беше тръгнал за града с определена цел. Той търсеше Бен Роджърз и нямаше да се спре, докато не го намери. Отиде в офиса на корабната компания и разбра, че корабът на Бен щеше да се върне в Начез след една седмица. Той беше бесен от това, че трябваше да чака толкова дълго, за да говори с Роджърз, но знаеше, че междувременно

можеше да свърши и доста други неща. Провери всички корабни компании, за да види дали Бранди и майка ѝ не бяха пътували с техните кораби, но имената им не бяха включени в нито един от списъците на пътниците. Рейф зачака завръщането на Бен. Той възнамеряваше да намери Бранди и да я върне в дома си, където ѝ беше мястото. Нищо нямаше да му попречи да направи това.

Седмицата измина бавно, но когато най-сетне настъпи денят, в който корабът трябваше да влезе в пристанището, Рейф се появи в града рано сутринта.

Трапът едва беше спуснат, когато Рейф се озова на борда и тръгна да търси капитана.

Бен се намираше на най-горната палуба и видя как Рейф се качва на кораба. Той бе знаел, че този момент ще настъпи все някога, и се радваше, че Бранди вече беше в безопасност в новия си дом. Тя беше щастлива, доколкото изобщо можеше да бъде щастлива при тези обстоятелства, и той възнамеряваше да не променя това. Бен ѝ беше дал думата си, че ще запази местонахождението ѝ в тайна.

— Роджърз, искам да говоря с теб — извика Рейф, когато стигна до палубата и видя капитана да върви в противоположната посока с гръб към него

Бен се спря и се обърна към него. Изражението му беше каменно.

— Какво искаш, Морган? — попита той, без да прикрива презрението си, сякаш му беше трудно дори да говори с Рейф.

— Искам си съпругата. Къде е тя? — попита Рейф, докато се приближаваше към капитана.

— Съжалявам, не мога да ти помогна.

— Можеш и още как! Ти се единственият човек, когото тя би потърсила, ако е решила да избяга. Къде е тя? Искам да я отведа у дома.

Бен едва успяваше да се въздържи да не избухне.

— Предполагам, че не ти е хрумвало, че тя може да не иска да се върне „у дома“ и точно затова си е тръгнала?

— Къде е тя, Роджърз?

— Морган, ти не си в положението да изискваш от мен каквото и да било — изръмжа в отговор Бен. Бе намразил Рейф заради болката, която беше причинил на Бранди. Бен смяташе, че Рейф е абсолютен

негодник, и изгаряше от нетърпение да го види поставен на мястото му.

— Ще я намеря.

— Тя не иска да бъде намерена, поне не от теб. Затова я остави на мира. Бранди започна нов живот и ти нямаш място в него. И е щастлива.

Откровените думи на Бен подействаха на Рейф като удар с камшик.

— Тя е моя съпруга.

— Тогава е трябвало да се държиш с нея като с такава. Ако знаех какви са били условията на брака ви, сватбата никога нямаше да се състои. Ти си едно безчувствено копеле. Добре, че не беше тук, когато тя ми разказа какво си направил. Можех да... — Кръвта на Бен кипна и той всеки момент можеше да загуби самообладание, когато си спомни за болката и отчаянието на Бранди. — Можех ли?! По дяволите, аз ще го направя!

Внезапно гневът на Бен надделя над самообладанието му и той удари Рейф с всичка сила и го повали на палубата. Докато стоеше над него, капитанът размаха заплашително юмрук.

— Махай се от кораба ми, Морган. Ако ми се мернеш още веднъж ппед очите, лошо ти се пише.

Ударът беше заварил Рейф напълно неподготвен и му бяха необходими няколко секунди, докато се окопити и се надигне. От ъгълчето на устата му капеше кръв, а челюстта го болеше ужасно. Роджърз имаше здрава ръка. Не бе трябвало да забравя, че Бен беше приятел и защитник на Бранди.

— Точно сега ще съм първият, който ще ти каже, че си заслужих това — каза Рейф, като гледаше капитана право в очите. — Но има нещо, което трябва да знаеш. Нещата се промениха.

— Да, бе — изсумтя Бен и с голямо усилие успя да се овладее да не го удари отново.

— Нямах възможност да й кажа това, преди да си заминеш, но аз я обичам. Тя носи моето дете и аз искам ние да бъдем едно семейство. — Той знаеше, че поема голям риск, като се разкрива пред Бен, но му се искаше да намери Бранди възможно най-бързо.

— Съжалявам, Морган, не мога да ти помогна. А сега се разкарай от кораба ми. — Бен му обърна гръб и се отдалечи.

Рейф разтърка ударената си челкст и тръгна към пристана. Той беше уверен, че Бен знаеше къде се намира Бранди. Всъщност, Рейф бе предвидил, че Роджърз ще реагира точно по този начин, и вече беше задействал резервния си план.

Докато слизаше от кораба, Рейф кимна едва забележимо на един мъж, който чакаше на пристана с багажа си, сякаш щеше да пътува с кораба на Бен Роджърз. Мъжът отвърна по същия начин и се качи на борда.

Рейф остана в града, докато корабът отпътува. Човекът му беше на мястото си и сега беше въпрос само на време, преди да научи местонахождението на Бранди. Дотогава можеше само да седи и да чака. Това не му беше много приятно, но засега нямаше какво друго да направи.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Почукването на вратата събуди Рейф.

— Какво има? — изръмжа той, докато се надигаше в тъмнината и се питаше колко ли беше часът.

— Долу има един господин, сър — уведоми го Джордж през затворената врата. — Някои си господин Хамптън. Казва, че има важна информация и трябва да говори с вас незабавно.

При споменаването на името Рейф скочи от леглото и започна да се облича трескаво.

— Покани го в кабинета ми, Джордж. Ще слеза направо там.

През двете седмици, които бяха изминали, откакто агентът му се беше качил на кораба, Рейф не бе получил никакви новини от него. Понякога напрежението от очакването го бе подтиквало към чашката, но той се беше заклел, че повече няма да пие. Сега той се радваше, че бе взел това решение, тъй като в противен случай разсъдъкът му щеше да бъде замъглен, а му предстоеше важен разговор с Хамптън. Инструкциите му към агента бяха съвсем ясни — да следва Бен Роджърз навсякъде, когато той напуснеше кораба, и да разбере дали той е посетил две жени — една бременна и една възрастна — след което да се върне да докладва.

Рейф слезе в кабинета си. Той се опита да не изглежда твърде развълнуван, но се надяваше, че мъжът му носеше добри новини.

— Господин Хамптън, радвам се да ви видя отново.

Другият мъж се изправи и двамата се ръкуваха.

— Едно питие?

— Не, господин Морган, благодаря. Знам колко бързо искахте да получите тази информация и затова дойдох тук веднага след пристигането на кораба ми.

— Оценявам това. Е, какво разбрахте?

— Капитан Роджърз беше много предпазлив, което доста затрудни задачата ми, но успях да се справя.

— И?

— И вярвам, че успях да открия съпругата ви.

— Къде?

— Двете с майка й живеят в един пансион в Сейнт Луис, сър. — Мъжът подаде на Рейф едно листче, на което беше записан адресът на пансиона.

— Отлична работа, Хамптън.

— Благодаря ви.

Рейф отключи бюрото си и извади от него един плик.

— Ето останалата половина от възнаграждението ти, заедно с премия за добре свършената работа. Оценявам дискретността ти при изпълнението на задачата.

— Радвам се, че успях да ви донеса добри новини, сър.

Джордж изпрати посетителя и когато се върна, намери господаря си да го чака във фоайето.

— Джордж, събери ми багажа и се погрижи да приготвят файтона. Бранди е в Сейнт Луис и аз смятам да я върна у дома.

— Веднага, сър! — каза щастливо икономът. Той знаеше, че в този дом нямаше да настъпи спокойствие, докато госпожица Бранди не се върнеше.

Времето минаваше бавно. Рейф се успокояваше с мисълта, че в края на пътуването го очакваше Бранди. Възможността да я види отново оставяше всичко друго на заден план.

Когато сградите на Сейнт Луис най-сетне се появиха пред погледа му, Рейф имаше чувството, че ще скочи зад борда и ще доплува до брега по-бързо отколкото корабът. Той стисна силно перилата, за да се успокои, и зачака.

По време на цялото пътуване Рейф се бе чувствал уверен, че ще успее да убеди Бранди да се върне с него в плантацията, но сега внезапно изпита ужасно съмнение. Той се уплаши, че тя може би наистина го презираше и не искаше да има нищо общо с него. Не вярваше, че това бе така, но все пак не трябваше да отхвърля с лека ръка тази възможност. Въпреки това той беше решен да отиде при нея и да ѝ каже, че я обича, и докато не го направеше, нищо друго нямаше значение.

Рейф нае един файтон да го закара до пансиона, в който живееха двете жени. Плати на кочияша да го чака, след което се изкачи по стълбите, които водеха към входната врата на къщата, със съзнанието, че следващите няколко минути щяха да бъдат решаващи за бъдещето му. Рейф почука на вратата и зачака.

— Мога ли да ви помогна? — попита го една възрастна жена, която отвори вратата.

— Дошъл съм на посещение при две от наемателките ви, Бранди и Либи. Мога ли да вляза?

— Последната врата, горе вдясно.

— Благодаря.

Рейф се качи бързо по стълбите и мина по коридора. Той почука на вратата и чу гласа на Либи.

— Кой е?

— Аз съм, Либи... Рейф.

Настъпи тишина, последвана от стъпки, и вратата се отвори. Рейф се озова срещу Либи. Тя гледаше нагоре към него и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Ти дойде... — Либи говореше предпазливо, тъй като не знаеше каква беше причината за присъствието му тук.

— Къде е Бранди? Тук ли е? — попита нетърпеливо той. Беше дошъл чак до тук и трябваше да я види.

Либи отвори широко вратата.

— Не, няма я, но можеш да влезеш. Искам да говоря с теб.

Рейф влезе в малката стая и седна на един стол. Либи затвори вратата и седна срещу него.

— Защо дойде, Рейф?

— Искам да ви отведа с Бранди у дома.

— Защо? За да си прибереш печалбата ли?

— Не, защото мястото на една жена е до съпруга ѝ.

— Ти никога не си ѝ позволявал да ти бъде истинска съпруга. Постоянно си ѝ повтарял, че не искаш такава. Защо си променил решението си? — Либи се намираше достатъчно близо до него и можа да забележи изписаната на лицето му тревога, докато той ѝ отговаряше.

— Защото трябваше да загубя Бранди, за да осъзная колко много означава тя за мен и колко много се нуждаю от нея. Обичам я, Либи. Не

ми беше лесно да го призная, още по-малко пък да го осъзная. Никога през живота си не съм обичал жена и се уплаших, когато осъзнах колко отчаяно се нуждая от Бранди. Свикнал съм да бъда сам. Не съм свикнал да се нуждая от други хора или те да се нуждаят от мен. Това е нещо съвсем ново за мен.

— И?

— И открих, че след като веднъж съм го преживял, вече не искам да живея без това чувство.

Отношението на Либи се смекчи, защото тя чувстваше, че думите му са искрени.

— Ти наистина я обичаш, нали?

— Да, госпожо. Повече от всичко и не мога да понеса мисълта да живея без нея.

— Е, защо тогава се забави толкова? — попита Либи и се разсмя.

Рейф изглеждаше изненадан от думите ѝ.

— Наложил се да наредя да проследят Бен, за да ви открия. Когато отидох да се срещна лично с него, той не пожела да ми помогне с каквото и да било. — Рейф потърка челюстта си, когато си спомни за срещата с капитана.

— Бен е добър човек. Той също обича Бранди. Радвам се, че дойде, Рейф, но трябва да ти кажа нещо. Бранди е моя дъщеря. Детето, което тя носи, е мое внуче. Не искам това дете да израсне нежелано и без да бъде обичано. Аз отгледах Бранди без баща, но ѝ дадох обич. Няма да стоя и да гледам как това дете се използва като залог в борбата между вас двамата.

— Разбирам те, Либи, и ти обещавам, че ако Бранди не желае да има нищо общо с мен, ако иска да сложи край на брака ни, аз ще се съглася.

Либи се вгледа внимателно в него и кимна.

— Вярвам в теб, Рейф. Дълбоко в душата си ти си добър човек. Но сега трябва да докажеш това на дъщеря ми.

В този миг Бранди влезе в стаята. Когато видя Рейф да седи срещу майка ѝ, тя замръзна на мястото си.

— Махай се! — каза тихо тя. Бранди се бе зачудила чий ли е файтонът, който чакаше отвън, и сега вече знаеше.

— Здравей, Бранди — каза тихо Рейф.

— Вън! Искам да се махнеш оттук! Получил си писмото ми, нали? Ще ти върна парите! Само се махни и ни остави на мира!

— Не мога — отвърна Рейф, докато ставаше от мястото си и се приближаваше към нея.

— Мисля, че ще слеза долу за малко — каза Либи и излезе от стаята.

— Майко!

Либи обаче се направи на глуха и затвори вратата след себе си.

— Какво искаш от мен? — попита Бранди, вбесена, че Рейф бе успял да ги намери.

— Изглеждаш прекрасно, Бранди — каза той, без да сваля очи от нея.

— Искам да се махнеш оттук, Рейф. Давам ти думата си, че ще ти платя всичко до последния цент, но сега те моля да си тръгнеш... просто си върви... — Нервите й бяха опънати до крайност. Все едно, че се беше сбъднал най-ужасният й кошмар. Рейф я беше намерил и бе дошъл само за да й отнеме бебето.

— Бранди, изслушай ме, моля те. Не съм дошъл тук, за да те нараня. Дойдох, защото трябваше да те видя отново... да поговоря с теб...

— За какво? За това как ще се освободя от този брак след няколко месеца ли?

— Не — отвърна той, осъзнавайки колко дълбоко я бе наранил. — Дойдох да говоря с теб за нас.

— За нас ли? Такова нещо не съществува.

— Аз бих искал да съществува.

Той улови ръката й, но тя я издърпа, сякаш се беше опарила.

— Бранди, искам да ти кажа нещо и ако когато свърша, ти не си променила мнението си, ще си тръгна.

Тя отиде в другия край на стаята, за да се отдалечи от него. Мисълта, че все още го обичаше, беше твърде болезнена за нея. За миг, когато бе влязла в стаята и бе видяла Рейф да седи и да говори с майка й, сърцето й се беше изпълнило с радост. Той й бе липсвал, о, колко много й бе липсвал. Но сега тя се държеше предпазливо, тъй като се страхуваше, че може да издаде чувствата си.

— Бранди... — започна бавно Рейф — дойдох тук, защото те обичам.

Думите му я накараха да се напругне, но тя не помръдна. Все още нямаше вяра нито на себе си, нито на него.

— Знам, че имаш много причини да не ми вярваш, но трябваше да ти кажа какво изпитвам към теб. Всъщност аз знаех, че съм влюбен в теб още когато се върнах по-рано от Нови Орлеан през онази вечер. Тогава се бях подготвил да ти го кажа, но ти ми каза, че отиваш да играеш покер само защото искаш да се отървеш от нашия брак.

При тези дъюуми тя се обърна към него и го погледна с удивление.

— Ако все още искаш това, трябва да знаеш, че от този момент нататък нямаш никакви задължения към мен. Не ми дължиш нищо. Ти си моя съпруга и носиш моето дете. Аз ще те издържам и ще се грижа за теб, независимо къде искаш да живееш. Искам само да ми позволиш да бъда част от живота на детето си. В писмото си ти казваш, че не искаш детето ни да порасне като мен, и си напълно права. Аз също искам да мога да обичам сина си или дъщеря си. — Той млъкна и си пое дълбоко дъх. — Обичам те, Бранди. Искам да запомниш това.

Той изчака малко, за да ѝ даде възможност да каже нещо... каквото и да е. Всяка секунда му се струваше цяла вечност но тя му отвърна само с мълчание.

Рейф се почувства победен и сведе рамене. Той погледна за последен път Бранди, която стоеше в другия край на стаята — толкова горда и толкова красива — и се обърна към вратата. Отсега нататък животът му щеше да бъде мрачен, но поне беше успял да познае за малко щастието от любовта ѝ.

Ръката на Рейф беше върху бравата, когато Бранди го заговори.

— Рейф... — Гласът ѝ беше задавен от вълнение. Това беше мъжът, когото обичаше! Той току-що ѝ беше казал, че също я обича! А сега си тръгваше! Напускаше живота ѝ. Бранди не можеше да го остави да си тръгне! Не можеше.

Той погледна назад към нея.

— О, Рейф... съжалявам... толкова съжалявам. Не исках да стане така.

— Знам — каза тъжно той, мислейки, че трябва да си тръгне. Нямаше смисъл да остава повече. — Сбогом, Бранди.

— Рейф, не... Почакай...

Той я погледна въпросително.

— Аз също те обичам — каза тя.

Погледите им се срещнаха и двамата се хвърлиха в прегръдките си.

Рейф я завъртя около себе си и я притисна силно към сърцето си.

— Съжалявам, че те нараних.

— Обичам те, Рейф, а и ти също ме обичаш. Вече нищо друго няма значение. — Тя се беше разплакала от радост и все още не можеше да повярва, че всичко това се случваше.

Тогава Рейф я целуна и целувката му издаде страстта и нуждата му от нея.

— О! — каза изненадано Бранди и се отдръпна.

— Какво има? Нараних ли те?

— Не... Но мисля, че синът ти току-що ми каза, че одобрява...

— Тя сложи ръка върху издутия си корем.

Рейф се намръщи, защото не разбираше за какво става дума.

— Почувствах го да се движи... — обясни тя.

Рейф се втренчи преbledнял в нея.

— „Той“ ли?

— Разбира се. Ще си имаме син и той ще бъде прекрасен също толкова колкото теб.

— Син...

Тя го прегърна отново и започна да го целува. Най-накрая двамата се пуснаха, за да не стигнат нещата твърде далеч.

— По-добре да кажем на мама — каза усмихнато Бранди.

— Ще тръгнеш ли с мен веднага? Още тази вечер? Можем отново да се настаним в „Плантърз Хаус“. — Очите му заблестяха при спомена за първата им брачна нощ.

Бранди се усмихна закачливо.

— Мисля, че идеята ми харесва.

— Знаех си, че ще ти хареса.

Много по-късно същата вечер двамата лежаха в леглото си в един от луксозните апартаменти на хотела. Либи бе решила да прекара тази нощ в пансиона, за да не ги притеснява.

— Липсваше ми — каза Бранди, докато се наслаждаваше на близостта на Рейф.

— И ти на мен. Последния път, когато бях в Сейнт Луис и останах да преспя там, не можах да мигна, защото си мислех само за теб и за първата ни брачна нощ.

— Значи играта ни на покер ти е харесала?

— И още как — разсмя се Рейф. — Никога преди това не се бях забавлявал толкова да мамя на карти.

Бранди седна в леглото и се втрени с негодувание в съпруга си.

— Ти си мамил?

Той се ухили похотливо, улови я за китката и я придърпа върху гърдите си.

— Разбира се, и трябва да ти кажа, че определено си струваше.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и я притиснаха още по-силно към него. Тя се разтапяше под допира му. Струваше ѝ се, че след като бяха прекарвали толкова време разделени, просто не можеше да му се насити.

— Предполагам, че ти прощавам.

— Само предполагаш?

Нямаше нужда Бранди да му отговаря. Действията ѝ показаха съвършено ясно, че му беше простила.

На следващата сутрин Рейф уреди завръщането им в плантацията. Двамата отидоха в пансиона да вземат Либи и багажа, след което вече бяха готови да тръгнат обратно.

Либи забеляза тайните погледи и усмивки, които си разменяха Бранди и Рейф, и разбра, че дъщеря ѝ беше намерила истинското щастие. Това я накара да се по чувства доволна. Внуците ѝ щяха да израснат обичани от родителите си.

Докато файтонът се движеше по пътя към дома му, Рейф си помисли, че Белерайв никога не му се бе струвал толкова красив. Лицето на Джордж се разтегна в широка усмивка, когато икономът забеляза, че Бранди и Либи седят във файтона заедно с господаря му.

— Добре дошли у дома, госпожо Морган — поздрави я той.

— Благодаря ти, Джордж. Прав си, сега наистина вече имам дом.

ЕПИЛОГ

Марк и Клер се омъжиха един месец по-късно. Церемонията беше скромна и на сватбата присъстваха само роднини и приятели. След смъртта на Жанет, Марк бе смятал, че никога повече няма да бъде щастлив, но Клер беше внесла светлина в живота му, а и децата му я обожаваха.

Чарлз Мартин Морган се появи на бял свят през следващия януари. Раждането бе мъчително за Бранди, но когато взе на ръце тъмнокосото, синеоко бебе, тя забрави за болката. Рейф не се беше отделил от нея през цялото време. Чарлз беше кръстен на двамата си дядовци и баба му Либи се разплака от умиление.

Кръщенето се състоя, когато бебето беше на шест седмици, и кръстниците, Клер и Марк, с гордост приеха отговорността си.

Джейсън и Мери не бяха съвсем сигурни какво да мислят за малкия Чарлз, защото той не правеше кой знае какво, освен да плаче, когато огладнее.

След кръщенето в Белерайв бе организирано празненство и тогава Мери можа да подържи бебето за първи път.

— Ела да седнеш на дивана — каза ѝ Бранди.

Когато момиченцето се настани удобно, Бранди внимателно сложи спящия си син в ръцете ѝ. Рейф стоеше наблизо и си помисли, че никога нямаше да забрави страхопочитанието, изписано по лицето на Мери, когато Чарлз отвори очи и я погледна.

— О, лелю Бранди, виж! Той се събуди! — Мери се изкиска. — Мисля, че ме харесва! Не плаче.

Тя едва бе успяла да каже това, когато Чарлз започна да плаче. Бранди го взе отново.

— Харесвам бебетата — каза Мери и се примъкна по-близо до Бранди, за да може да наблюдава Чарлз.

— Някой ден и ти ще бъдеш майка — каза ѝ Бранди.

— Добре. Мисля, че ще бъде забавно. Татко? — извика Мери и Марк погледна към нея.

— Какво има, Мери?

— Щом Клер е новата ни майка, не може ли и ние да си имаме бебе?

Марк и Клер се спогледаха с неудобство и любов.

— Ами, въъ... може би.

— Добре. Искам сестричка. Чарлз е хубав, но искам момиченце, с което да си играя.

— Уф! — обади се Джейсън от мястото си в другия край на стаята. — Ако ще имаме бебе, по-добре да е момче.

— Е, ще трябва да изчакаме и да видим какво ще излезе — каза Марк и погледна с обич съпругата си.

Рейф слушаше разговора им и се усмихваше. Той се загледа в Бранди, която държеше сина им. Животът беше прекрасен. Той щеше да бъде вечно благодарен за онази нощ, през която беше спечелил ръката на дамата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.